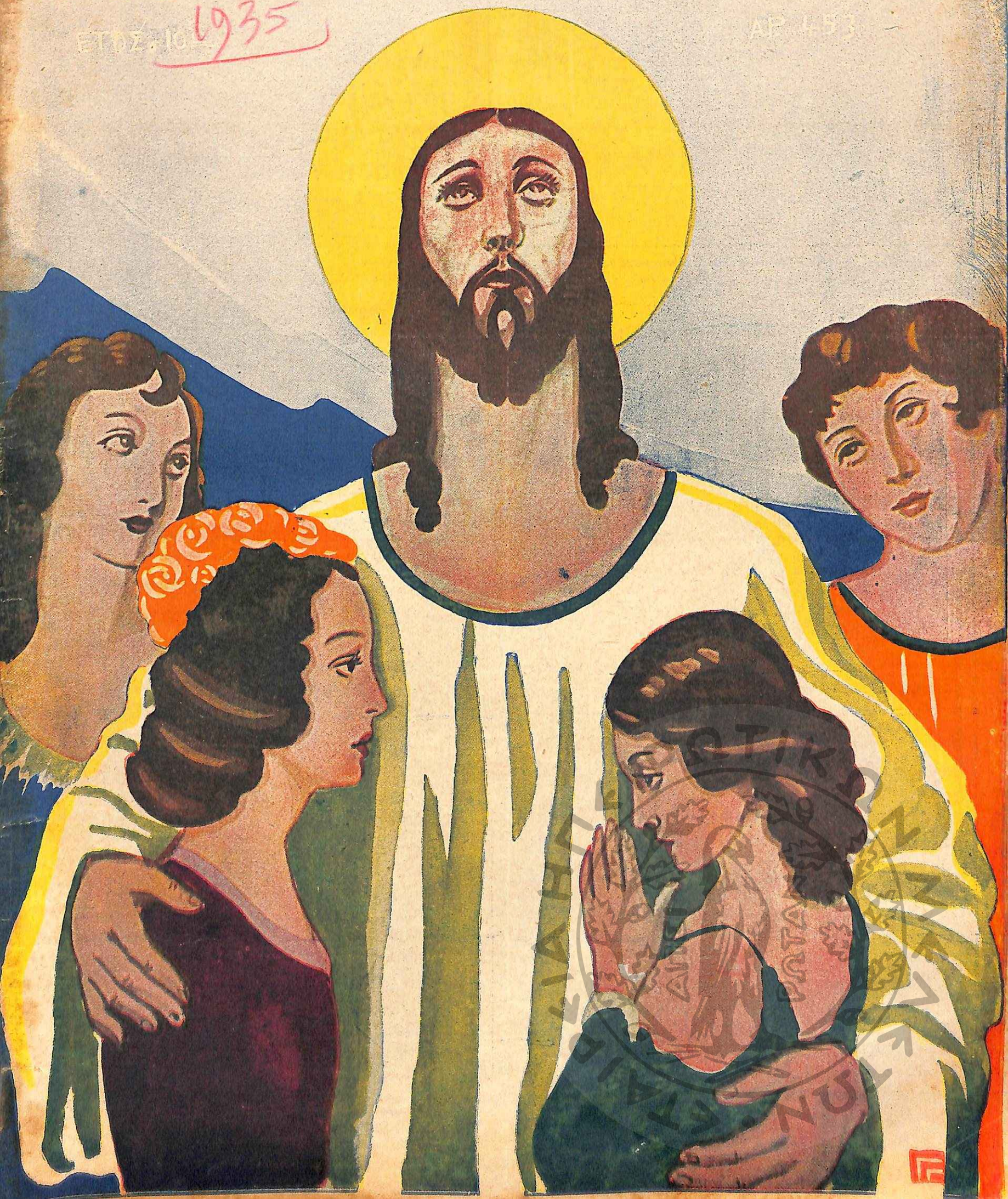

OIKOΓENEIA

ΕΤΟΣ 1935

ΔΙΑΤΙ ΧΙΝΙΑΔΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ

ΤΗΝ LAVENOR.

Διότι έχουν καταλάβει ότι είναι η μόνη λύσις, η οποία είναι καταλληλή δια κάθε επιδερμίδα, είτε στεγνή, είτε λιπαρά, είτε ευαίσθητη. Τα μπιμπικία, οι λεκέδες και όλα αι άκαθάρσια εξαφανίζονται και το πρόσωπο γίνεται ολοκάθαρο και λευκό. Δοκιμαστικόν φιαλίδιον αποστέλλεται έναντι δραχμῶν 5 εἰς γραμματόσημα. Πωλεῖται πρὸς δραχμὰς 45, 60, 90, 150.

Γενικός Ἀντιπρόσωπος
I. ΣΥΜΕΩΝΟΓΛΟΥ
Ἐμ. Μπενάκη 8
Ἀθήναι

LAVENOR

★ Haut- und Gesichtswasser mit Hamamelis
(EXTRAKT DES VIRGINISCHEN ZAUBERSTRAUCHES)
HERSTELLER: JÜNGER & GEBHARDT • GEGR. 1873 • BERLIN

PRODUITS DE BEAUTE
"LUCIE"

Κάθε χις κυρία μεταχειρίζεται τὰ ἑξαιρέτα καὶ ἀσυναγώνιστα Καλλυντικά «LUCIE», ἥτοι :

ΚΡΕΜΑΝ τονωτικὴν καὶ κατὰ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ προσώπου.

ΠΟΥΔΡΑΝ ἐξ ἀνθρακῶν οὐρανίου, ἥτις προσδίδει μίαν βελούδινην ἀπὸν.

ΜΠΡΙΠΙΑΝΤΙΝΗΝ ὑπερτονή, ἰσορροπιασμένην, εἰδικὴν διὰ τὸν περμανάντ καὶ κατὰ τῆς τριχοφυΐας.

ΔΡΩΜΑΤΑ τὰ πύλον λεπτά καὶ μεθυτικά.

Γενικός Ἀντιπρόσωπος
ΜΙΧΑΗΛ Α. ΒΙΔΑΛΗΣ

Ἀθήναι Σταδίου 28 — Τηλ. 25-251

Περίμενος Τσαμασοῦ 16

Τηλ. 40 - 606

Καπέλλα

Ψάθες

Λέξεις

Γαρνιτούρες

Εἰς πλουσιω-
τάτην καὶ ὡ-
ραιότητα τὴν
συλλογὴν.

ΑΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8. (Πάροδος Εὐαγγελιστρίας) — Τηλέφ. 21.590

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΠΕΤΡΟΥ ΓΡΙΒΑ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Παρελάβομεν τὸ τελειότε-
ρον καὶ νετεώρον τοῦ 1935
Μηχάνημα (TERRE) τῆς ὄν-
τουλασιὸν ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
μὲ τὸ ὁποῖον σὰς ἐγγυώμεθα
μίαν ὄντουλασιὸν ΠΕΡΜΑ-
ΝΑΝΤ μὲ φαρδιὲς γλῶσσες
καὶ χονδρὲς μποῦκλες. Τὰ
μηχανήματα καὶ τὰ φάρμακά
μας εἶνε Εὐρωπαϊκά.

ΠΕΤΡΟΣ ΓΡΙΒΑΣ

ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ ΑΡΙΘ. 19
(ΠΛΑΤΕΙΑ)

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ἔτοιμά καὶ ἐπὶ Πα-
ραγγελία
Χοροῦ καὶ Περιπάτου
ΣΤΟΝ

ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ
ΜΑΡΣΕ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ - ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 58

Φορέματα ταφτά ... ἀπὸ	Δρ. 850.-
» κρέπ σατέν »	» 900.-
» κρέπ ρωμάν »	» 950.-
» κρέπ γτέ σιν »	» 650.-
» κρέπ ζωρζέτ »	» 750.-
» μαροκέν »	» 850.-
» ταγιέρ »	» 650.-
Παλτά σπόρ »	» 450.-
Παλτά γούνινα »	» 1500.-

ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΔΡΑΜΑ

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΟΥ ΘΕΛΘΘΡΩΠΟΥ
(Παλαιά Χαλκογραφία)

ΤΟΥ Ε. BONNERON

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΠΕΛΤΙΣΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΚΩΔΩΝΟΚΡΟΥΣΤΗ

Ο Πιέρ ήταν κωδωνοκρούστης της μικρής εκκλησίας του χωριού Τρεμενέ. Ήταν νέος, αγαθός, καλοπαισισμένος και ασημένιος. Από μικρό παιδί, δεν είχε γίνει από το χωριό του, όπου ο πατέρας του ήταν κωδωνοκρούστης. Και η παιδική του ηλικία πέρασε όλοκληρη μέσα στο παλιό κωδωνοκρούστη, όπου ο κωδωνοκρούστης και η μοναδική εκκλησία του χωριού με τους μανουσμένους και μισοχασμένους τοίχους της.

Ήταν δέν ήταν δεκάξι χρόνων, όταν πέθανε ο πατέρας του, αφήνοντας τον κωδωνοκρούστη. Κι από τότε, ο μικρός κωδωνοκρούστης κληρονόμος και το πένθος επάγγελμα του πατέρα του, άπομεινε μόνος, δίχως οικογένεια, δίχως φίλους, ζώντας χωρίς κανέναν να ξεση πώς...

Φήμες άλλωστε άκουγόντουσαν, για τη ζωή του. Γοηούλες έλεγαν, ότι τον έβλεπαν να τριγυρίζει ανάμεσα στους τάφους του κωδωνοκρούστη με μάτια φλογισμένα... Τον κατηγορούσαν ότι είχε σχέσεις κρυφές με γυναίκες... Έλεγαν πως καταγινόταν με βασανιστές και με πράγματα διαβολικά...

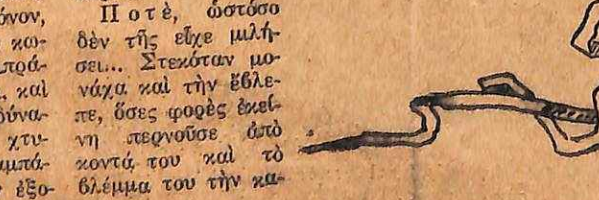
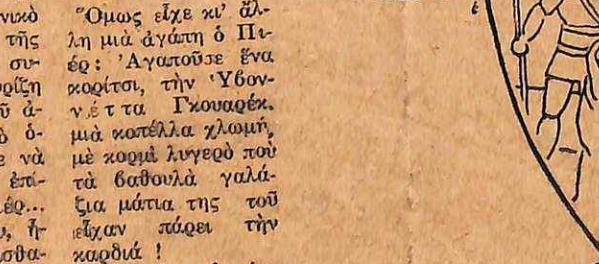
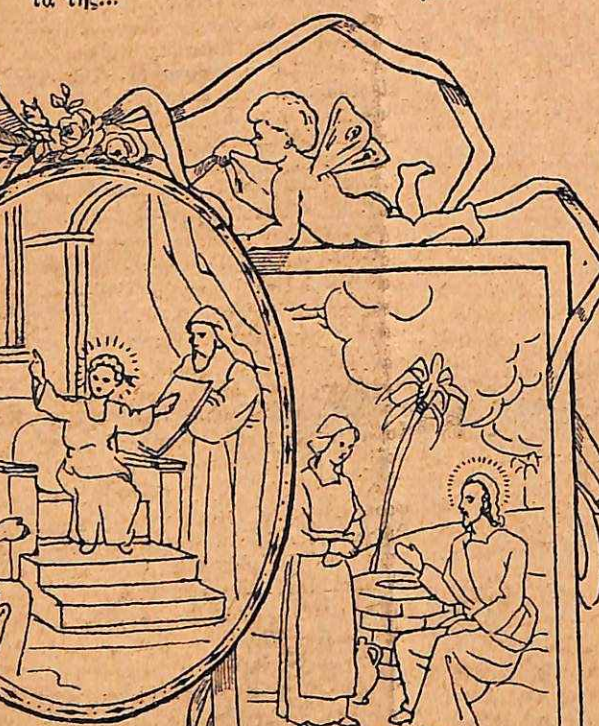
Αλλά η πιο άληθη κατηγορία για λογαριασμό του, ήταν ότι πίνε κρασί στα τυφλά... και ότι — κατά τις καλοκαιρινές νύχτες — σκόνιζε από το μεθύσι, έστεφε από πάνω στη γλώτ των τάφων και κοιμόταν βαθιά ως το πρωί!

Κατά τα άλλα, ο Πιέρ ήταν ο πιο άριστος άνθρωπος του χωριού του.

Όταν πέθαινε κανένας, ο Πιέρ καταγινόταν — με απεριόριστη έταγγεματική ευσυνειδησία — να σκάσει τον τάφο καλό, κανονικό και βαθύ. Κατά το διάστημα της μακάβριας αυτής δουλειάς του, συνήθιζε πάντα να σιγομουρμουρίζει ένα εδίο μοναδικό τραγουδιό απαράλληλου με μοιρολόι, το οποίο κανένας άλλος δεν ήξερε επίσης... και πώς δεν ήξερε επίσης...

Αλλά η άληθη μάγιά του, ήταν η καρδιά του. Ποτέ δεν αίσθανόταν τόσο εδνχία, παρά μόνον, όταν κρεμόταν στο σκόνι του κωδωνοκρούστη, με τεντωμένα μπάλα και με λυγρισμένα μάτια, και το τραβούσε με όλη του τη δύναμη... Και χτυπούσε, τότε, χτυπούσε... ενώ οι ήχοι της καρδιάς ξεχνούντουσαν πέρα στην έξο-

χή, στον μακρινό δρόμο... Τότε δοκίμασε ο Έκστασι, ο φτωχός ο Πιέρ. Νόμιζε, ότι του μιλούσε η καρδιά, ότι γι' αυτόν μοναχά άνηγαυσε και θρονοφωνοίσε, και τραγουδούσε. Είχε καθόλου ένα μεγάλο κομμάτι απ' την άλλωστε ψυχή του: Κι όταν τη χτυπούσε με ιδιαίτερους τρόπους — δικές του εφευρέσεις, βέβαια — ή καμπάνα τότε, νόμιζε κανένας, ότι πραγματικά αίσθανόταν και πραγματικά ξεδιήλωνε τα συναισθήματά της...

Όσο, μερικοί, για να γελάσουν, σφύριζαν στο αυτί του Πιέρ κάτι το πολύ εμπιστευτικό και σοβαρό:

—Θα σου δώση την κόρη του, ο μάστορας Γκουαρέν...

Αλλά τότε μόνον, όταν θα άπαιθαι πια να μετακομιάσει! Μας το έλεγε προχτές ο ίδιος!

Έξω από χαρά κι έλπιδα ο δικσυχής Πιέρ πήρε την απόφαση να μην ξαναβάλει πια κρασί στο στόμα του. Και πραγματικά, επί πολές, πάμπολ...

Ο Πιέρ δεν είχε τίποτα...

Κι ο μάστορας Γκουαρέν, σνηθισμένος απ' τη δουλειά του, συνηθισμένος...

Ο Πιέρ, μόλις άκουσε τα δόγματα του χωριού ν' άπομυκρύνονται, σηκώθηκε απ' το κοντέλι που του χρησίμευε για άστρούμα και για πάλλωμα. Βγήκε έξω, και πλησίασε έναν τάφο. Σκοτίσε το στρούμα του χιονισμένο απ' την ταφώτρα, την άνασκήσε, και πήρε το φτωχικό καμπαρόνι του, που ήταν εκεί κρυμμένο...

Ύστερα, το άβησε στο χωριό. Χτύπησε τη νύχτα, πώς μίας τιβένας, κι ό τωβούσε ξυρισμένος για την ένόληση (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

... (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΜΑΝΙΩΔΟΥΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

ΤΑ ΜΟΙΡΑΙΑ ΑΛΟΓΑ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΤΟΡΡΙΓΚΤΟΝ

Οι θεατρικοί θρίαμβοι της Νόρας Σούραϊν. Η «βασιλίσσα» των θεάτρων του Λονδίνου. Μία ξαφνική κληρονομιά. Τα καθαροαίμα αλολα της Ωραίας Νόρας. Ο πριγκιπικός γάμος της με τὸ λόρδο Τόρριγκτον. Μία τρομακτική χρεωκοπία. Τα έρωτικά σκάνδαλα τοῦ λόρδου Τόρριγκτον. Τα «τεσπετεία» της Νόρας. Ο θάνατος μιᾶς φτωχῆς ἀνδοπώλες, κλπ.

Λονδίνου, την έξής:

«Η υπακόμισσα Νόρα Τόρριγκτον άπέθανε εις τὸ Δημιτικὸν Νοσοκομείον, θύμα αὐτοκτονικοῦ δυστυχήματος».

Ποιά ήταν άραγε αὐτή ή άριστοκράτισσα, πού ειχε ένα τόσο τραγικό τέλος; Η ιστορία της εινε ένα συναρπαστικό μυθιστόρημα με τρελλούς έρωτες κι' έπικίνδυνες περιπέτειες κι' όζειει να την άφηγηθή κανείς με κάθε λεπτομέρεια.

Λίγα χρόνια πρίν από τὸν πόλεμο, στὰ ελαφρά θέατρα τὸ Λονδίνου βασιλευσε μία άριστοτάτη ήθοποιός, ή Νόρα Σούραϊν, πού ξετρελλαινε τοὺς άριστοκράτες με τή γλυκερία φωνή της καὶ τοὺς υπέροχους χορούς της. Όλοι οί νεαροί λόρδοι της προσέφεραν μαζὺ με τήν καρδιά τους πανάκριβα κοσμήματα, πολυτελή μέγαρα καὶ πριγκιπικά γιὰ τὴν άμορφη ταξείδεια άναψυχής στὴ Μεσόγειο. Η Νόρα Σούραϊν, μεγάλη «εντέτα» τοῦ «Γκάιτ», τοῦ μεγαλειότερου μιούζικχάλ τοῦ Πικαντίλλυ, ήταν ή πὺ εὐτυχισμένη γυναίκα τοῦ κόσμου.

Μά ή τρελλή αήτή ήθοποιός ειχε ένα άπερίγραπτο πάθος με τὴς ήποδρομίες καὶ τὰ καθαροάιμα αλολα. Παρακολουθούσε όλες τὴς κοῦρσες, έπισκέπτετο όλους τοὺς περίφημους σταύλους τῆς Άγγλίας κι' έπαίξε τεράστια ποσά φτάνοντας στὸ σημεῖο νὰ πουλάη άκόμη καὶ τὰ πὺ άγαπημένα της κοσμήματα. Ένα βράδυ, οί θαυμασταί της, πού περίμεναν άνυπόμονα τὴν εμφάνισή της από τὴ σκηνή τοῦ «Γκάιτ», πληροφορήσαν κατ'άπληκτο, ότι ή Νόρα Σούραϊν ειχε έγκαταλείψει γιὰ πάντα τὸ ελαφρὸ θέατρο, γιὰ τί ειχε κληρονομήσει από κάποιο λόρδο θαυμαστή της καὶ άλλότε τρυφερό φίλο της 40.000 λίρες στερλίνες!

Η έξαφάνισις αὐτῆς τῆς άμορφῆς ήθοποιού έδωσε άφορμή στὴς πὺ παράξενες καὶ τὴς πὺ άπίστευτες διαδόσεις. «Άλλοι έ' λεγαν ότι ειχε φύγει γιὰ τὴς 'Ινδίες μ' έναν υαχαραγιά κι' άλλοι ότι έπρόκειτο νὰ παντρευτῇ έναν νεαρό Άγγλο πρίγκιπα. Μά ή άλήθεια ήταν άλλη, γιὰτί ύστερ' από λίγες μέρες, οί άριστοκρατικοί κύκλοι τοῦ Λονδίνου έμαθαν ότι ή Νόρα Σούραϊν, ή ποία πραγματικά ειχε πάρει τὴν κληρονο-

μία, ειχε αγοράσει έναν από τοὺς περιφημότερους σταύλους καὶ ότι θά άφωσινώνταν στὴς κοῦρσες καὶ στὰ καθαροάιμα αλολα της.

Αὐτῇ η εἰδήσις δέν άρρεσε καὶ τόσο στοὺς θαυμαστῆς τῆς άμορφῆς Νόρας. Πολλές καὶ κολοσσιαίες περιουσίες ειχαν κατασφαθρωθῇ σὲ τέτοιες τρελλές έπιχειρήσεις. Πολλοί λόρδοι ειχαν καταστραφῇ τελείως από τοὺς πολυέξόδους σταύλους τους, οί όποιοι πολὺ νάχανε τύχαινε ν' άφήσουν ένα κέρδος.

Η Νόρα Σούραϊν ώστόσο ήταν τόσο μανιώδης με τοὺς τζόκευ καὶ τὴς κοῦρσες, ώστε καίμια συμβουλή καὶ καίμια φρόνιμη ύπόδειξις δέν άλλαξε τὴν άπόφασή της. Όταν δέ ειδε πὺς ειχαν δίκιο οί φίλοι της, ήταν πειά άργά...

Κι' άλήθεια, ἐπὶ τρία χρόνια, ή άραία ήθοποιός θαύμαζε τὰ αλολα της στὴς κοῦρσες της, τὰ όποια ώστόσο δέν της έδωσαν τίποτε άλλο, παρὰ μονάχα ελπίδες γιὰ μία μεγάλη μελλοντική νίκη. Μία μέρα ώστόσο άναγκάσθηκε νὰ διαπιστώσει ότι αὐτῇ η τρέλλα της τὴν ειχε καταστρέψει, γιὰτί ειχε ερδέψει γιὰ τὸ σταύλο της όλη τὴ μεγάλη κληρονομιά της!...

Η τραγική λαΐδη Τόρριγκτον, με κουστούμι ήπιασίας

Τί μπορούσε λοιπὸν νὰ κάνη τώρα; Δέν υπήρχε, παρὰ μία μονάχα διέξοδος: Νά πουλήη τα αλολα της. Ο τζόκευ της τότε προθυμοποιήθηκε νὰ τὴ βοηθήσει καὶ τῆς υπέδειξε ότι θά μπορούσε ν' αγοράσει τὰ καθαροάιμα αλολα της δ' ιδιοκτήτης άκριβῶς τοῦ αλολου πού ειχε νικήσει τὸ δικό της, στὴς τελευταίες κοῦρσες, πράγμα πού ειχε ως συνέπεια τὴν τελείως οικονομική καταστροφή της.

Πράγματι δέ, ύστερ' από λίγες μέρες δ' τζόκευ παρουσίασε στὴ Νόρα Σούραϊν τὸν ύποψήφιο άγοραστή. Ήταν ένας άμορφος νέος, 24 χρόνων, πασίγνωστος στοὺς ήποδρόμους τῆς Άγγλίας γιὰ τὸ πάθος του με τὰ καθαροάιμα αλολα. Ο νέος αὐτός ήταν δ' λόρδος Τόρριγκτον.

Μπορεῖ τώρα νὰ φαντασθῇ κανείς τί μπορεῖ νὰ συμβῇ, δ'όταν ένας νεαρός άριστοκράτης, άπάνω σὲ μία συζήτησι έμπορικῆς φύσεως με μία άμορφη νέα, νυιάθη άξαφνα γι' αὐτὴν μία άκατανίκητη συμπάθεια.

Με δύο λόγια, δ' λόρδος, άντί ν' αγοράσει τὸν σταύλο της άμορφῆς Νόρας, έγινε δ' διαχειριστῆς του, γιὰτί, άπλούστατα, λίγες μέρες μετὰ τὴ συναν-

τησί τους, τῆς έξωμολογήθηκε τὸν έρωτά του καὶ τὴν παντρεύθηκε. Οί γάμοι έγιναν στὸ Λονδίνο με μία άπερίγραπτη πολυτέλεια καὶ θεωρήθηκαν ως τὸ μεγαλειότερο κοσμικὸ γεγονός έκείνου τοῦ χρόνου.

Οί Τόρριγκτον κατόπιν έμπιστεύθηκαν τοὺς σταύλους τους στὸν περίφημο Άμερικανὸ προπνητή κι' έπιστάτη Τόντ Σλόαν κι' έφυγαν γιὰ ένα ταξείδι στὴν Ωκεανία. Όταν γύρισαν στὸ Λονδίνο, τ' αλολα τους ήσαν έτοιμα γιὰ νὰ παρουσιασθοῦν στὸν ήποδρόμο τοῦ Έψομ.

Μά κι' αὐτῇ τὴ φορά ή λαΐδη Νόρα Τόρριγκτον δέν στάθηκε τυχερή. Ίόσο τὰ δικά της αλολα, όσο καὶ τ' αλολο τοῦ συζύγου της, σημειώσαν τραγικῆς άποτυχίας. Αὐτὸ ήταν ή άπαρχὴ τῆς οικονομικῆς καταστροφῆς τοῦ λόρδου Τόρριγκτον, δ' όπως στὸ τέλος κατέληξε στὰ δικαστήρια, κατηγορούμενος ἐπὶ χρεωκοπία...

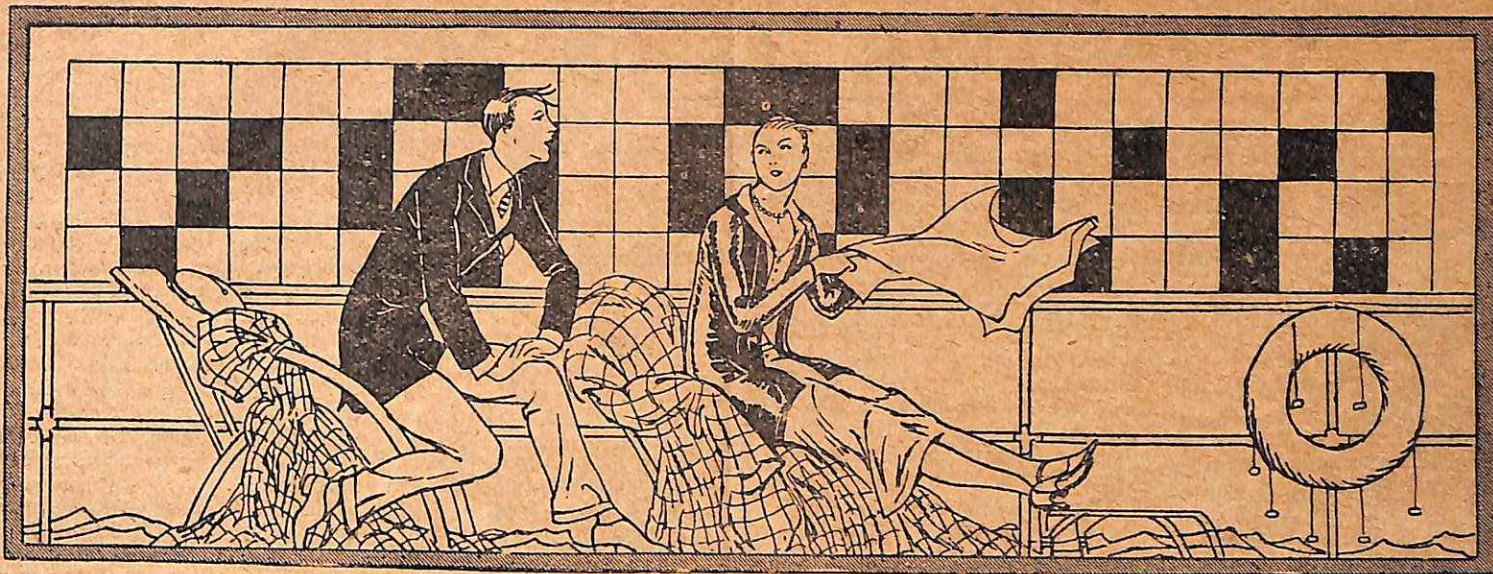
Όταν έξερράγη δ' Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος, δ' λόρδος Τόρριγκτον στάθηκε στὸ μέτωπο, συνελήφθη αἰχμάλωτος καὶ δέν μπόρεσε νὰ ξαναγυρίσει στὸ Λονδίνο, παρὰ μονάχα μετὰ τὴν άνακωχή. Ο πόλεμος όμως καὶ ή οικονομική καταστροφή δέν ειχαν σβῆσει ούτε από αὐτόν, ούτε από τὴ γυναίκα του, τὸ πάθος γιὰ τὰ καθαροάιμα αλολα.

Μόλις γύρισε λοιπὸν στὴν Άγγλικὴ πρωτεύουσα, δ' λόρδος Τόρριγκτον καὶ ή τρελλή Νόρα, άγόρασαν με τὴς τελευταίες οικονομίες τους ένα μικρὸ σταύλο, με τὴν ελπίδα ότι θά κατάφεραν νὰ ξαναφτιάξουν τὴν περιουσία τους. Μά δ'τι εἶνε γραμμένο δέν ξεγράφεται...

Κι' αὐτῇ ή νέα άπόπειρά κατέληξε σὲ μία άπόπειρά κατέληξε. Ο λόρδος Τόρριγκτον λοιπὸν, άπογοητευμένος άπ' δ'λα άσχισε νὰ πῇ καὶ νὰ διασκεδάσῃ με τὴς παληές φίλες του. Κι' άξαφνα, έξέσπασε τὸ σκάνδαλο. Ο σύζυγος μιᾶς τρελλῆς φίλης του, ζήτησε διαζύγιο καὶ άπεκάλυψε στὸ δικαστήριο ότι ή γυναίκα του τὸν άπατούσε με τὸν αδιόρθωτο λόρδο Τόρριγκτον.

Τὸ σκάνδαλο αὐτὸ έτάσκισε κυριολεκτικὰ τὰ νεῦρα τῆς άμορφῆς Νόρας, ή ποία γιὰ νὰ συνέλθῃ, άναγκάσθηκε νὰ μείνῃ ένα δόλοκληρα μῆνα σὲ μία κλινική. Όταν βγήκε, ή πρώτη της δουλειά ήταν νὰ χωρίσει άπὸ τὸν άνδρα της.

Μόνη τότε, γυριε ἑσπία σιλλογιόθηκε γιὰ μία στιγμή νὰ ξαναγυρίσει στὸ θέατρο. Μά φεβήθηκε μήπως σημειώνε καίμια άλλη πὺ τρανική άποτυχία καὶ γι' αὐτὸ προτίφησε ν' άνοίξῃ ένα κομωδ «Τῆ-Ρούμ». Ένα άριστοκρατικὸ «τεσπετείο», στὸ ή (Η συνέχεια εις τὴν σελ.845)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗΝ ΕΡΥΘΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΤΟΥ ΥΒ ΦΛΟΡΕΝ

Ο Ροζέ Γκαρνέ ειχε έρωτησῇ παράφορα μία άμορφη Γαλλίδα, με φλογερὰ μάτια καὶ πορφύρα χείλη, πού ειχε επιδιώσῃ στὸ υπεροικνεῖο στὴν έξωτική Σιγκαπούρη.

Αὐτὸ τὴ στιγμή έκείνη όλη ή νύκτ' των Τροπικῶν, όλη ή στυγνὴ καὶ πικρὴ μελαγχολία τοῦ ξενητεμμένου, ειχε υποχωρήσει μπροστὰ σὲ μία τρελλή εὐθυμία, σ' ένα κέφι άνεξάντλητο.

Τὸ ἴδιο βράδυ, πάνω στὴ γέφυρα, δ' Ροζέ Γκαρνέ βῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσῃ ἐκείνη τὴ γλυκεία καὶ τρυφερὴ γυναίκα, πού ειχε μεταμορφώσει τὴν ψυχὴ του, σάν μία μάγισσα.

Ήταν άργά. Οί περισσότεροι ταξιδιώτες ειχαν κλειστῇ στὴς καμπίνες τους. Οί Άγγλοι μεθούσαν στὸ μπάρι. Απέναντι, στὸ σαλόνι με τοὺς κάπνους, μιὰ διεθνὴς συντροπιά έπαίξε χαρτιά, βυθισμένη σὲ μιὰ βαρὺ σιωπή, λὲς καὶ τὸ παγνίδι έκείνο γινόταν μέσα σ' όνειρο.

Η Γαλλίδα με τὰ πορφύρα χείλη, σὲ κάποια στιγμή, άρρεσε ένα βαθὺ άναστυγαμὸ καὶ ζήτησε από τὸν καμαρότο ένα παγωμένο άναψυκτικό. Ο Ροζέ Γκαρνέ κῆταξε περισσότερος γύρω του. Ο καμαρότος, πού βρισκόταν στὸ βάθος τῆς γέφυρας, έφυγε ξαφνικά, δίχως νὰ δώσῃ καίμια άπάντησι στὴν άμορφη κυρία. Ήταν φανερό πὺς βαριόταν νὰ εκτελέσῃ τὴν παραγγελία της. Ο Ροζέ τότε, σκῆνιτος σάν αλλοῦρος, γλύστρησε δ'ς τὸ μπάρι, πήρε δύο παγωμένους άνανάδες καὶ γυρίζοντας στὴ γέφυρα, στάθηκε μπροστὰ στὴ γυναίκα με τὰ φλογερὰ μάτια. Έκείνη ξαφνιάστηκε

καὶ τὸν κῆταξε στὰ μάτια μ' ένα τάξι καὶ νὰ μετῇ με ούισον.

—Σὰς έξασαν, κυρία μου... τῆς ειπε δ' Ροζέ. Πῆρα τὸ θάρρος νὰ άντικαταστήσω τὸν καμαρότο.

Η Γαλλίδα χαμογέλασε καὶ ύστερα, κῆταζόντας τὰ δύο κρυστάλινα ποτήρια πού κρατούσε στὸ χέρι του, τὸν ρώτησε:

—Τί μου φέρατε;

—Χιμὸ τοῦ άνανά! Εἶπε τὸ καλύτερο δροσιστικό, ἐδῶ κάτω στὴν Ασία...

Έκείνη χαμογέλασε καὶ τὸν κάλεσε νὰ καθῆται κοντά της. Τὸ γέλιο τῆς ήταν κρυστάλλινο, σάν γέλιο μικροῦ κοριτσιού.

Κι' έτσι, σιγὰ-σιγὰ, άρχισαν νὰ μιλοῦν ελεύθερα, με μιὰ άνεξήγητη άμορβία έμπιστοσύνης, θαν άξαφνα ή Γαλλίδα με τὰ πορφύρα χείλη στάθηκε στὴ μέση μιᾶς φράσεως.

—Έλα νὰ σοῦ παρουσιάσω τὸν κύριο... ειπε σὲ κάποιον, πού ειχε σταθῇ πὺ πέρα, στὴ γέφυρα. Άν δέν ήταν δ' κύριος, θά πῆθαι άπὸ τὴ δίπλα.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Ροζέ Γκαρνέ, έπρόσθεσε:

—Ο άνδρας μου!...

Ο Ροζέ σκῆνιτος κι' έσφιξε τὸ χέρι ενός άντικαθητικὸς άνθρώπου, πού τὸν ειχε δῇ δύο-τρεις φορές στὸ μπάρι. Ήταν ένας κοντοχόντρος πενηντάρης, με πρόσωπο αλλοκοτὸ καὶ μ' ένα δύστροπο φημο. Ο Ροζέ Γκαρνέ έμαθε πὺς λεγόταν Άνρὺ Μπουσάι κι' δὲν έκανε τίποτ' άλλο στὴ ζωὴ του, παρὰ νὰ πουλήη άκατέργαστο μ-

Εἶχαν περάσει πέντε μέρες από έκείνο τὸ βράδυ. Τὸ υπεροικνεῖο έμειναν στὴν Έρυθρὰ Θάλασσα. Ο Άνρὺ Μπουσάι, δ' σύζυγος τῆς άμορφῆς Γαλλίδας, βυθισμένος σὲ μαύρες σκέψεις, κῆταξε τὰ φῶτα τοῦ πλοίου, πού τρέμανε πάνω στὰ κύματα. Μέσα στὸ μπάρι πήγαμε νὰ σκάσει. Κι' ειχε άνεθῇ στὴν πὺ ψηλὴ γέφυρα, γιὰ νὰ βρῇ λίγο δροσερὸ αέρα.

Απὸ κάτω, στὴ δεύτερη γέφυρα, ή κόκκινη φωτιά ενός τσιγάρου, έδειχνε πὺς ήταν κάποιος άλλος ταξιδιώτης. Η άσπρη σιλονέττα του ξεχώριζε καθαρά μέσα στὸ σκοτεινὰ. Εἶπετα, δ' άνθρώπος αὐτός προχώρησε καὶ στηρίχθηκε στὸ παραπέτο. Η κόκκινη ἀντιφεγγιά τοῦ τσιγάρου φώτισε γιὰ μία στιγμή τὸ πρόσωπό του. Κι' δ' Άνρὺ Μπουσάι τότε ειπε δὲν τὰς εἰδιώτης έκείνος ήταν δ' Ροζέ Γκαρνέ...

Σὲ λίγο, άκούστηκε μιὰ γυναίκα φωνή. —Άρρητα; Ω, με συγχωρεῖτε. Ήταν ή φωνή τῆς Μαρίας Λουΐζας, τῆς γυναίκας του. Ο Μπουσάι, περιέργως, έκοιψε περισσότερο καὶ ειπε τὴς δύο σκέες νὰ πλησάζουν ή μία τὴν άλλη καὶ ν' άγκαλιάζονται. Μ' ένα πηγμένο γκρίνιασμα, δ' άνδρας τῆς Μαρίας Λουΐζας έκανε νὰ δομησῇ πρὸς τὴ σκάλα, μιὰ παραπάτησε από μιὰ ξαφνική λαλάδα καὶ στηρίχθηκε κάποι, γιὰ νὰ μὴ πέσῃ. Όταν συνέλθε καὶ καλῶθηκε στὴ δεύτερη γέφυρα, δέν βῆκε κανένα. Η δύο σκέες ειχαν γίνει άφαντες.

Τὴν άλλη μέρα, πρῶτος άπ' τὴν (Η συνέχεια εις τὴν σελ.845)

ή 'Αμερική θα προδοθή και θα σπαρταρή, και η 'Ιρλανδία θα διδιστεί οριστικά στο αμερικανό σκοτάδι της υποδουλοσύνης της από τους 'Αγγλους... Θέλετε εσείς, να γίνει ένα τόσο άκαιρο έγκλημα ;

— Τό αμα μας και τη ζωή μας δίνουμε, για να το ματαιώσουμε αυτό ! Είπαν με μια φωνή οι 'Ιρλανδοί πατριώτες.

— Έμπρός, λοιπόν ! Ξανάτε ο Ζάν Πώλ. Με τα σπαθιά μας, με τα χέρια μας και με τα νύχια μας άκου, ως άνοϊζουμε μια διαδο έδω !... Τα δευτερόλεπτα αξίζουν όρες τώρα... Δεν πρέπει να μιά διαφύγουν ή αχρείες, γιατί σέρνουν μαζί τους την προδοσία και τον θάνατο δυο δολοφόνων λαών.

Τα δαδιά άναφτηκαν και πάλι. Πέρασε όμως άρκετή ώρα, όσο να κατορθώθ — με άγριες προσπάθειες — το άνωγμα μιάς διαδον, άνάμεσα στον έργο έκείνων των χωμάτων, τα όποια είχαν πέσει και είχαν φράξει την ύπαιθρο στοά.

Ο ένας πίσω από τον άλλον, τότε, καταματομένοι, κουρελιασμένοι και μαύροι από τους καπνούς της έκρηξης και των διαδον, πέρασαν οι διάδοι των δυο γυναικών στο αντίθετο μέρος του χωματινού φράγματος.

Αλλά ο Ζάν Πώλ, ο όποιος είχε περάσει πρώτος, σκόνταψε ξαφνικά άπάνω σ' ένα κομμά ξαπλωμένο χάμο και μισοανάσθητο. Ο κοροός έσκυψε, έβλεπας άναγνωρίζοντας τον ύπαιθρο Τανεγκά 'Αρβέσι, μ' αίματοςμένο πρόσωπο.

Κατάλαβε τότε, τι είχε συμβεί, και μούγκρισε με άφρονες πείσματος και όργης πόνος τους 'Ιρλανδούς συνομάτας που τον συνέδεναν :

— Ο ύπαιθρος !... Ω, τον άχρειο !... Αυτός τις έσπασε !... Γούγορα, κυριοί... Τρέξτε να τις προλάβουμε !... Ίσως η θάλασσα να μη χαμήλωσε άκόμη... Ίσως τα νερά της, να σκεπάζουν άκόμη το μονοπάτι της διαφυγής των !

Και ενώ οι 'Ιρλανδοί όμοιοσαν για να επιτελέσουν τις διαταγές του, αυτός έσκυψε στον Τανεγκά και άκουσε να του παρήχη τις πρώτες φροντίδες.

Λίγα λεπτά της ώρας άργότερα, οι 'Ιρλανδοί ξαναγύρισαν σκυθρωποί και διαστημώνας.

— Λοιπόν ; τους ρώτησε με άγονία ο Ζάν Πώλ.

— Η θάλασσα έχει χαμηλώσει έντελώς από τη λιποθυμία του, όλα τα μονοπάτια της άκτής, είνε ξεσκέπαστα πιά από το νερό και ελευθερά... Κανένα ίχνος των φυγάδων δεν μπορούσαμε να βρούμε !

— Κατάρα ! μούγκρισε και πάλι ο Ζάν Πώλ, φτύνοντας άφρονες και φουμάκι. Με το διάβολο λοιπόν έχει συμβόλαιο, ή έχιδνα έκείνη !

Ο Τανεγκά, που άρχισε ήδη να συνέχεται από τη λιποθυμία του, άκουσε το μούγκρητό αυτό του κοροόρου και σήκωσε. Και με μισοσβησμένη φωνή, κατώρωσε να τραυλήσει :

— Περισσότερον σεβασμό για τη γυναίκα μου, διάολε !... Πώς δεν...

— Για τη γυναίκα σου ; διέκοψε με άγρία έρσυνία ο Ζάν Πώλ, σβένοντας άπάνω του, 'Αλλη μια φορά έρωτη το σύλληπτή μου, ήθελες !... Μά σπληνίστηκα ή

δη και τον έαυτό μου, γιατί είμαι και έγώ παντρεμένος μαζί της !... Άκούς ;... Έχω κι' έγω την τιμή και την κατάρα και τη συμφορά να είμαι σέξγός της...

— Τώρα... Τό έξρω !... προσαθήσε να ξανατραυλήσ ο Τανεγκά. 'Η μάλλον, τό ύποψίαστηκα, και...

— Τό ύποψίαστηρες ; διέκοψε και πάλι ο Ζάν Πώλ, με καινούργια έκρηξη λύσσας. Αυτό όμως που δεν ύποψίαστηρες ίσως, είνε ότι αυτή ή φαρμακερή σατανιστοδολοφονία θα δολοφονή και έσένα και μένα, μόλις μπορέσει !

— Διάβολε !... Διάβολε !... Καινούργιες έμπερδεφουδονίες, πάλι ! κατώρωσε να πη ο Τανεγκά.

Και ξαναθυθίστηκε στη λιποθυμία του...

(Τέλος του Α' Μέρους)

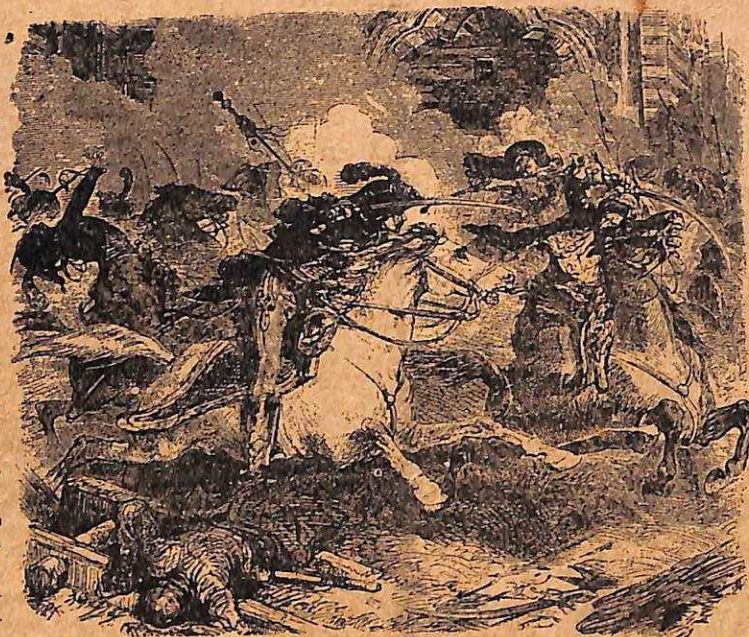
ΜΕΡΟΣ Β'

Ο ΒΑΣΗΚΤΩΝ

I

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗ ΦΤΩΧΕΙΑ

"Ας διαβή μαζί μας τον 'Ατλαν-

Αιματηρά συγκρούσεις γινότουσαν κάθε τόσο...

τικό 'Ωκεανό, ο άναγνώστης μας, κι' άς μιάς ακολουθήσει στην ώραία έκείνη χώρα. 'Ας μιάς ακολουθήσει στην ώραία 'Αμερική, όπου ο Βάσκητων άγωνίζεται άκόμη τον ε'Υπερ δλον άγώνως κρατώντας ύπερηφανα ύψωμένη τη σημαία των 13 ΑΣΤΕΡΩΝ, ως σύμβολο ίσο της 'Ομοσπονδιακής πατρίδας, ως σύμβολο άποτίνάξεως του αγγλικού έγγου, σύμβολο ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ...

Ο χειμώνας είχε τελειώσει, αλλά ή παγερή πνοή του έξακολουθούσε άκόμη. 'Ησαν τέλη 'Απριλίου πιά, αλλά στις 'Ηνωμένες διαταγές πρώτες Πολιτείες της Βορείου 'Αμερικής το χιόνι είχε πέσει πικνότατο και ανέλαζε τους κατορθωμένους δρομους, έμποδίζοντας έτσι άρκετά τη συνέχισι των γενικών έγθροπραξιών.

'Ησαν έξη ή όρα, το πρωί. 'Η χαλαρή, γλυκή άνοιξη, προσέγγιζε τις κατάλευκες κορυφές των πανυψηλών άκωνών 'Ορέων, 'Ο

ποταμός Σχούλκλι, έξωγαυμένος άπ' τα νερά των τελευταίων βροχών και χιόνων, κυλούσε προς τη Φιλαδέλφεια τό βορβορώδες ρεύμα του.

Κατά την ώρα άκριώς αυτή και εικοσιπέντε μιλία βορειανατολικώς της Φιλαδέλφειας, φάνηκαν να κατεβαίνουν την κατάλευκη πλαγιά ένός χιονισμένου λόφου, είκοσι άνθρωποι. Κατευνδύνοντας κάτω προς την κοιλάδα Βάλλει Φόρς, δ-ποδ βρισκόταν τό μόνιμο άμερικανικό στρατόπεδο.

Οι άνθρωποι αυτοί ήσαν κοινε-λιόρηδες και ξεπότητοι. Βάδιζαν έπιπονα, σκυφτοί, πατώντας με τα γυμνά τους πόδια μέσα στο παγερό χιόνι και σέρνοντας έναν βαρυσφορτωμένο άρματις ξωπίσω τους. Σιωπαλά με σιτάρι, άλευρα, μαύρα κακοψημένα ψωμιά, και σφούς από καπνιστά λαδιά χοίρου, ύπληχαν άπάνω σ' αυτόν τον άραμπί.

Τό φορτίο λοιπόν ήταν βαρύτατο, και οι άνθρωποι που τό έσσερναν σάν ύποζύγια, στενάζαν και ίδρω-ναν πορ' όλη τη φαρμακερή παγω-νιά από έπικρατούσε. Λίγα βήματα από πίσω από τον άραμπί, καμιά δεκαριά άνδρες με την καρμπίνα στο χέρι τους και με μάτι άνησχο,

έλαμπαν από νεανική δραστηριότητα, και τα χείλη του ήσαν κόκκινα και δροσερά.

'Ηταν ο λοχαγός Ντίξων, ο πρώην ύποπλοάρχος της 'Χαρονίδος' δηλαδή !

Ο άλλος, πιο ήλικιωμένος, με μεγάλα ψαρά μουστάκια, και με τό πρόσωπο αλκαυμένο από ρυτίδες, είχε μια φυσιογνωμία άναπαθητική, σχεδόν άπερχει. 'Η στίσι του φανέρονε συχνά, κατά τό διάστημα αυτής της δοκιμασίας, την άνυπομονησία και την έργη. Και ό-ταν ο νεώτερος συνάδελφός του, ο Ντίξων δηλαδή, ήταν άπορροφημένος άλλοι, ο δευτερος αυτός άξιοματικός τον καττόδεσ λοζά και μοχθηρά, και άνασάρωνε τους ώ-μους του με περιφρόνηση και με μί-σος !

Τέλος, σέ μια στιγμή, άπαρέσι-σε να του μιλήσει και τος είπε :

— Λοιπόν, φίλε Ντ'ών ;... Δεν θα έπιτηγής τέλος πάντων σ' αυτούς τους καίμενους, ν' άναπα-ρύν λιγάκι ;

Ο Ντίξων γύριε άπότομα προς τον συνάδελφό του και άποκρίθη-κε με έξη φωνή :

— Μού φαίνεται, κύριε Ουάρντ, ότι έπεριβαίνετε σέ καθήκοντα που δεν είνε δικά σας !

(Έδώ, άς άνοϊζουμε μια παρέν-θεσι, για να δούμε πως ο θαλασ-σινός Ντίξων μεταμορφώθηκε σέ λοχαγό του στρατού της Ξηράς :

Θυμούνται οι άναγνώστης μας, ότι ο Σμύτλει — κατά την ύστα-τη στιγμή του θανάτου του — θυμήθηκε επί τέλους ότι ήταν 'Αμε-ρικανός. Έγραψε λοιπόν, καθ' ύ-παγόρευσι του Ζάν Πώλ, τη γνω-στή μας παραπλανητική επιστολή, ή όποία έξατάτησε τον 'Αγγλο ναύ-αρχο. Έπίσης θα θυμούνται, ότι ο Ζάν Πώλ, μαζί με την επιστολή έκείνη, έστειλε στον 'Αγγλο ναύ-αρχο και ένα άκέφαλο, άκρωτηρια-σμένο πτώμα, ντυμένο με τη δική του στολή.

Για να έξαπατηθή καλύτερα ο ναύαρχος, ο Ζάν Πώλ άνέθεσε στον ένδοξό του ναυτοδύκεο, πε-ριωρίστηκε μονάχα να στενάξει θλιβερά : Είχε θυμηθεί το λατρευτό πρόσωπο της ξανθής άγαπημένης του, της Λιτίσας... Και έτοιμάστη-κε να π.θάνη γενναία και ραυδρά, όπως άρμόζει σέ στρατιώτη που πε-θαίνει ύπερ της πατρίδας του !

Αλλά ξαφνικά, και τη στιγμή που έτοιμαζόντουσαν οι δημίοι του να του περάσουν τον βόθρο της άγχόνης στο λαμό του, ένας ά-ξιοματικός παρουσιάστηκε διαστι-κά. Και άνάμεσα στη γενική κατά-πληξη, άνήγγειλε ότι είχε δοθεί χά-ρις στον Ντίξων και στους δώδε-κα 'Αμερικανούς ναύτες, και ότι έπρεπε να άπολυθούν άμέσως γιατί ήσαν έλευθεροί !

Τι είχε λοιπόν συμβεί ;

'Απλούστατα, τό έξη. 'Ο Ζάν Πώλ είχε γράψει ένα συντομώτα-το σημείωμα, στον 'Αγγλο ελόδο — γενικό διοικητή της 'Ιρλανδίας, και προσφερόταν να ελευθερώσει τους αλκαυώτους του λόρδους Κλίνδνλ και Κλίφφορντ και τον σερ Ράμσαιν, άνταλλάσσοντας τους με τον Ντίξων και με τους δώδεκα ναύτες του. Άλλοιώς, άπειλούσε ότι θα κρεμόνσε κι' αυτός τις τρεις έξοχότητες του, από τό ψηλότερο κατάστρ της 'Χαρονίδος' του, άν τυχόν πάθαιναν και τό παρμακρό ο Ντίξων και οι άδοδοί του !...

Είκοτα, βέβαια, νοιώθει καλέ-νας τό τί έπακολούθησε : 'Ο Ντί-ξων και οι ναύτες του άμέσως ε-λευθερώθηκαν και έστάλησαν στην πατρίδα των 'Αμερική με άγγλικό μάλιστα πλοίο. Έξεί, άποκόνοτας σέ έμπιστευτικές έν των προτέρων όδηγίες του Ζάν Πώλ, παρουσιά-στηκε ο Ντίξων στον 'Αμερικανό άρχιστοπτηγό — τον θρυλικό Βά-σιλκων — ο όποιος τον δέχθηκε

Μά δεν ήσαν μόνον αυτά τα νέα. 'Ο Ζάν Πώλ άμέσως, και με ταχύτητα άστραταία, όδηγισε με-

σα στον πύργο ντε Σαιν - 'Ερι-γύ !... Έσπασε ως τον τελευταίο ένα πολυπληστο άποσπασμα 'Αγγλων στρατιωτών !... Δεηλά-τησε και πυρπολήσε τον πύργο έ-κείνον !... Έλευθερώσε τους σπου-δαιοτέρους 'Ιρλανδούς άρχηγους των συμμοτιών «Δρυινών καρδιών»...

Θά σκότωσε ίσως και δυο άφωσιω-μένα όργανα της αγγλικής διπλω-ματίας — τη λαίδη Ακυμα Σαιν -Βοιγιά, και την άδελφή της κό-μησσα Μερνύλ 'Αριμάγ — γιατί δεν τις ξανάδε πιά κανένας, από τότε !... Και τέλος άπήγαγε ως αλκαυώτους πολέμους τρεις 'Αγ-γλους μεριότanas, τους λόρδους Κλίνδνλ και Κλίφφορντ, και τον σερ Ροβέρτο Ράμσαιν !...

Αύσια άράνταστη και κραυγές θανάσιμης άγανακτήσεως, ξεσπα-σαν σ' ολόκληρη την 'Αγγλία, μό-λις έννυν γνωστά τα κεραινωό-λα κανονήσια καταρνώματα του ύ-περόχου κοροόρου. Και φυσικά, πιο άγανακτισμένος άπ' όλους ή-ταν ο 'Αγγλος ναύαρχος σερ Τζών Λούβκε, ο όποιος τόσο είχε γελοιο-ποιήσει !

Έχοντας λοιπόν στη διάθεσί του τον Ντίξων και τους δώδεκα 'Α-μερικανούς ναύτες — που συνό-δευαν ως δήμεν τιμητική φρουρά τό πτώμα του όθην Ζάν Πώλ — ο 'Αγγλος ναύαρχος διάταξε άμέ-σως τη σύσταση έκάστου ναυτοδι-κείου. Και έκείνοι, χωρίς καθύλου να διαστά, χίρηξε τον Ντίξων και τους διαδούς του ένόχους έσχάτης προδοσίας και τους καταδίκασε παμψηφεί εις θάνατον.

Ο Ντίξων, άκούοντας την τρο-μερή άπόφασι του ναυτοδικείου, πε-ριωρίστηκε μονάχα να στενάξει θλιβερά : Είχε θυμηθεί το λατρευτό πρόσωπο της ξανθής άγαπημένης του, της Λιτίσας... Και έτοιμάστη-κε να π.θάνη γενναία και ραυδρά, όπως άρμόζει σέ στρατιώτη που πε-θαίνει ύπερ της πατρίδας του !

Αλλά ξαφνικά, και τη στιγμή που έτοιμαζόντουσαν οι δημίοι του να του περάσουν τον βόθρο της άγχόνης στο λαμό του, ένας ά-ξιοματικός παρουσιάστηκε διαστι-κά. Και άνάμεσα στη γενική κατά-πληξη, άνήγγειλε ότι είχε δοθεί χά-ρις στον Ντίξων και στους δώδε-κα 'Αμερικανούς ναύτες, και ότι έπρεπε να άπολυθούν άμέσως γιατί ήσαν έλευθεροί !

Τι είχε λοιπόν συμβεί ;

'Απλούστατα, τό έξη. 'Ο Ζάν Πώλ είχε γράψει ένα συντομώτα-το σημείωμα, στον 'Αγγλο ελόδο — γενικό διοικητή της 'Ιρλανδίας, και προσφερόταν να ελευθερώσει τους αλκαυώτους του λόρδους Κλίνδνλ και Κλίφφορντ και τον σερ Ράμσαιν, άνταλλάσσοντας τους με τον Ντίξων και με τους δώδεκα ναύτες του. Άλλοιώς, άπειλούσε ότι θα κρεμόνσε κι' αυτός τις τρεις έξοχότητες του, από τό ψηλότερο κατάστρ της 'Χαρονίδος' του, άν τυχόν πάθαιναν και τό παρμακρό ο Ντίξων και οι άδοδοί του !...

Είκοτα, βέβαια, νοιώθει καλέ-νας τό τί έπακολούθησε : 'Ο Ντί-ξων και οι ναύτες του άμέσως ε-λευθερώθηκαν και έστάλησαν στην πατρίδα των 'Αμερική με άγγλικό μάλιστα πλοίο. Έξεί, άποκόνοτας σέ έμπιστευτικές έν των προτέρων όδηγίες του Ζάν Πώλ, παρουσιά-στηκε ο Ντίξων στον 'Αμερικανό άρχιστοπτηγό — τον θρυλικό Βά-σιλκων — ο όποιος τον δέχθηκε

τιμητικώτατα και τον κατέταξε στο στρατό της Ξηράς με τον βαθμό του λοχαγού, αντίστοιχο με τον βαθμό του ως ύποπλοάρχου. 'Ο Ζάν Πώλ, πάλι, μόλις έλευθερώσε τους τρεις 'Αγγλους αλκαυώτους του, έγινε άφαντος μαζί με την 'Χαρονίδα' του, και κανένας δεν ήξερε τό κα-ταφύγιο του και τα διαβήματά του, έκτός από τον άφωσιωμένο του Ντίξων...

Και τώρα, άφού έξηγήσαμε τι είχε συμβεί, άς ξαναγυρίσουμε πάλι στην έφοδιοπομπή έκείνη, και στους δυο γνωστούς μας ήδη άξι-ωματικούς της.

Ο Ουάρντ κινήθηκε από κρυφό μίσος, μόλις άκουσε την έξη ά-πάντησι του Ντίξων και με φωνή συρτή άπό σαρκασμό και φαρμακά-ρώτησε :

— Τι θέλετε να πείτε, κύριε συνάδελφε ;... Τι σημαίνουν τα λό-για σας, ότι έπεριβαίνω δηλαδή σέ καθήκοντα άλλων ;

— Σημαίνουν τό έξη ! Ξανάτε με την ίδια συνηγή φωνή ο Ντί-ξων. 'Ότι εσείς μόν, είνε έπαρρο-τισμένος από τό ε'λραρειο Πολέ-μω, να φροντίσετε για τις έφο-διοποιήσεις !... Πράγμα τό όποιο είνε, δυστυχώς, καταλλήλστατο και για ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ, σέ όποιους νοιώθουν τη διάθεσι να γίνουν ΚΑ-ΤΑΣΚΟΠΟΙ και ΠΡΟΔΟΤΕΣ

της πατρίδας των !... Δεν θέλω βέ-βαια να θ'ξω ΕΣΑΣ, με αυτό !... 'Αλλά μού φαίνεται, ότι τα καθή-κοντά σας αυτά, δεν σας δίνουν και τό δικαίωμα να έπεριβάιντε στη διοίκησι των στρατιωτών μου !.

— Έλα, έλα, νεαρό μου άξιω-ματικό ! άποκρίθηκε με προσποιητή φαιδρότητα τώρα, ο Ουάρντ. Κα-νένας δεν σκέφτηκε ποτέ, να άνα-

μυχή στη δικαιοδοσία σας !... Έ-γώ μιά γνώμη είτα άλλως, βλέ-ποντας την κοούρα των άνδρών, και τίποτε περισσότερο !

Ο νεαρός πραγματικά Ντίξων, ξεγελίστηκε από τό προσποιητό κα-λοκάγαθο ύφος του Ουάρντ. Και με φωνή πιο μαλακωμένη, ξανάτε :

— Συγγνώμη, γιατί παραφέρθη-κα... 'Αλλά παιδιά, κουράγιο !... Άνεβάστε μου ως έκεί τό φορτίο, και ύστερα άς ξανασάνουμε λίγο !

Χωρίς ούτε μιλία να δγάλουν οι στρατιώτες, έβαλαν δια τα δυνα-τά τους σέ μια άγρία προσπάθεια. Οι όμοι των τενητώσαν, τα σκέ-λη των καρφώθηκαν στη γή και λήγισαν και ο άραμπίς — τριεβο-λώντας πένθιμα — έφτασε επί τέ-λους στην κορυφή του λόφου.

— Άλτ !... Άνάταυσις ! διάτα-ξε ο Ντίξων, τότε.

Τό άπόσπασμα σταμάτησε. 'Ο Ντίξων πησίωσε τους άνδρας, έ-χοντας πάλι από τον Ουάρντ. 'Η-ταν πένθιμο, θλιβερό, τό θ'άμα των δυστυχισμένων έκείνων μω-γύμων στρατιωτών. 'Η στερήσεις, ή λιγοστή τροφή, οι μόχθοι του ύ-περανθρώπου και αιματηρού άγώ-νου και ο παγερός χειμώνας, όλα αυτά είχαν χαράξει βαθιά τη σφραγίδα τους στα πρόσωπα και λι-πόσκακα πρόσωπά των.

'Ηταν πραγματικά δεινή ή θέσις του στρατού του Βάσιλκων. Αι-ματηρότατες συγκρούσεις γινότου-σαν κάθε τόσο και μέσα στις πό-λεις άκόμα. 'Η άποθήρες των τρο-φίμων έξ άλλου ήσαν άδειες από κοινό. 'Η πολιτεία Πενσυλβανία δεν είχε πιά ξωτροφίες, να χορη-γήσει και οι κάτοικοι των άλλων πολιτειών είχαν καταστραφή άπ' τον ύπερ 'Ανεξαρτησίας άγώνα αυ-τόν, και ήσαν άπώτωχοι πιά.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

'Ετσι, ή πείνα στον στρατό ή-ταν άγρία. Κρέας δεν έμοιράζε-το επί εβδομάδες ολόκληρες. Σκεπά-σματα δεν ύπληχαν καθόλου, παρ' όν δομύτατο και πολύμυνο χει-μώνα. Μισόγυμνοι, κουρελιαστές οι δύστιχοι στρατιώτες, στριμω-χνόντουσαν την νύχτα άναμεταξύ τους — και γύρω από μεγάλες φω-τιές — μ'ήως μπορούσαν και ξε-σταίνουν λίγο τα κάπιαχα, τα σκε-λαινόμενα κομμάτια του. Ούτε ξεστα-νόντουσαν όμως, ούτε και ο έκτος στρατιώτης, έβαλαν δια τα δυνα-τά τους σέ μια άγρία προσπάθεια. Οι όμοι των τενητώσαν, τα σκέ-λη των καρφώθηκαν στη γή και λήγισαν και ο άραμπίς — τριεβο-λώντας πένθιμα — έφτασε επί τέ-λους στην κορυφή του λόφου.

— Άλτ !... Άνάταυσις ! διάτα-ξε ο Ντίξων, τότε.

Τό άπόσπασμα σταμάτησε. 'Ο Ντίξων πησίωσε τους άνδρας, έ-χοντας πάλι από τον Ουάρντ. 'Η-ταν πένθιμο, θλιβερό, τό θ'άμα των δυστυχισμένων έκείνων μω-γύμων στρατιωτών. 'Η στερήσεις, ή λιγοστή τροφή, οι μόχθοι του ύ-περανθρώπου και αιματηρού άγώ-νου και ο παγερός χειμώνας, όλα αυτά είχαν χαράξει βαθιά τη σφραγίδα τους στα πρόσωπα και λι-πόσκακα πρόσωπά των.

'Ηταν πραγματικά δεινή ή θέσις του στρατού του Βάσιλκων. Αι-ματηρότατες συγκρούσεις γινότου-σαν κάθε τόσο και μέσα στις πό-λεις άκόμα. 'Η άποθήρες των τρο-φίμων έξ άλλου ήσαν άδειες από κοινό. 'Η πολιτεία Πενσυλβανία δεν είχε πιά ξωτροφίες, να χορη-γήσει και οι κάτοικοι των άλλων πολιτειών είχαν καταστραφή άπ' τον ύπερ 'Ανεξαρτησίας άγώνα αυ-τόν, και ήσαν άπώτωχοι πιά.

Στη διαταγή λοιπόν του Ντίξων οι στρατιώτες της έφοδιοπομπής σταμάτησαν και άνάσαναν βαθιά με άπεριόρατη άνακούφισι. 'Ο πα-γερός βορρής άρχισε να κρουτελ-λώνη στα μέτωπά των τις χονδρές σταγόνες του ιδρώτος των. 'Αλλη-λοστριμώθηκαν τότε οι δυστιχι-σμένοι για να ξεσταθούν και καθή-σαν χάμο στο χιόνι για να ξεμει-νιάσουν λίγο τα σκεδωμένα κορ-μιά των.

Ο Ντίξων τους πησίωσε και τους έλε μερικά παρηγορητικά και σταρτικά λόγια. 'Αλλά τό ήθελό των στρατιωτών ήταν σέ όλοτη κα-τάσταση και πνιγτοί γογγυσμοί ή-σαν ή άπάντησί τους στα λόγια του αυτά.

Ο Ουάρντ, πησίωσε και έκείνος. Με προσποιητό ενδιαφέρον έπειτα, μονολογώντας όλην, και άρετά δυνατά, ώστε να τον άκούσουν οι στρατιώτες, στενάξε και έλε :

— Άχ, είνε φοβερό πράγμα αυ-τό !... Να μεταχειρίζεται δηλαδή κανένας τόδε στρατιώτες ως ζώα, για τη μεταφορά τροφίμων και για ύψιμο σέ παληοραμπαδες !

Ο Ντίξων σιάρτησε, γύρισε ά-πότομα, και τος έλε νοηλάζοντας από συγκρατημένον θυμό :

— Πάλι τα ίδια έχουμε, κύριε ;... Δεν σας είτα να μην άνακατείνε-στε, σέ ότι δεν άρμόζα τα καθή-κοντά σας ;

Αυτή τη φορά ο Ουάρντ δεν τ'ά-κουσε. Κίνησε κατόπιν τον Ντί-ξων και τος έλε με προσποιητή :

(Ακολουθεί)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

ΜΠΟΡΩ να κάνω τίποτε άλλο για σάς, μίς; ρώτησε ο 'Ινδός προχοντας του τόπου.

—Τίποτε άλλο, ευχαριστώ, Γκόνουντεν, απάντησε η Μαίρη Κάρντιου.

Μολονότι η Μαίρη ήταν μά γερή και πολύ νέα κοπέλλα, ωστόσο, ένωσε μεγάλη κούρασι, έπειτα από την τόσο επίπονη πορεία της. Έρχόταν από τους λόφους του Γουίλιαμ, όπου βοσκόντουσαν ή τρυφερούσε του αδελφού της, τον οποίο είχε πάει να επισκευθεί.

—Σας εύχομαι, λοιπόν, καλό ταξίδι, είπε ο γέρο 'Ινδός. 'Ελπίζω να φθάσετε καλά...

—Τι έννοιες, Γκόνουντεν; ρώτησε η νέα με κάποια άνησυχία. Μήπως υπάρχει κανένας κίνδυνος;...

—Εμείς τίποτε νεώτερο;...

—Δεν υπάρχει λόγος ν' άνησυχείτε, μίς. 'Αλλά, όπως έμαθα, φαίνεται πως δόλωση ή περιτέρσις του Γουίλιαμ επαναστάτησε. Οι Μολάα σφάζουν τους Εύρωπαίους.

—Θέ μου! τραύλισε η νέα, με τρομώμενα χείλη.

—Μη φοβάστε, μίς. Το Γουίλιαμ βρίσκεται μακριά. Κι αν άκόμα ο πληθυσμός αυτής έδω της περιφέρειας ένωθή με τους επαναστάτες, εσείς μπορείτε να έχετε άπόλυτη έλευστροσύνη στον δρόμο και στον υπάλληλο του τρένου, οι όποιοι θα σας προστατεύσουν στην άνάγκη.

—Αν όμως ο Γουέστχαϊμ τους εξαγοράσει;...

—Ο Γουέστχαϊμ!... Φτώ!... Έκανε ο 'Ινδός, κι έφτυσε μ' αποτροπισμό.

Ο Γουέστχαϊμ ήταν ένας κατάδικος, ένας δραπέτης των φυλακών, ο κυριώτερος ύποκολλητής της εξέγερσης των 'Ιθαγενών εναντίον των 'Αγγλων. 'Ωστόσο, κι οι φιλήσυχοι 'Ινδοί τον μισούσαν όσο κι οι Εύρωπαίοι.

—Μη φοβάστε, μίς, είπε ο Γκόνουντεν. 'Ο άναθ ματισμένος αυτός κακούργος βρίσκεται μακριά. 'Ωστόσο, θα ήμουνά πολύ ήσυχος αν είχατε στο τρένο κανέναν Εύρωπαίο συνταξιδιώτη. Πάντως, σου εύχομαι καλό ταξίδι!...

—Ευχαριστώ, Γκόνουντεν, είπε η νέα, και μ' εύγνωμοσύνη του έσφιξε το χέρι.

Μέσα στο βαγόνι της, η Μαίρη βολέυτηκε όσο μπορούσε καλύτερα. Σέ λίγο το τρένο στρίψε και ξεκίνησε άργά. 'Αλλά την ίδια στιγμή άκούστηκε τρελλός καλπασμός άλόγων, φωνές κι άντεγκήσεις, και τρομαγμένη ή νέα, κίτταξε από το παράθυρο. Είδε τότε έναν ύψηλο νεό, ο όποιος είχε κατεβή από τ' άλογό του, να παραμερίζει απότομα μερικάς συγκεντρωμένους 'Ιθαγενείς και να τρέχει πίσω από το τρένο, όσπου να καλώσασε να πιστή από ένα βαγόνι. Σέ λίγο βήματα άκούστηκαν στο διάδρομο, μπροστά στο διαμέρισμα της Μαίρης. 'Η τρωτική πόρτα άνοιξε κι ο άγνωστος νέος παρουσιάστηκε. Χαιρέτησε κι είπε:

—'Ο υπάλληλος με πληροφορήθηκε πως υπάρχει μια λευκή, ή οποία τρυφεύει μόνη της. 'Επαρφέτε μου να συστηθώ.

—'Η νέα άναστένανε μ' άναγκασί. Την εύχαριστούσε έξαιρετικά ή σκέψις ότι ένας Εύρωπαίος θα τρυφεύει μαζί της, και μάλιστα ένας άστυνομικός. Κι ενώ κίτταζε τον λευκόνεο νεό, άπαινεσε γέλαστί:

—'Ω! είμαι αλήθεια ευτυχής, γιατί θα έχω έτσι συντροφιά ως το Κιούλιντο.

—'Α, τόσο το καλύτερο. Θα με υποχρεώσετε λοιπόν να προσέχετε στο διάδρομο, μολονότι εγώ κοιμάμαι άεφρά... Πρέπ νά με ξυπνήσετε άμέσως, αν άντιληφθήτε τίποτε ύποπτο. 'Αλήθεια, έχετε να χρησιμοποιήσετε περισσότερο, αν παρουσιασθή άνάγκη;

—'Οχι! Γιατί; ρώτησε ή νέα, άνοιγοντας διάπλατα τα φοβισμένα μάτια της.

—'Ο νέος την κίτταξε μιά στιγμή, γέλασε κι' είπε:

—Μα την αλήθεια, είσθε χαριτωμένη μ' αυτό το φοβισμένο ύφος σας. 'Ω, συγγνώμη για την τσίμη μου, μίς!... πρόσθεσε, βλέποντας τη νέα να κοκκίζει.

—Θα έχω το νου μου στο διάδρομο, είπε τέλος ή Μαίρη. Μήπως θέλετε να σας ξυπνήσω όταν θα πτάσονται στο Κιούλιντο;

—Στο Κιούλιντο; είπε ο νέος με

δεν πρόσχε τί διάβαζε, όσπου, ξαφνικά, το όνομα 'Ιουέστχαϊμ, τυπωμένο με χοντρά στοιχεία, της χτύπησε στο μάτι. 'Από πάνω ύπηρχε μιά φωτογραφία. Μόλις ή Μαίρη άνάβηκε τη φωτογραφία αυτή, ή έφημερίδα έέφυγε από τα χέρια της και με δυσκολία κρατήθηκε γιά να μη φωνάξη. Στη φωτογραφία είχε άναγνωρίσει το νέο, ο όποιος κοιμόταν στον άπέναντί της καναπέ.

—'Ωστε ο συνταξιδιώτης της δεν ήταν άστυνομικός, όπως της είχε παρουσιασθή, αλλά ο τρομερός άρχιεπανάστατης, ο δραπέτης των κτήρων Γουέστχαϊμ. Τώρα να καταλάβαινε όλα. 'Ηταν φανερό πως ο άλλος αυτός είχε φτάσει έπίτηδες τη στιγμή που ξεκινούσε το τρένο, ώστε να μη προλάβουν να τον συλλάβουν. Δικοί του άνθρωποι, ά ήσαν χωρίς άλλο οι υπάλληλοι του τρένου. Κι' αυτή ήταν τώρα αχμάλωτός τους! Θα την πήγαιναν στην επαναστατημένη ζώνη, στους Μολάα, γι' αυτό δεν θα σταματούσαν στο Κιούλιντο. Κι' οι δύο ήθελαν Μολάα, τους όποιους είχε σκοτώσει με τόση άπάλη, ά θα ήσαν άσφαλώς άστυνομικοί, οι όποιοι τον ένωχλούσαν σ'α σ'αχ'αχ'α από το νου της. Να τον σκοτώσει! Αυτό, βέβαια, δεν θα την έσωζε από τους φανατ άμένους 'Ινδούς, αλλά, στην άνάγκη, ή αυτοκτονία.

—Σγιά, άπλωσε το χέρι της γιά να πάρη το περιστροφό του. Μα εκείνη τη στιγμή το τρένο σφύριξε: και σάν άστραλή πέρασε μπροστά από το σταθμό του Κιούλιντο. 'Ενα δυνατό τράνταγμα του, έφριξε τη νέα άπάνω στον συνταξιδιώτη της, ο όποιος έξήντισε, μισάνοιξε τα μάτια του και ρώτησε, ενώ χασμουριόταν:

—'Αλλά! Φτάσαμε μήπως; Ήμερος ή άκόμα;

—'Η Μαίρη ξάρωσε πίσω στο κάθισμά της και τρέμοντας συγκολλημένη είπε παραληλητικά:

—Δεν θα μ' άφήσετε να φύγω; Πετάσαμε το Κιούλιντο... Δεν είναι σωστό...

—Κορίτσι μου, τη διέκοψε ο νέος, έχετε δίκιο. 'Αλλά βάζομαι τρομερά. Γι' αυτό μάλιστα το τρένο άνέπτυξε βίη την ταχύτητά του. Θα σταματήσω στο Μέροου. Συγγνώμη, μίς, αλλά είνε άπόλυτος άνάγκη να κοιμηθώ...

—Παληάνθρωπε!... φώναξε ή Μαίρη, με τα δάκρυα σ'α μάτια.

—Πώς είπατε;... Μα γιατί φώναζε; Δεν υπάρχει λόγος. Σας ύποσχομαι να φροντίσω...

—Δεν θέλω τη φροντίδα σας!... 'Η διαγωγή σας είνε άχαρηκτήστη...

—'Ο νέος άνακάθησε στον καναπέ, την κίτταξε παραξενεμένος κι' ίπε:

—Δεν φταίω, μίς, ποσ'ένα έ με. Θα μ' άφωρη που είσθε έτσι θυμωμένη...

Με μιά γρήγορη κίνησι, ή Μαίρη άρπαξε το περιστροφό, το όποιο έκείνος είχε άκοιμήσει δίπλα του, κι' άποφασιστικά τον σημάδενε και τον διέταξε να σταματήση το τρένο...

—'Οχι, άπάντησε ο νέος ξερά, ξαράννοντας τα φρύδα του. Προσέξτε μην πιέσετε τη σκανδάλη του

τρελού.

—'Οχι, άπάντησε ο νέος ξερά, ξαράννοντας τα φρύδα του. Προσέξτε μην πιέσετε τη σκανδάλη του

τρελού.

—'Οχι, άπάντησε ο νέος ξερά, ξαράννοντας τα φρύδα του. Προσέξτε μην πιέσετε τη σκανδάλη του

τρελού.

—'Οχι, άπάντησε ο νέος ξερά, ξαράννοντας τα φρύδα του. Προσέξτε μην πιέσετε τη σκανδάλη του

τρελού.

—'Οχι, άπάντησε ο νέος ξερά, ξαράννοντας τα φρύδα του. Προσέξτε μην πιέσετε τη σκανδάλη του

τρελού.

—'Οχι, άπάντησε ο νέος ξερά, ξαράννοντας τα φρύδα του. Προσέξτε μην πιέσετε τη σκανδάλη του

τρελού.

ΤΟΥ ΚΟΒΟΛΔ ΚΝΑΙΓΤ

ΤΑΞΕΙΔΙ

δεν πρόσχε τί διάβαζε, όσπου, ξαφνικά, το όνομα 'Ιουέστχαϊμ, τυπωμένο με χοντρά στοιχεία, της χτύπησε στο μάτι. 'Από πάνω ύπηρχε μιά φωτογραφία. Μόλις ή Μαίρη άνάβηκε τη φωτογραφία αυτή, ή έφημερίδα έέφυγε από τα χέρια της και με δυσκολία κρατήθηκε γιά να μη φωνάξη. Στη φωτογραφία είχε άναγνωρίσει το νέο, ο όποιος κοιμόταν στον άπέναντί της καναπέ.

—'Ωστε ο συνταξιδιώτης της δεν ήταν άστυνομικός, όπως της είχε παρουσιασθή, αλλά ο τρομερός άρχιεπανάστατης, ο δραπέτης των κτήρων Γουέστχαϊμ. Τώρα να καταλάβαινε όλα. 'Ηταν φανερό πως ο άλλος αυτός είχε φτάσει έπίτηδες τη στιγμή που ξεκινούσε το τρένο, ώστε να μη προλάβουν να τον συλλάβουν. Δικοί του άνθρωποι, ά ήσαν χωρίς άλλο οι υπάλληλοι του τρένου. Κι' αυτή ήταν τώρα αχμάλωτός τους! Θα την πήγαιναν στην επαναστατημένη ζώνη, στους Μολάα, γι' αυτό δεν θα σταματούσαν στο Κιούλιντο. Κι' οι δύο ήθελαν Μολάα, τους όποιους είχε σκοτώσει με τόση άπάλη, ά θα ήσαν άσφαλώς άστυνομικοί, οι όποιοι τον ένωχλούσαν σ'α σ'αχ'αχ'α από το νου της. Να τον σκοτώσει! Αυτό, βέβαια, δεν θα την έσωζε από τους φανατ άμένους 'Ινδούς, αλλά, στην άνάγκη, ή αυτοκτονία.

—Σγιά, άπλωσε το χέρι της γιά να πάρη το περιστροφό του. Μα εκείνη τη στιγμή το τρένο σφύριξε: και σάν άστραλή πέρασε μπροστά από το σταθμό του Κιούλιντο. 'Ενα δυνατό τράνταγμα του, έφριξε τη νέα άπάνω στον συνταξιδιώτη της, ο όποιος έξήντισε, μισάνοιξε τα μάτια του και ρώτησε, ενώ χασμουριόταν:

—'Αλλά! Φτάσαμε μήπως; Ήμερος ή άκόμα;

—'Η Μαίρη ξάρωσε πίσω στο κάθισμά της και τρέμοντας συγκολλημένη είπε παραληλητικά:

—Δεν θα μ' άφήσετε να φύγω; Πετάσαμε το Κιούλιντο... Δεν είναι σωστό...

—Κορίτσι μου, τη διέκοψε ο νέος, έχετε δίκιο. 'Αλλά βάζομαι τρομερά. Γι' αυτό μάλιστα το τρένο άνέπτυξε βίη την ταχύτητά του. Θα σταματήσω στο Μέροου. Συγγνώμη, μίς, αλλά είνε άπόλυτος άνάγκη να κοιμηθώ...

—Παληάνθρωπε!... φώναξε ή Μαίρη, με τα δάκρυα σ'α μάτια.

—Πώς είπατε;... Μα γιατί φώναζε; Δεν υπάρχει λόγος. Σας ύποσχομαι να φροντίσω...

—Δεν θέλω τη φροντίδα σας!... 'Η διαγωγή σας είνε άχαρηκτήστη...

—'Ο νέος άνακάθησε στον καναπέ, την κίτταξε παραξενεμένος κι' ίπε:

—Δεν φταίω, μίς, ποσ'ένα έ με. Θα μ' άφωρη που είσθε έτσι θυμωμένη...

Με μιά γρήγορη κίνησι, ή Μαίρη άρπαξε το περιστροφό, το όποιο έκείνος είχε άκοιμήσει δίπλα του, κι' άποφασιστικά τον σημάδενε και τον διέταξε να σταματήση το τρένο...

—'Οχι, άπάντησε ο νέος ξερά, ξαράννοντας τα φρύδα του. Προσέξτε μην πιέσετε τη σκανδάλη του

τρελού.

—'Οχι, άπάντησε ο νέος ξερά, ξαράννοντας τα φρύδα του. Προσέξτε μην πιέσετε τη σκανδάλη του

τρελού.

—'Οχι, άπάντησε ο νέος ξερά, ξαράννοντας τα φρύδα του. Προσέξτε μην πιέσετε τη σκανδάλη του

τρελού.

—'Οχι, άπάντησε ο νέος ξερά, ξαράννοντας τα φρύδα του. Προσέξτε μην πιέσετε τη σκανδάλη του

τρελού.

—'Οχι, άπάντησε ο νέος ξερά, ξαράννοντας τα φρύδα του. Προσέξτε μην πιέσετε τη σκανδάλη του

τρελού.

—'Οχι, άπάντησε ο νέος ξερά, ξαράννοντας τα φρύδα του. Προσέξτε μην πιέσετε τη σκανδάλη του

τρελού.

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

—'Οπως σας ύποσχεθήκαμε, το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ήρχισαν την διανομή εις τους άναγνώστας των εις εις περιφήμων άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τα πρώτα βιβλία, τα όποια διανέμονται ήδη στους άναγνώστας των περιοδικών μας, είνε το ύπεροχον αισθηματικόν άριστούργημα του ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Και το άριστούργημα του ρωμαντισμού

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού, του όποιου ή διανομή ήρχισε κατ' αυτάς.

—'Οπως σας είχαμε ειδοποιήσει, γιά ν' άποκτήσετε τα άριστουργήματά μας, πρέπει ν' άποκόπτετε από το «Μπουκέτο» ή την «Οικογένειαν» 4 εκ των δημοσιευμένων εις την 3ην σελίδα του έξωφύλλου δελτίων και να τα φέρετε εις τα Γραφεία μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμάς.

—'Ετσι, μ' ένα ελάχιστον ποσόν, με το έν πέμπτον της τιμής του βιβλίου, άποκτάτε βιβλία κομψά, εκ 300 περίπου σελίδων έκαστον, άποκτάτε τα «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», όπως δικαίως άνομάσθησαν τα έργα που σας χαρίζομεν.

Οι έν τας έπαρχίας άναγνώσται μας θα προσκομίζουν τα 4 δελτία και τας 8 δραχμάς εις τα 'Υποπρακτορεία των 'Εφημερίδων και θα λαμβάνουν τα βιβλία των.

—'Εντός του 'Απριλίου θ' άρχίση ή διανομή του άριστουργήματος του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

"Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ"

Θά έκδοθού άμέσως κατόπιν

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Του ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ, κλπ. κλπ.

—'Η εύκαίρια δηλαδή είνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οι έν τ' 'Εξωτερικ' άναγνώσται των περιοδικών μας πρέπει να στέλνουν, μαζί με τα δελτία και τας 8 δραχμάς, και τα έξοδα άποστολής των βιβλίων, και τοῦτο, διότι θα ήτο λίαν έπιζημία διά το Γραφείον μας μία ταυτή έπιβάρυνσις. Εις τας πόλεις του 'Εξωτερικού όπου υπάρχουν 'Υποπρακτορεία του Κεντρικού Πρακτορείου 'Αθηνών, οι άναγνώσται μας θα παραλάβουν τα βιβλία των από τους κ. κ. ύποπράκτορας.

Τα δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

δύλον και συμβή κανένα ένστέγημα. —'Ωστε, σ'α σκοτώσω, αν δεν διατάξω άμέσως να επιστρέψουμε στο Κιούλιντο...

—Κοπέλλα μου, από την ταχύτητα της ενεργείας μου έξορτάται ή ζωή χιλιάδων ύπαρξεων. 'Η έλαχίστη άσφαλισία μπορ νά φέρη μιά καταστροφή... Γιατί δεν λογικεύσθε;

—'Εγώ τώρα ποιός είστε, κι' αν όσπου μετρήσω ως τα τρία δεν διατάξω να γυρίσουμε πίσω, πυροβολώ!...

—Φτάνουν τ' άστεία! δ έταξε ο νέος άσπρηά. Διατρέχουμε άρχετοίς κινδύνους αυτή τη στιγμή. Δώστε μου το όπλο μου!...

—'Οχι! Τώρα που έξω ποιός είστε... Μετρώ... Ένα!...

—Δώστε μου άμέσως το περιστροφό μου!...

—Δό!... είπε ή Μαίρη, με φωνή που έτρεψε.

—Μή!... σφύριξε ο νέος.

—Τρία! φώναξε ή Μαίρη, και πέρασε τη σκανδάλη του όπλου.

—'Ενας πυροβολισμός άντίχρησε. 'Αλλά την ίδια στιγμή ο νέος πρόπασε κι' έσπινξε κι' έτσι ή σφαίρα σφηνώθηκε στο τείχος, στη θέσι άριώως. Άνυ καθόταν ο νέος προτήτερα. Και προτού προλάβη ή Μαίρη να πυροβολήση δεύτερη φορά, με μιά γρήγορη κίνησι, της άρπαξε το περιστροφό από το χέρι και κατόπιν την άνάγκασε να καθήση.

—Κοιτό κορίτσι, μουμούρισε. Τρελλαθήκατε μήπως;

—'Αφήστε με! 'Αφήστε με!... κλαυθιμώ: τώρα ή Μαίρη.

—'Ο νέος τότε έγειρε κοντά της, την κίτταξε κατάματα και ξαφνικά κόλλησε τα χείλη του άπάνω σ'α δικά της χείλη, μ' ένα γρήγορο τρέλλο φιλή.

—Συγγνώμη, μίς, είπε συγχρόνως, μα εγώ σ'α τιμωρώ τ'α όμορφα κορίτσι, που θέλουν να με σκοτώσουν...

—Τέρας! τραύλισε ή νέα, φορημένη με τη σκέψη πως ο τρομερός άρχιεπανάστατης Γουέστχαϊμ την ήλλησε, ενώ έννοιωθε συγχρόνως ένα παράνο συνάστημα με την έπαφή των χείλων του.

—Σας έξήγησα, μίς, είπε ο νέος, ήρεμα, ότι ύπηρεσιακοί λόγοι μ' άναγκάζουν να φερθώ έτσι. Σας συμβουλεύω να ξαπλώθητε, γιά να ξεκουράσετε τα ταραγμένα νεύρα σας. Συνομιλώντας τώρα ή Μαίρη, έγειρε πίσω στο κάθισμά της. Με φρένη συλλογιστόν την τραγική τύχη της. Κι' ενώ ο νέος άποκομόταν πάλι, στον άντικρυνό καναπέ, ή Μαίρη σκεπτόταν με άγωνία:

—Πώς είνε δυνατόν ένας τόσο συνιαθητικός άνδρας νάχη τέτοια έγκληματική ψυχή;

Είχε περάσει άρκετή ώρα, όταν ή νέα άντελήφθη πως το τρένο λυγόστανε την ταχύτητά του. Σημάδενε τότε, άποφασισμένη να ξεφύγη όπωσδήποτε.

—Μείνετε στη θέσι σας!... διέταξε άσπρηά ο νέος, όταν άντελήφθη την κίνησή της.

—'Οχι, άπάντησε ο νέος ξερά, ξαράννοντας τα φρύδα του. Προσέξτε μην πιέσετε τη σκανδάλη του

τρελού.

—'Οχι, άπάντησε ο νέος ξερά, ξαράννοντας τα φρύδα του. Προσέξτε μην πιέσετε τη σκανδάλη του

τρελού.

—'Οχι, άπάντησε ο νέος ξερά, ξαράννοντας τα φρύδα του. Προσέξτε μην πιέσετε τη σκανδάλη του

τρελού.

—'Οχι, άπάντησε ο νέος ξερά, ξαράννοντας τα φρύδα του. Προσέξτε μην πιέσετε τη σκανδάλη του

τρελού.

φθη την κίνησή της. Φτάσαμε!... —'Ωστε, σ'α σκοτώσω, αν δεν διατάξω άμέσως να επιστρέψουμε στο Κιούλιντο...

—Κοπέλλα μου, από την ταχύτητα της ενεργείας μου έξορτάται ή ζωή χιλιάδων ύπαρξεων. 'Η έλαχίστη άσφαλισία μπορ νά φέρη μιά καταστροφή... Γιατί δεν λογικεύσθε;

—'Εγώ τώρα ποιός είστε, κι' αν όσπου μετρήσω ως τα τρία δεν διατάξω να γυρίσουμε πίσω, πυροβολώ!...

—Φτάνουν τ' άστεία! δ έταξε ο νέος άσπρηά. Διατρέχουμε άρχετοίς κινδύνους αυτή τη στιγμή. Δώστε μου το όπλο μου!...

—'Οχι! Τώρα που έξω ποιός είστε... Μετρώ... Ένα!...

—Δώστε μου άμέσως το περιστροφό μου!...

—Δό!... είπε ή Μαίρη, με φωνή που έτρεψε.

—Μή!... σφύριξε ο νέος.

—Τρία! φώναξε ή Μαίρη, και πέρασε τη σκανδάλη του όπλου.

—'Ενας πυροβολισμός άντίχρησε. 'Αλλά την ίδια στιγμή ο νέος πρόπασε κι' έσπινξε κι' έτσι ή σφαίρα σφηνώθηκε στο τείχος, στη θέσι άριώως. Άνυ καθόταν ο νέος προτήτερα. Και προτού προλάβη ή Μαίρη να πυροβολήση δεύτερη φορά, με μιά γρήγορη κίνησι, της άρπαξε το περιστροφό από το χέρι και κατόπιν την άνάγκασε να καθήση.

—Κοιτό κορίτσι, μουμούρισε. Τρελλαθήκατε μήπως;

—'Αφήστε με! 'Αφήστε με!... κλαυθιμώ: τώρα ή Μαίρη.

—'Ο νέος τότε έγειρε κοντά της, την κίτταξε κατάματα και ξαφνικά κόλλησε τα χείλη του άπάνω σ'α δικά της χείλη, μ' ένα γρήγορο τρέλλο φιλή.

—Συγγνώμη, μίς, είπε συγχρόνως, μα εγώ σ'α τιμωρώ τ'α όμορφα κορίτσι, που θέλουν να με σκοτώσουν...

—Τέρας! τραύλισε ή νέα, φορημένη με τη σκέψη πως ο τρομερός άρχιεπανάστατης Γουέστχαϊμ την ήλλησε, ενώ έννοιωθε συγχρόνως ένα παράνο συνάστημα με την έπαφή των χείλων του.

—Σας έξήγησα, μίς, είπε ο νέος, ήρεμα, ότι ύπηρεσιακοί λόγοι μ' άναγκάζουν να φερθώ έτσι. Σας συμβουλεύω να ξαπλώθητε, γιά να ξεκουράσετε τα ταραγμένα νεύρα σας. Συνομιλώντας τώρα ή Μαίρη, έγειρε πίσω στο κάθισμά της. Με φρένη συλλογιστόν την τραγική τύχη της. Κι' ενώ ο νέος άποκομόταν πάλι, στον άντικρυνό καναπέ, ή Μαίρη σκεπτόταν με άγωνία:

—Πώς είνε δυνατόν ένας τόσο συνιαθητικός άνδρας νάχη τέτοια έγκληματική ψυχή;

Είχε περάσει άρκετή ώρα, όταν ή νέα άντελήφθη πως το τρένο λυγόστανε την ταχύτητά του. Σημάδενε τότε, άποφασισμένη να ξεφύγη όπωσδήποτε.

—Μείνετε στη θέσι σας!... διέταξε άσπρηά ο νέος, όταν άντελήφθη την κίνησή της.

—'Οχι, άπάντησε ο νέος ξερά, ξαράννοντας τα φρύδα του. Προσέξτε μην πιέσετε τη σκανδάλη του

τρελού.

—'Οχι, άπάντησε ο νέος ξερά, ξαράννοντας

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΛΗ

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Άληθινή Ίστορία)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μερικές λευκές μακρυά από το μικρό χωριό του Σόρ, που βρισκόταν στους πρόποδες του βουνού, δυο χωριάτες, καθάλας στις όμορφες φοράδες τους, του έφραξαν άπροσδόκητα το δρόμο κι' άρχισαν να του ρίχνουν, ενώ οι διάκτες του οι Άγγλοι τούς έβλεπαν απ' όλες τις μεριές, "Αν καί του έφριξαν από πολύ κοντά ο Κάισαρ δεν άκουσε καν τις σφαίρες να σφυρίζουν στ' αυτιά του. Τους έφριξε ένα βλέμμα με σημασία, προφέροντας μόνο αυτές τις λέξεις: «'Ελ Μπάρκο!»

—Οι Άγγλοι βρίσκονται στο προεσθύτεριο του Σόρ, του είπε τότε ο ένας απ' αυτούς, καθώς τους προσπέρασε.

—Ήλιθιοι, ζώα! τους φώναξε ο Κλίντον. Δεν μπορούσατε να σκοπέυετε καλύτερα;

Έδώ είμαστε υποχρεωμένοι να δημολογήσουμε ότι ο Μάξγουελ είχε βρή ένα τάβλι στο εγκαταλελειμμένο προεσθύτεριο του Σόρ. Φύλαγε από το πρωί στο δρόμο, όπου δεν είχε δη να περνούν, παρά πέντ' έξη γεροσακκάτηδες και τέσσερες γρήες. Τα ίδια είχε δη κι' ο Μάκενζι, σε μισής λεύγας απόσταση απ' αυτόν. Κατόπιν, ο Μάξγουελ, βαρυστημένος πειά, πήγε και βρήκε το Μάκενζι και τον ώδηγησε στο προεσθύτεριο, όπου εκείνη τη στιγμή έπαιζαν την έβδομη παρτίδα τους σε τάβλι.

Το τάβλι πετάχτηκε στη μέση της παρτίδας, γιατί άκουσαν στην αυλή να φωνάζουν στα άπλα. Ο Μάξγουελ και ο Μάκενζι, όταν βγήκαν έξω, είδαν να περνά ο τελευταίος έθελοντες του Κλίντον. "Ενώθηκαν κι' αυτοί μαζί τους.

Μά οι έθελοντές τους είχαν δουλέψει γι' αυτούς, κι' ο Κάισαρ ντε Σαμπανέιλ, έχοντας τώρα μπροστά του και τους δυο νέους αυτούς δούλους, έβλεπε το πεδίο της δράσεώς του να περιορίζεται ολοένα.

Ήταν υποχρεωμένος τώρα ν' ακολουθήσει μια λοξή γραμμή, που τον έφερνε κοντή-ερα από ποτάμι. Οι καινούργιοι διώκτες του είχαν όλοι άλογα έγκούρσασα και ήταν καλοί καθυλάρηδες.

Ο δλοφάνερος κύνδους, που μεγάλωνε ολοένα, έβγηνε επιτέλους τον Κάισαρα, ο οποίος, μετά το σασθιό του στα έρείπια, φαινόταν σαν άποναρκωμένος άπάνω στο έλογό του. Γύρισε άξανα άπάνω στη σέλλα του, έξεταζοντας όλα τα μέρη του ένα κατόπιν του άλλου, και ύπολογίζοντας την κατάσταση του.

Καθένα από τα τμήματα που τον κατεδίωκαν, είχε κερδίσει έδαφος, σε τρόπο ώστε ο Μπράουν τον είχε πλησιάζει σε απόσταση σφαίρας, κι' οι έθελοντές του Μάξγουελ και του Μάκενζι τον έπλησιάζαν ολοένα από το δεξιά του.

Έβγαλε ένα δυνατό στεναγμό σαν νάθελε να διώξη μονομιάς την δδύνη, που τον έβλιθε και την ήθικη άγωνία, που τον παράλυε. Το έβρωπο και λιγερό κορμί του διαρρώθηκε.

Ο Άλαζάν σκίρτησε κάτ' απ' τα πόδια του, σαν να ένοιωσε αυτή τη μεταμόρφωση. Ο Κάισαρ δεν είχε άναγκη ούτε να κουνήσει, ούτε να μιλήσει, ο Άλαζάν τέντωσε τ' άκουράσια πόδια του κι' άνάπτυξε την όρμη του που έμοιαζε με πέταμα.

—Στόπ! Ταχυδρόμο! το φώναζαν εκείνη τη στιγμή οι έθελοντές του.

λόντες. Η σφαίρες μας τρέχουν πιο γρήγορα από σένα, αν σου μητέκη ή ιόεα να σκάσης τ' άλογά μας.

Καί στ' αλήθεια, η σφαίρες τους τον έφταναν. Μά αυτό δεν ήταν, παρά για μια στιγμή μόνο. Όταν θέλησαν να πραγματοποιήσουν την άπειλή τους, μερικά δευτερόλεπτα κατόπιν, ήταν πειά άργά. Τα τουφέκια τους δεν τον έφταναν.

Έδώ και λίγη ώρα, δεν φαινόταν μες' στις γραμμές των Άγγλων οι δυο χωρικοί που είχαν άδειάσει τα πιστόλια τους έναντιον του Κάισαρ.

Είχαν τραβήξει προς το βουνό και φαινόταν τώρα μαζί με τις κόκκινες φοράδες τους μέσα στους βράχους, δεξιά, στο πέρασμα του Έλ Μπάρκο.

Ο Κάισαρ τους είχε παρακολουθήσει με τη ματιά του κι' η έξαφάνισή τους πίσω από τους βράχους ήταν σαν σύνθημα άλλαγής της τακτικής του.

Το πέρασμα του Έλ Μπάρκο

είνε ένα από τα πιο πλατεία και πιο δαβατά της σιέρρας ντε Γκρέντος. Ένώνει τον δρόμο που πάει από το Έσκουριάλ στο Κιούντα-Ροδρίγκο.

Θά έπρεπε να περάσει από κεί ή να παραδοθή ο Κάισαρ, γιατί ή λοφοσειρά της Αθίλας, που την καταχαν ή συμμορίες του Τουέρτο (Μονόφθαλμου) και του Ζοζέ Νάβαλμαράν, σχηματίζουν ένα νέο τείχος, δυσκολώτερα διαβατό.

Υποθέτοντας ότι κανένα έμπόδιο δεν θά σταματούσε το δρόμο του Κάισαρ ντε Σαμπανέιλ, δεν είχε πειά να φοβάται τίποτε από εκείνους που βρισκότουσαν πίσω του. Ένα είδος βραχώδους άκρωτηρίου, προχωρημένο πολύ μέσ' στον κάμπο, είχε άναγκάσει το Κλίντον και την άκολουθία του να παρεκκλίνουν πολύ από το δρό-

μο του.

—Ο Μπράντ ή όποιος άλλος! φώναζε ο Μπράουν, έστω κι' αν έινε παπιστής, μωαμεθανός, είδωλοάτορης, άς τον πιάσει μόνο και θά του γαρίσω και την καλή μου πίπα έξω από τις τέσσερες χιλιάδες λίρες του άοχιστατήγου. Καταδίκη κι' αυτή. Κλίντον! Θά πάθω ήλιασι! Τά μούτσα μου ξεφλούδισαν απ' τον ήλιο!

—Τό φτωχό άλογό μου δεν μπορεί πειά! στέναξε ο Κλίντον. "Ω! ζι' τζέντλεμαν, να ο Ράιγ που έτοιμάζεται, άς άναπτόουμε το μέτωπό μας, μη τυνόν κι' αυτός ο καταραμένος θελήσει να μάς σκαρώση κανένα καινούργιο παιχνίδι.

Ολοι οι διάκτες τώρα, άναπνυμένοι στην ίδια γραμμή, έτρεχαν χιλία βήματα πίσω από τον Κάισαρα, του όποιου το άλογο είχε άναπτύξει μι' αληθινή έκτακτη ταχύτητα.

Ο Ράιγ κι' οι άντρες του είχαν μετακινηθή και είχαν άποκλείσει την είσοδο του περάσματος. Ήταν μια έπίσημη στιγμή για όλους. Μεταξύ των Άγγλων δεν ύπρχε μια καρδιά, που να μη χτυπούσε δυνατά.

Ο Κάισαρ πήγαινε κατευθείαν προς το Ράιγ, σαν να έλπιζε να τον άνατρέψι με την άφάνταστη ταχύτητα της όρμης του. Με τό δεξί του χέρι κρατούσε τα χαλινάρια και το άριστερό του τό είχε στη μέση του. Τό κεφάλι του ήταν στυλωμένο ψηλά, ή κορμιοστασία του έδειχνε με ένα είδος κοκκεταρίας όλη τη χαριτωμένη περηφάνια της.

—Άλ! το φώναζε ο Ράιγ, όταν έφτασε διακόσια βήματα κοντά του.

Ο Κάισαρ δεν άπάντησε διόλου. Είχε τα μάτια του καρφωμένα στους δαντελλωτούς βράχους, που ήταν σωρευμένοι στο άριστερό μέρος του περάσματος.

—Ο Κάισαρ δεν άπάντησε διό-

της Ουάλλιας και δυο σκοποί έφίπτοι. Κι' οι πέντε είχαν την κάραμπινα τους στο χέρι.

Η τύχη της πορείας είχε φέρει τον ταγματάρχη Κλίντον δίπλα στο Μπράουν. Ήταν κατακομμένοι και ο φλογερός ήλιος του είχε φέρει ήμικρανία.

—Κατάρα! έλεγε με μελαγχολία. Δεν εινε κανένας από τους συναδέλφους μας του μικρού έπιτελείου, που θά πάρη το βραβείο του άριστοτήγου.

Νά έκε' κάτω ο Ράιγ, ένας Ίρλανδός και παπιστής! Δεν έπρεπε ν' άφήνουν τέτοιους άνθρώπους στο στράτευμα! Η τύχη ειν' ένα ζώο κακό κι' ήλιθιο. Μπράουν! Νά πάω στο διάβολο μ' όλη μου την καρδιά, αν αυτό δεν εινε ή καθαρή αλήθεια;

—Η ο Ράιγ ή όποιος άλλος!

φώναζε ο Μπράουν, έστω κι' αν έινε παπιστής, μωαμεθανός, είδωλοάτορης, άς τον πιάσει μόνο και θά του γαρίσω και την καλή μου πίπα έξω από τις τέσσερες χιλιάδες λίρες του άοχιστατήγου. Καταδίκη κι' αυτή. Κλίντον! Θά πάθω ήλιασι! Τά μούτσα μου ξεφλούδισαν απ' τον ήλιο!

—Τό φτωχό άλογό μου δεν μπορεί πειά! στέναξε ο Κλίντον. "Ω! ζι' τζέντλεμαν, να ο Ράιγ που έτοιμάζεται, άς άναπτόουμε το μέτωπό μας, μη τυνόν κι' αυτός ο καταραμένος θελήσει να μάς σκαρώση κανένα καινούργιο παιχνίδι.

Ολοι οι διάκτες τώρα, άναπνυμένοι στην ίδια γραμμή, έτρεχαν χιλία βήματα πίσω από τον Κάισαρα, του όποιου το άλογο είχε άναπτύξει μι' αληθινή έκτακτη ταχύτητα.

Ο Ράιγ κι' οι άντρες του είχαν μετακινηθή και είχαν άποκλείσει την είσοδο του περάσματος. Ήταν μια έπίσημη στιγμή για όλους. Μεταξύ των Άγγλων δεν ύπρχε μια καρδιά, που να μη χτυπούσε δυνατά.

Ο Κάισαρ πήγαινε κατευθείαν προς το Ράιγ, σαν να έλπιζε να τον άνατρέψι με την άφάνταστη ταχύτητα της όρμης του. Με τό δεξί του χέρι κρατούσε τα χαλινάρια και το άριστερό του τό είχε στη μέση του. Τό κεφάλι του ήταν στυλωμένο ψηλά, ή κορμιοστασία του έδειχνε με ένα είδος κοκκεταρίας όλη τη χαριτωμένη περηφάνια της.

—Άλ! το φώναζε ο Ράιγ, όταν έφτασε διακόσια βήματα κοντά του.

Ο Κάισαρ δεν άπάντησε διόλου. Είχε τα μάτια του καρφωμένα στους δαντελλωτούς βράχους, που ήταν σωρευμένοι στο άριστερό μέρος του περάσματος.

—Ο Κάισαρ δεν άπάντησε διό-

τος, άκριβώς πάνω από τους Ίσπανούς και καμιά σαρανταριά μέτρα μακριά από τους άντρες του Ράιγ.

Τρία κεφάλια φαινότουσαν έκεί μέσ' απ' τα φεστιάνα των βράχων, οι δυο χωριάτες, που είχαν πυροβολήσει τον Κάισαρα και ο γαίδουρολάτης.

Οι άντρες του Ράιγ δεν μπορούσαν να τους ίδούν, γιατί είχαν στραμμένη προς αυτούς την πλάτη κι' ο δούλος των διωκτών τα μάτια του τα είχε καρφωμένα μονάνα άπάνω στον Κάισαρα. Έξ' άλλου, τα κεφάλια τους μόλις έξειχαν από τους βράχους.

—Χόπ! άγαπημένε! είπεν ο Κάισαρ στον Άλαζάν, του όποιου το χλωμό πρόσωπο, το καταπλημμυρισμένο από ιδρώτα, γαυούλασε.

—Άλ! φώναζε για δεύτερη φορά ο Ράιγ.

Η πέντε καραμπίνες των Άγγλων ήταν επί σκοπόν. Ο Κάισαρ δεν άπειξε, παρά πενήντα βήματα, και για τόν Άλαζάν πενήντα βήματα ήταν όσο φτάνει να πιήσει κανείς τη σκανδάλη, άκριβώς!

Ο Κάισαρ έσάλεψε το μαστίγιο του πάνω απ' το κεφάλι του. Ήταν ή τελευταία του παληκορία;

Η ήταν σύνθημα; Τρεις καραμπίνες έλαψαν τώρα κάτω απ' τόν ήλιο μπρός από τα τρία κεφάλια που ήταν κρυμμένα πίσω από τούς δαντελλωτούς βράχους. Ο Ράιγ δεν πρόφτασε να διατάξει πόρ.

Τρεις πυροβολισμοί άκούστηκαν. Ο Ράιγ και δυο από τους συντρόφους του κυλίστηκαν στο χόμα.

Ανάμεσα στους δυο άλλους, που ήταν κι' αυτοί πληγωμένοι, ο Άλαζάν πέρασε σαν άνεμο-στρόβιλος. Την ίδια στιγμή, οι Ίσπανοί, οι τοποθετημένοι στην είσοδο του περάσματος, πυροβόλησαν στην τύχη.

Μέσα στο σύννεφο του καπνού που σηκώθηκε, φάνηκε ο Κάισαρ ντε Σαμπανέιλ, μ' ένα πιστόλι σε κάθε του χέρι.

Οι Ίσπανοί σκόρπισαν δεξιά κι' άριστερά μέσ' στους θάμνους, πανικόβλητοι.

Ο Κάισαρ εανάβαλε τα γεμάτα πιστόλια του στη μέση του και διάσχισε το πέρασμα με καλπασμό.

Δεν φαινόταν πειά τίποτε άπάνω στους δαντελλωτούς βράχους.

Μέσα στο πέρασμα του Έλ Μπάρκο, μέσα στο φτωχικό χάνι, τό άπομονωμένο στην άνατολική κατωφερειά του βουνού, που από τους άπότομους βράχους του κυττάζει θλιβερά τις γελαστές λιές του Άλθέρχη, ο συγγραφέας αυτού του βιβλίου

άκουσε να μιλούν για πρώτη φορά για το Λοχαγό-Φάντασμα. Είχαμε φτάσει εκεί δυο πεινασμένοι ταξιδιώτες κι' είχαμε μπροστά μας ένα ισχνότατο πρόγευμα.

Ο Ιδιοκτήτης του πανδοχείου, παλιός πολεμιστής, που είχε πολεμήσει στον καιρό της Ιστορίας μας υπό τόν Ζοζέ Νάβαλμαράν, έπρόφερε τόννομα του Καμπανίλ της Γαλλίας, γιατί έτσι άνομάζουν άκόμα τόν Κάισαρα ντε Σαμπανέιλ μέσ' στη σιέρρα ντε Γρέντος, με την ίδια έμφαση που παίρνουν οι Ίσπανοί, όταν προφέρουν το όνομα του Σίντ.

Εινε χρόνια τώρα που το μύθος της Ίσπανίας έναντιον της Γαλλίας είχε σθήσει.

Ο Ντιέγκο Κοά, ο Ιδιοκτήτης του πανδοχείου, μάς έδειξε μια παλιά πολυθρόνα και πινομένη, που παρόστανε ένα δραγόνιο με μάσκα στο πρόσωπο, καθάλας σ' ένα άλογο που έβγαζε φλόγες από τα ρουθούνια του. Ήταν ο Γάλλος Καμπανίλ, που, έκτός από τα άλλα του κατορθώματα, είχε, για τόν καλό μας πανδοχέα, έξετελλήσει τούς Άγγλους. Γιατί αυτό το μίσος δει έχει σθήσει άκόμα, τό μίσος της Ίσπανίας κατά της Άγγλίας. Θά ζή, όσο ζή και τό Γιβραλτάρ.

Εινε άναρίθητα τα θυρικά κατορθώματα που άποδίδουν έκεί κάτω στο Καμπανίλ της Γαλλίας.

Ο Κάισαρ είχε τώρα τόν όριζοντα άνοιχτό μπροστά του. Η πεδιάδες της παλιάς Κασιλλίας, άπλώνοντουσαν ως έ-

κεί που δεν έφτανε το μάτι, δώθε και κείθε από τόν Άλθέρχη, μά αυτός ο άνοιχτός όρίζοντας δεν ήταν διόλου, χωρίς κινουνους και δεν μπορούσε άκόμα να διαλέξη τό δρόμο που ήθελε μέσ' στην άπέραντη αυτή πεδιάδα.

Ο πιο σύντομος κι' εύκολος δρόμος θά ήταν ν' ακολουθήσει το ρευμα του Άλθέρχη, να πορακάμψη το άριστερό της Άγγλοισπανικής παρατάξεως και να φτάσει τη Γαλλική στρατιά, που αυτή τη στιγμή έπρεπε να βοήζη προς την Ιαλαθέρα. Μά ένοιαζε σώματα λησιές και τικτικά άποσπάσματα της Ζούντας κατέβαιναν άκατάπαστα από τα βουνά της Άθίλας προς τόν Ιάγο και του έφραζαν τόν δρόμο απ' αυτό τό μέρος.

Ήξερε έξ' άλλου ότι ο Μαύρος Κόμιν είχε στείλει την περασμένη νύχτα έναν ταχυδρόμο στην Άθίλα. Όλα τα άποσπάσματα θά είχαν ειδοποιηθή και δεν μπορούσε νάχη πειά για διαβατήριο τόν τίτλο του τού Γενικού Ταχυδρόμου του σερ Άρθουρ Γουέολεϋ.

Είχε, εινε αλήθεια, μια στολή για να μεταμφιεστή μέσ' στη βαλίτσα του κι' άπέραντους κάμπους από έληές για να κρυφθή και να κάνει αυτή τη δουλειά σχεδόν με άνεση, γιατί οι Άγγλοι δεν φαινότουσαν καθόλου προς την κασιλλιανή έξοδο του περάσματος του Έλ Μπάρκο, μά κάθε άνθρωπος έχει και τη φιλοδοξία του.

Ο Κάισαρ είχε κερδίσει ως τώρα τό μεγαλύτερο μέρος του παιχνιδιού με τό ίδιο κοστούμι

του ταχυδρόμου. Γιατί τώρα να μεταμφιεστή; Έξ' άλλου μπορούσε να μεταμφιεστή και τόν Άλαζάν;

Ο Κάισαρ είχε κορμί σιδερένιο. Όλοι οι θυρικοί ήρωες έτσι εινε. Μά και τό σιδερό φθείρεται. Ένοιωσε την πρώτη σοβαρή προσβολή της κούρας, όταν λιγόστεψε το δρόμο του άλλου του, κατεβαίνοντας την κατωφερειά που ήταν δώθε από τό πέρασμα του Έλ Μπάρκο.

Τά καταπονεμένα πόδια του ζητούσαν μια στάση, που να μπορούσε να ξελαφρώσει. Είχε έικοσι ώρες που έτρεχε, απ' τη στιγμή που ξεκίνησε από την Ταλαθέρα — ντε — λά — Ρένα, και πριν ξεκουραστή λίγο, στην Ταλαθέρα, είχε κάνει άλλες έξη ώρες πορεία την περασμένη μέρα. Ο Άλαζάν, αυτός τουλάχιστον, είχε άναπαυθή τη νύχτα.

Έκεινο που έκανε τόν Κάισαρα να ύποφευ, ήταν μια τρομερή δίαιτα. Είχε φέρει στο στόμα του πολλές φορές τό παγούρι του δεν είχε παρά κοινά, και μέσ' στη καταθλιπτική ζέση που έπικρατούσε, τό κοινά άναθε άκόμα περισσότερο τη φωτιά του στήθους. Δεν μπορούσε να πλησιάση τόν Άλθέρχη, στο μήκος του όποιου έβάδιζαν τα τμήματα που έπηγαν να συναντήσουν στη στρατιά του Γκουέστα. Έψαχνε ολοένα. Ούτε μια πηγή, ούτε ένα ρυάκι δεν φαινόταν μπρός του.

Ο τόπος που ταξείδευε, εινε από τούς ξερούς της Ίσπανίας. Μπορεί κανείς να περπατά ήρες όλόκληρες, χωρίς να βρίσκη ούτε μια στάλα νερό. Κι' ο Άλαζάν έκανε μερικά σημεία άνησυχαστικά.

—Είσαι σαν τόν κύριό σου, άγαπημένε, του είπε ο Κάισαρ, διψάς.

Ο Άλαζάν χρεμέτισε σιγανά. Τα άλογα μιλούν.

—Θά πάμε, αν θέλης, ξανά-πε ο Κάισαρ, στο χάνι του Γκαβίλα, κοντό στο Μονμπελτράν, με κίνδυνο να συναντήσουμε το Μαύρο Κόμιν και τό ύπόλοιπο του μικρού Έπιτελείου της Αυτού Έξοχότητος. Ο δρόμος θα μάς φανόταν πάρα πολύς, δεν ειν' έτσι, άγαπημένε, αν δεν μάς κυνηγούσαν λιγάκι;

Ο Άλαζάν έπιδοκίμασε με τό κεφάλι και άνέπνευσε μέσ' από τα διάπλατα άνοιγμένα ρουθούνια του. Ο Κάισαρ στράφηκε και άπάνω στη σέλλα του. Περνούσε εκείνη τη στιγμή από την κορυφή ενός μικρού γηλόφου, που έδέσποζε σ' όλη την περιφέρεια.

Είθε, σε μεγάλη απόσταση πίσω του, τούς αξιωματικούς του μικρού Έπιτελείου και τούς έθελοντές συνεινωμένους σ' ένα σώμα. Έβγαλε τό χέρι του πάνω από τα μάτια του και κύτταξε με όλη του την ένταση. Η άπουσία του Κόμιν τόν έβασε σε σκέψεις. Έλεγε: —Όσο δεν βλέπω τό Μαύρο Κόμιν πίσω μου, δεν έχω ξεμπερδέψει άκόμα.

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΛΗ

«Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

το όποιον δημοσιεύεται στην

«Οικογένεια» βρίσκεται στα

γραφεία μας και εις πλήρη

τόμον έξ έπτακοσίαν περίπου

σελίδων, με θαυμασίας εικό-

νας, και πωλείται χάριν των

άναγνωστών μας αντί δραχμ. 50.

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΟ "ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟ", ΤΩΝ ΨΥΛΛΩΝ

Ο εκπληκτικός θάσος του «καθηγητού» Ουίλλιαμ Χέκλερ. Παράξεντοι φύλλοι που χορεύουν (καρίεκα) και παίζουν ποδόσφαιρο. Η αξιοθαύμαστη επίδειξη του «αρχηγού» Χένρυ. Τ' ακρεβατικά γυμνάσματα του «Ρούντολφ φον Χάρμπουργκ». Η παράξενη ιστορία ενός λαθρεμπόρου. Πώς έμαθε τους ψύλλους να κάνουν διάφορα γυμνάσματα. Πόσα χρόνια χρειάζεται ένας ψύλλος για να γίνει χορεύτης. Ψύλλοι πονηροί και ψύλλοι τεμπέληδες και φαγάδες!

ΡΑΓΕ φαντασθήκατε ποτέ, αγαπητοί μου, αναγνώστες, ότι μπορεί να υπάρχει ένα τέλει «αρχηγό» ψύλλου; Κι όμως, χωρίς να θέλω να σας κάνω εντύπωση με παραδοξότητες, είμαι υποχρεωμένος να σας βεβαιώσω ότι είδα με τα μάτια μου αυτό το «αρχηγό» των έντομων ζωοφίων και θαύμασα τις αξιοθαύμαστες επιδείξεις τους και τους χορούς τους.

Έχετε δη ψύλλο να χορεύει «Καρίεκα»; Είτε το π.δ. διασκεδαστικό θέαμα. Σας δρώμενα θα δείξει τον κόπο να κάνετε ένα ταξίδι στη Νέα Υόρκη, μόνο και μόνο για να παρακολουθήσετε τις επιδείξεις του «αρχηγού» Ουίλλιαμ Χέκλερ. Είτε το π.δ. αξιοθαύμαστο και το π.δ. εκπληκτικό «αρχηγό» της εποχής μας. Άρχισε να λειτουργεί στο Σέντραλ Πάρκ και λίγους μήνες και από την πρώτη κλίμα σειρά των παραστάσεων του σημειώσεως πρωτοφανή επιτυχία. «Ολοι οι Άμερικανοί θεωρούν υποχρεωτικό τους να θαυμάσουν και να χειροκροτήσουν τους ψύλλους - μπαλαρίνες, τους ψύλλους - ακροβάτες και ποδηλατίστας. Κι έτσι ο ιδιοκτήτης του παραδοξόφρον αυτοδύναμο αρχισε να θριαυλλίζει και να κάνει την τύχη του. Άλλα ποιος είχε αυτός ο Ουίλλιαμ Χέκλερ; Πώς κατόρθωσε να καταστήσει αυτόν τον εκπληκτικό θάσο των ζωοφίων και με τι τρόπο κατάφερε να τα γυμνάσει, ώστε να εκτελούν ένα πλήθος αλλόκοτων γυμνασμάτων; Ίδου:

Ο «καθηγητής» Ουίλλιαμ Χέκλερ είναι ένας παλιός τρέφομος των Άμερικανικών κατέρχων. Σ' ηλικία είκοσι χρόνων ήταν αρχηγός μιας εκπληκτικής συμμορίας εμπλουτισμένων, λαθρεμπόρων ποτών, ή όποια τρομοκρατούσε μια δολοφονία δεκάτις τη Νέα Υόρκη, το Σιάγκο και τη Βοστώνη. Μια νύχτα όσπου έπεσε στην παγίδα που του είχαν στήσει οι αστυνομικοί, ξυπνήθηκε ή συμμορία του κι αυτός, μαζί μ' όσους είχαν βγει ζωντανοί από αυτή τη συνελικτική, πέσαν από το Κακονομοσπείο και καταδικάστηκαν σ' έικοσι χρόνια ελαφτή. Έτσι κλείστηκαν στις φυλάκες του Σίνγκ - Σίνγκ, για να εκτίσουν την ποινή τους. Μα ο Ουίλλιαμ Χέκλερ απεννοήθηκε να κάθεται μέρες και μέρες χωρίς να κάνει τίποτα. Και στην όπελωση του άρχισε να διασκεδάζει με τα ζωοφία. Γάργαλε τους ψύλλους, τους βράντζε, τους παρακολουθούσε που έκαναν τους πόρους για να γλυτώσουν από τα χέρια του και δεν άργησε να καταλάβει ότι αυτά τα μικροσκοπικά ζωοφία είχαν μια διαβολικότητα εξονόδα. Και τότε του ήρθε ή τρελή ιδέα να τα γυμνάσει και να τα

υποτάξει στη θέλησή του! Παρατάσε λοιπόν τον διευθυντή των φυλάκων να του επιτρέψει να έχει στο κελί του μερικά κουτιά με γυμνάσιο σκέπασμα, λίγα άχυρα κι ένα δυνατό φακό. Ο διευθυντής φυσικά ζήτησε από τον Χέκλερ να του τη σ' ε' τί θα του χρησίμευαν.

— Ήθελα να γυμνάσω μερικούς ψύλλους, του απάντησε μ' απάθεια ο λαθρεμπόρος.

Ο διευθυντής δεν μπόρεσε να κρατήσει τα γέλια του. Έπειδή όμως ο Χέκλερ ήταν ένας από τους πιο ήσυχους καταδικασμένους, έδωσε εντολή στους ελεοφύλακες να του δίνουν, δ' τι τους ζητούσε, εκτός φυσικά από αχμυρά αντικείμενα.

Και ιδού πώς μου διηγήθηκε ο ίδιος ο «καθηγητής» Χέκλερ, με τι τρόπο κατόρθωσε να πετύχει αυτό το θαύμα, όταν τον επεσκέφθηκα, δώ και λίγες μέρες, στο «αρχηγό» του.

«Η εξαγωγή των ψύλλων, μου είπε, είναι ή πιο δύσκολη κι ή πιο υπομονετική δουλειά. Εξολοθέρω γυμνάσει τα μιά γάτα, ένας σκύλος, μια τίγρις ή ένας λέων, να κάνουν τομπτες και να υποκλίνονται στο κοινό, παρά ένας διαβολικέμος ψύλλος. Αυτός κάνει δ' τι του ορέσκει κι' είνε το πιο πισιματόκο απ' όλα τα ζωοφία. Γι' αυτό κι' ή εξαγωγή σ' ας του χρειάζεται ένα σωρό προστάσεις. Για να καταλάβετε τι τρέβηξα να τους γυμνάσω, σ' ας λέω ποιήσα ένα τομμερό δνειρό μου: ότι λιγότερος κόπος χρειάζεται να

πείσετε έναν ελέφαντα να...πληρώσει ένα τετωμένο σχοινί, παρά έναν ψύλλο, ο οποίος, στο κάτω - κάτω, δεν κάνει άλλο τίποτε παρά να πηδάει. Κι' αυτό ήταν το μεγάλο ελαττωμα που έπρεπε να τους κοφω. Διάλεξα λοιπόν εκατό μεγάλους ψύλλους από το σπρώμα μου, τους έβλεσα μέσα σ' ένα κουτί και τους έβαλα κατόπιν το χέρι μου, για να πουν λίγο αίμα. Ο χορτάτος ψύλλος δεν είνε καθόλου εύκολος. Ήπειτα ήθελα ν' αποκτήσω την εμπιστοσύνη τους. Ένα μήνα δεν έκανα τίποτε άλλο, παρά να τους «ταΐζω» όρισμένες ώρες της ημέρας. Αυτοί οι εκατό ψύλλοι είχαν τώρα θραφή και μεγαλώσει. Είχαν μάλιστα συνήθειση κι' ήξεραν πότε τους έβαζα στα χέρια μου, για να πουν λίγο αίμα, και την όρισμένη ώρα μαζευόντουσαν στο σκέπασμα του κουτιού και πείνονταν υπομονετικά τη σειρά τους. «Όπως σ' ας ανέφερα, έπρεπε όμως να τους κόψω την κακή συνήθεια να πηδάνε. Γι' αυτό τους έδεσα έναν - έναν με μια λεπτή κλωστή λίγων εκατοστομέτρων. Ο ψύλλος, φυσικά, αναγκαστήκεν να πηδήσει όσο του επέτρεπε το μήκος της κλωστής. Μέρα με τη μέρα όμως έγω μικραίνω αυτή την κλωστή κι' ύστερα από έξη μήνες οι ψύλλοι είχαν ξεσυνήθειση να πηδάνε! Ήμουν ένδοξος αμαρμένος. Είχα κάνει πάθειες. Για να καταλάβετε τι τρέβηξα να τους γυμνάσω, σ' ας λέω ποιήσα ένα τομμερό δνειρό μου: να κάνω ένα θάσο ψύλλων! Τρία

χρόνα κατόπιν χρειάστηκα για να καταλάβω του καθενός «αρχηγό» τις ικανότητες. Όλοι οι ψύλλοι δεν είνε βέβαια εξυπνοί, ούτε καλοί ακροβάται! Γι' αυτό όλη τη μέρα παρακολουθούσα με το φακό τις κινήσεις τους, για να μπορέσω να τους διολύξω. Πράγματι, κατάφερα να 'ω δι μερικοί μπορούσαν να εύκολα να σταθούν όρθιοι, άλλοι πάλι ήταν τόσο πονηροί, ώστε κατάρταναν να ξεγλιστρούν και μένα. Ήχηχαν όμως και ψύλλοι που δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά να περιμένουν υπομονετικά την ώρα του φαγητού! Έτσι τους ξεχώρισα, αναλόγως των φαινομένων τους χωρίσοντας, σ' ακροβάτες, σ' όμοιους, σ' «κλώνους» σ' αποδοσφαιριστές, σ' χορευτές και σ' μπαλαρίνες! Και άρχισα να τους διδάσχω διάφορα γυμνάσματα. Έπρεπε όστόσο να ετοιμάσω και τα κατάλληλα εξαρτήματα του «αρχηγού» μου. Γι' αυτό τη μισή μέρα μου τη διέθετα στο να φτιάχνω διάφορα μικρά ποδήλατα, αμάξια, στεφάνια και ρούχα, για τους ήθοποιους του θάσου μου.

Πέρασαν έτσι οσάκις δεκαπέντε χρόνια, χωρίς να τα καταλάβω. Σ' αυτό το διάστημα οι πρώτοι «αρχηγό» μου είχαν π' θάνει και τους είχαν διαλεχθεί τα παιδιά τους. Μα αυτά τα παιδιά είχαν κληρονομήσει το ταλέντο του πατέρα τους. Έτσι δεν χρειάστηκα και μεγάλο κόπο για να τα γυμνάσω να παίζουν ποδόσφαιρο, να πηδούν μέσα από στεφάνια, να χορεύουν και να οδηγούν ποδήλατο. Μετά πέντε χρόνια ήταν περίφημοι ήθοποιοι. Ήρθε όμως να σ' ας όμιολογήσω ότι όλες αυτές ή προσπάθειές μου μ' είχαν κοπιάσει. Τα μαλλιά μου είχαν άσπρισει από την έντατική σκέψη μου κι' ή ύγεια μου είχε κλονισθεί. Καταλαβαίνετε λοιπόν με πόση χαρά άκουσα μιά μέρα τον κανούργιο διευθυντή των φυλάκων του Σίνγκ - Σίνγκ να μου λέη:

— Ουίλλιαμ Χέκλερ, είσαι ελεύθερος. Μπορείς να φύγεις από τα κάτεργα μαζί με τους ψύλλους σου!...

Ήταν τόσο μεγάλη ή συγκίνησή μου, ώστε στήριχθηκα στο γραφείο του, για να μην πέσω καταγής. Ο διευθυντής με πλησίασε, με χτύπησε φιλικά στον ώμο και μου είπε:

— Βελίω, Χέκλερ, να μη σ' εξαπατώμε. Άλήθεια, τί δουλειά πρόκειται να κάνεις;

— Θ' ανοίξω ένα «αρχηγό» ψύλλων, του απάντησα με σοβαρότητα. Νομίζω ότι τον κορόιδενα. Για να τον π' ίσω, αναγκάστηκα να βάλω το θιάσο μου να εκτελέσει μερικά γυμνάσματα προς τιμήν του. Ο διευθυντής τα είχε χαμένα από το θάνατό του.

— Αυτό είνε εκπληκτικό! Ελεγε κάθε τόσο, καθώς παρακολουθούσε με το φακό τους ήθοποιούς μου. Είνε σ' ας ας. Έσθ θα κάνεις την τύχη σου με τους ψύλλους! Πού σκέφτ'σαι να π' ας;

— Θα μείνω λίγο καιρό στη Νέα Υόρκη (Η συνέχεια εις την σελ. 846)

Ο «καθηγητής» Ουίλλιαμ Χέκλερ και ο...ψύλλος του, εκτελούν διάφορα γυμνάσματα

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΡΑΣΗΜΟ

(Άλθινη Ιστορία)

πιο λυπημένος άνθρωπος της Γαλλίας — τουλάχιστον κατά το Μάρτη του 1858 — ήταν ο φτωχός Ζά ν Μενκενώ.

Όχι γιατί είχε χρομακισμένες στενωχώρες, ο άνθρωπος!... Δόξα σοι ο Θεός, το χωράφι του — που τότε γινε μοναχός του — τον έφτανε και τον παράφτανε, για να ζή καλά!... Επίσης και ή ύγεια του ήταν ανδρεμένα...

Άλλα, να!... Η κυβέστησις είχε ιδρύσει ένα αναμνηστικό παράσημο, για τους παλαιών των Ναπολεοντειών πολέμων και αυτός, ο Μενκενώ, παλιός γρεναδιέρος της Φρουράς κι' ατάκτορας πολεμοφιλής του Βασιλιά, δεν είχε κατορθώσει ακόμα να το πάρει!

Είχε πάει πρώτα στο δημαρχο του χωριού του, και το ζήτησε, να δ' δημαρχος τον έστειλε στον νομάρχη...

Παρουσιάστηκε και στο νομάρχη, ο φτωχός ο Μενκενώ, και ζήτησε το παράσημό του. Άλλα και ο νομάρχης δεν του το έδωσε, λέγοντάς του:

— Φίλε μου, το παράσημο πρέπει να το ζητήσεις, απευθείας από τον αυτοκράτορα!

Ο Μενκενώ έβλεπε το κεφάλι του. Το να μιλήσει με τον αυτοκράτορα, τον μεγαλοπρεπή Ναπολέοντα τον 3ο, δεν τον φόβιζε καθόλου. Το δύσκολο ήταν, ότι ο αυτοκράτορας έμενε στο Παρίσι, και έπρεπε να πάει εκεί για να τον δει!

Μα το ταξίδι ήταν μακρινό... Κάπου πεντακόσια έξι χιλιόμετρα... Άλλα τί ήταν επί τέλους, αδελφέ, πεντακόσια έξι χιλιόμετρα;...

Από σαραντά κλάσε μέρα, θα ήθελε δεκαεπτά ή ον ήμερών ποδαρόδρομο συνέχεια, για να φτάσει σ' αυτό το «έξομο» το Παρίσι!

Ο Μενκενώ σκέφτηκε δυο μέρες, ξυπώντας το κεφάλι του, και την τρίτη έπαψε να το ξηνη: Είχε πάρει πια την απόφαση, να ξεκινήσει για ε' κεί «αποστολικώς», παρ' όλα τα γρηγορήματα...

Θα θυμηθεί την εποχή εκείνη, που γινότανε όλη την Εξοχή σε δυο ήμερες!... Φιλόσοφοι. Και επειδή δεν είμαι πια τόσο νέος, θα μου χρειαστούν δεκαπέντε με δεκάξι μέρες!

Την επομένη μ' ένα ραβδί στο χέρι, με το δίσταμα κρεμασμένο στη ράχη του, και με τις λιγοστές οικονομίες του στην ποσότητα, ξεκίνησε. Και τη δεκάτη πέμπτη ημέρα, κατά τις έξη το βράδυ — ώρα τα είχε λογαριάσει, ο άστολτος παλαμάχος! — έφτανε σ' ένα προάστειο του Παρισιού.

Μπήκε σ' ένα χάνι, κοιμήθηκε βαθειά, και οργάλισε ως το πρωί, μ' όλο του το όνειρο. Και κατά τη χαλαρή, σηκώθηκε φρεσκός - φρεσκός, πλήρης, ξεσκονισμένος, πήρε το άχρηστο ραβδί στο χέρι του και τράβηξε για τον Κεραμεικό.

Εκεί ήταν το παλάτι!

Καθώς έφτασε στην μεγάλη πύλη του παλατιού, ανατίχισε από παλιές, εύλογιμένες αναμνήσεις... Είχε δη τον τριχωτό σκυφό ενός γρεναδιέρου, ο οποίος ήταν εκεί σκοπός και φρουρός...

Προχώρησε αδίσταχτα προς τα εκεί, κι' από μακριά άκούη φωνάξε:

— Έ, καλό παιδί!... Εξέω πώς καταγορεύεται να μιλάς, όταν είσαι στη σκοπιά!... Άλλα κάνε μου τη χάρη, να είσοδοις τον αξιωματικό σου!... Πες τον πώς ήρθε ένας στρατιώτης «παλαμάχος» και γυρεύει να μιλήσει του αυτοκράτορα!

Ο γρεναδιέρος τον κίτταξε λίγο εκπληκτός. Η αγαθή μορφή όμως του γρηγόρου εκείνου χωρικού, του προκαλούσε εμπιστοσύνη και γάναζε τον αρχιφύλακα του. Έκείνος, ένας ύποπτος με μεγάλη στολή, στά όλοχρυσά ντυμένος, πλησίασε τον γερο - Μενκενώ και τον φώτισε τι ήθελε.

Θέλω να πω δυο λόγια, του αυτοκράτορα! είπε με αφέλεια ο Μενκενώ.

Μά, φίλε μου, τί είν' αυτά

που λές; είπε έκθαμβος ο αξιωματικός. Έτσι μιλάνε, άσος-άσος, στη μεγαλειότητά του;... Πρέπει να γραφής στο «Βιβλίο» και να ζητήσεις άδραση!

— Καλέ, δε θαρείσαι! είπε απλά ο Μενκενώ. Έγω που με βλέπεις, μιλήσα με τον «Κοντοδεκα νέω»!... Άρκετες φορές!... Γιατί ήμουν κι' εγώ γρεναδιέρος της ιδιαίτερης φρουράς του!...

Είμαι βέβαιος, ότι ο άνηψός του, ο ταρινός μας αυτοκράτορας, δεν θα με περιφρονήσει!

Είχαν μεγάλο γόητρο τότε στη Γαλλία, τα ζωντανά λείψανα των ήρωικών Ναπολεοντειών χρόνων. Κι' ο Ναπολέων ο 3ος, ποτέ του δεν έπαυε να θαυμάζει και να εκπλήσσεται, τας ήμνους εκείνων παλαιών. Γι' αυτό, ο αρχιφύλακς αξιωματικός δεν δίστασε περισσότερο: Μπήκε στο φυλακείο, είδοποίησε σχετικώς την έσωτερική υπηρεσία των Άνακτόρων, και σε δέκα λεπτά ο άρελής παλαμάχος έμπαινε μέσα στον Κεραμεικό.

Η μόνη διατίπωση που του ζήτησαν, ήταν ν' αφήσει έξω το ραβδί του. Τον άδίκησαν σ' ένα πολυτελεστάτη αίθουσα, όπου τρεις κύριοι καθόντουσαν σ' ένα τραπέζι.

Ο ένας από αυτούς — ψηλός, με ξανθά μουστάκια — είπε στον χωρικό, που στεκόταν σε άφορη «προσέχη» στο κατώφλι:

— Ζήτησες να μου μιλήσεις, φίλε μου;... Εμπρός, λέγε τί θέλεις να μου π' ας!

— Ά, μπα!... Δεν με γελάς εμένα, άφεντικό!... Είπε χαμογελώντας πονηρά, ο παλαμάς - Μενκενώ. Με το σιματάειο, άλλα δεν

(*) «Κοντοδεκα νέω» ήταν το παρατσούκλι του Μεγάλου Ναπολέοντος, προσφιλές στα σπώματα των απλοϊκών στρατιωτών του.

— Είπε μακριά λοιπόν, αυτό το Μπουγαζιάν;... διέκοψε ο αυτοκράτορας, περιέρχους.

— Χι... Έτσι κι' έτσι... Κάπου πεντακόσια πενήντα χιλιόμετρα, και...

— Μα τί λές, καλέ μου άνθρωπε;... Ξεφώνισε έκθαμβος ο αυτοκράτορας. Καί ήρθε σ' ω 9. Καί ήρθε με τα πόδια από εξοί!

— Και θάβαι!... Είπατε συνήθειες οι έμεις, γιατί άφώγαμε την Εξοχή μαζί με το μακαρίτη το θείο σου!

Ο Ναπολέων θαύμαζε π' ας, άλλα και γελώντας, έσπριζε το χέρι του ταιών παλαμάχου, κι' είπε:

— Καλέ... Είπε... Θα ιδ' ας π' ας το παράσημό σου!... Ά... (Η συνέχεια εις την σελ. 846)

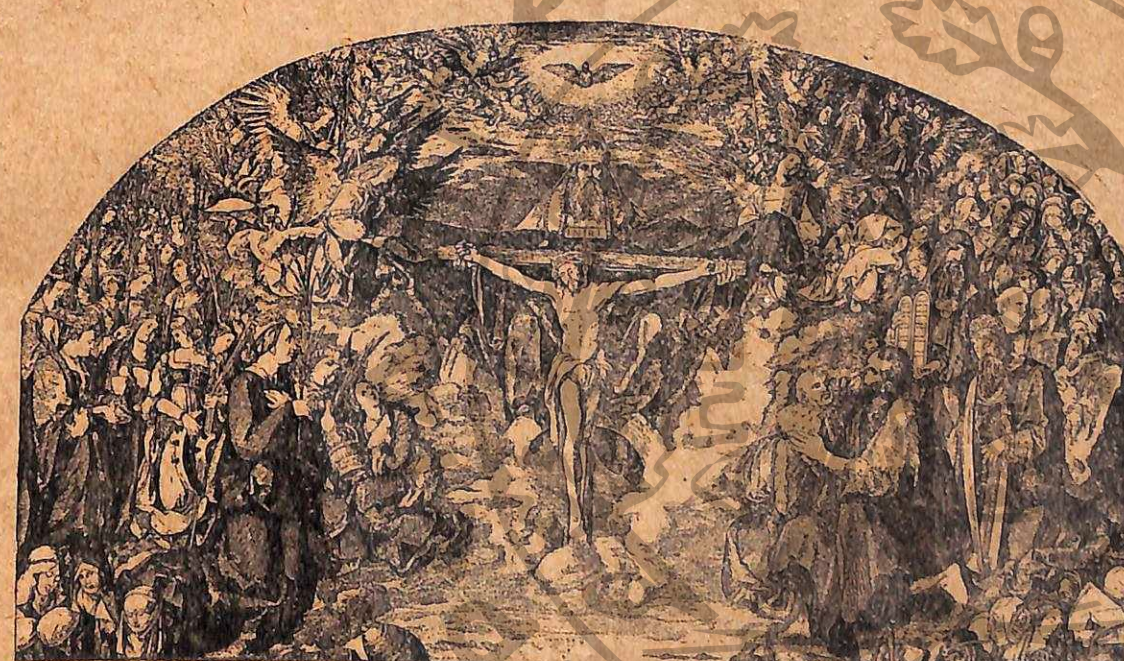
— Καλέ... Είπε... Θα ιδ' ας π' ας το παράσημό σου!... Ά... (Η συνέχεια εις την σελ. 846)

— Καλέ... Είπε... Θα ιδ' ας π' ας το παράσημό σου!... Ά... (Η συνέχεια εις την σελ. 846)

— Καλέ... Είπε... Θα ιδ' ας π' ας το παράσημό σου!... Ά... (Η συνέχεια εις την σελ. 846)

— Καλέ... Είπε... Θα ιδ' ας π' ας το παράσημό σου!... Ά... (Η συνέχεια εις την σελ. 846)

— Καλέ... Είπε... Θα ιδ' ας π' ας το παράσημό σου!... Ά... (Η συνέχεια εις την σελ. 846)

Η ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ

(Πινελ του Μύρερ)

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΜΠΑΛΛΑΡΙΝΑ

ΤΟΥ FERNANDO RUGIERI

την τόλη τους, την εθιμία τους, και τους τράπου τους. Το δνείρο του ήταν να πάει μια σεμνή, νοικοκυρά, μια νέα που θα περιμενούσε, όπως κι' αυτός, τις υπερβολές τις εκπαιδευμένης εποχής μας.

Τέλος, μια μέρα, του φάνηκε τι έβριζε τη γυναίκα που ζητούσε στο πρόσωπο μιας απλότητας, με άγγελική μορφή, που παρουσιάστηκε στη θυρίδα του με το βιβλίο στα χέρια για να καταβεί εκάτο λιοέτες. 'Η καρδιά του Ραϊμόνδου άρχισε να χτυπά. Τα χαρακτηριστικά της νέας, η νεοπαλή έκφραση των ματιών της, ανταπεκρίνοντο απόλυτως στο ιδανικό του.

Από το βιβλίο των καταθέσεων έμαθε ότι η νέα εκείνη άνωμαλότητα Πιερέττα 'Αλμπερτίνι κι' ότι καθόταν στην όδο Τολέδο... Τα χέρια του έτρεμαν έλαφρά, ενώ της έπείσθη το βιβλίο της. 'Ενα χαμόγελο της νέας τον έκανε ν' ανατριχιάσει από χαρά, να νοιώσει κάτι που δεν το είχε δοκιμάσει ποτέ ως τότε...

Το μυστήριο της επομένης ο Ραϊμόνδος έκοβε δόλτες στην όδο Τολέδο. Τι έπαινε να κάνει εκεί; Να συναντήσει τη νέα και να της μιλήσει; 'Αμφέβαλλε και ο ίδιος αν είχε την τόλη και τη δύναμη. Μά ήθελε απλώς να την ξαναδεί.

Την ξανάβλεπε... 'Η νέα παρουσιάστηκε ξαφνικά από μια γωνία και έπροχώρησε προς ένα μεγάλο σπίτι, που έδινε ξεχωριστά την εντύπωση πολιτισμένης. Ο Ραϊμόνδος ένοιωσε τα γόνατά του να λυγίζουν. Πόσο άρρωστος φαινόταν τώρα η Πιερέττα. Και τι σεμνό που ήταν το βίος της!

'Εξάφνης εκείνη, γυρίζοντας το κεφάλι της, τον είδε. Κοιτοστάθηκε μια στιγμή, ταρομένη, ύστερα χαμογέλασε και μπήκε στο σπίτι. Στην πόρτα γύρισε για μια ακόμα φορά, το πρόσωπό της, γαυνά, ξαναχάμισε λάμψη του Ραϊμόνδου, ο οποίος ένιωθε ότι άνοιγε πόρτες.

Και η έρωτική τους ιστορία άρχισε όπως άρχισαν όλες η άλλες

ρωτικές ιστορίες. 'Υστερ' από πολλούς διαταγμούς, ο Ραϊμόνδος πήρασε ένα βράδυ την Πιερέττα. Της είπε μερικά κοινά λόγια, τα οποία όμως η νέα άκουσε με ανυπόκριτη ευχαρίστηση και χαρά, σαν ν' άκουγε για πρώτη φορά στη ζωή της έρωτική εξομολόγηση... Της έδωσε το πρώτο ραντεβού. 'Εκείνη το δέχτηκε με μεγάλη άφελεια. Κάθ' όταν έπρόκειτο να χωριστούν, ο Ραϊμόνδος δεν μπόρεσε να συγκρατήσει την πλημμυρισμένη από παρρησία έρωτα καρδιά του. Σφίγγοντας το χέρι της νέας μέσα στο δικό του, άμωσε το πρόσωπό του στο δικό της και της έδωσε ένα φλογερό, παρατεταμένο φίλο...

'Η Πιερέττα ήταν μια από τις Ναπολιτάνες εκείνες, οι οποίες κάτ' από την εξυπνάδα τους και την άδωα φιλαρέσκεια τους κρύβουν άγνη και ποιητική ψυχή... Ζούσε με τον πατέρα της, έναν ταπεινό εργάτη βιβλιοδέτη και τη μητέρα της, μια αυταρχική αλλά φιλόδοξη γυναίκα, η οποία ήταν ο πραγματικός άρχηγός της οικογένειας.

Όσο παράξενο κι' αν φανεί από τα πρώτες όψεις, το γεγονός είναι ότι η Πιερέττα εργαζόταν ως κορίτσια στο θέατρο Σάν - Κάρολο. Μια νοκάρισσα του σπιτιού, πρώην μεγάλη μπαλαρίνα, είχε πει ποτέ έτών στους γονείς της Πιερέττας, η οποία τότε ήταν μόλις δώδεκα χρόνων, ότι η κόρη τους με την ευκαιρία και τη χάρη που είχε θα μπορούσε να γίνει καλή χορεύτρια.

'Η μητέρα άνειροπώλησε άμείως για τη μοναχοκόρη της ένα έβδομο μέλλον. Και ο πατέρας, που δεν είχε γνώμη μπρός στη γυναίκα

του, συγκατέθετο να παρακολουθήσει η Πιερέττα μαθήματα χορού σε μια ειδική σχολή...

Μετά την απορρίψη της, η Πιερέττα προσελήφθη στο μπαλέτο του Σάν - Κάρολο. 'Η άστοχη μεταπήδησή της από το ήσυχό σπίτι στο περιβάλλον των θεατρικών παρασηρίων δεν την έκανε να αλλάξει χαρακτήρα. 'Εξακολουθούσε να είναι σεμνή και ταπεινή, όπως πρώτα. Μόλις τελείωσε την εργασία της στο θέατρο, έπαιγανε άμείως σπίτι, χωρίς ν' άκούη τις γλώσσες της που της πρότειναν να πάει μαζί τους να διασκεδάσουν σε κανένα κέντρο...

Οι γονείς της της είχαν απόλυτη έμπιστοσύνη, γιατί ήξεραν πόσο ήταν φρονιμή και λογική. 'Η Πιερέττα δεν ήταν απόλυτως ευχαρίστημένη από την εργασία της στο θέατρο. Θα προτιμούσε να ήταν δικαίως άρρωσμένη στο σπίτι. Το δνείρο της ήταν ν' αποκατασταθί μ' έναν καλό νέο. 'Εννομεταξύ όμως εργαζόταν στο θέατρο απ' ένοση για να βοηθή τους γονείς της, στη σημερινή δύσκολη κατάσταση και απ' έτέρου για να δώσει λίγα χρήματα κατά μέρος...

Στο πρόσωπο του Ραϊμόνδου έβριζε η Πιερέττα τον νέο που είχε άνειροπώλησε. Κι' όταν, ύστερ' από κάμποσα ραντεβού, έκείνος της έδωσε με τρεμμένη φωνή αν θα δούσαν να γίνει γυναίκα του, έκείνη άφησε το κεφάλι της να γείρει στους ώμους του, συγκατανεύοντάς τον.

Την ίδια βραδιά, η Πιερέττα άνήγγειλε έπιστομώς στους γονείς της, ότι έβριζε τον άνδρα της! 'Η μητέρα της δεν φάνηκε πολύ έα-

νοποιημένη από την έκλογή της. 'Αλλ' αφού έκείνη τον εύρισκε πολύ καλό, αφού ήταν ένας εργατικός και φιλάτιμος νέος και θα μπορούσε να κάνει ευτυχισμένη τη γυναίκα του, έδωσε τη συγκατάθεσή της γι' αυτό τον γάμο...

Συμφώνησαν μόνι να μην πουν στο Ραϊμόνδο ότι η Πιερέττα εργαζόταν ως χορίτσια σ' ένα θέατρο. Την ίδια αυτή την υπέβλε η Πιερέττα στους γονείς της. 'Εξέρε, ότι ο Ραϊμόνδος θεωρούσε όλες τις «ερατεινές» γενικώς ως πλάσματα παραστρατημένα κι' εφοβόταν μήπως χάσει ξαφνικά την έκτίμησή του. 'Απ' έτέρου, έκανε τη σκέψη, ότι όποιον να παντρευτούν, θα μπορούσε αυτή να εργάζεται στο θέατρο και να δίνει κατά μέρος κι' άλλα χρήματα, για τις πρώτες ανάγκες του νοικοκυριού τους. Τις παρώτρωνε του γάμου τους, δι' αποτραβάνον από το θέατρο και δι' αποκάλυπτε στο σύζυγό της όλη την αλήθεια...

Όταν η Πιερέττα παρουσίασε τον μνηστήρα της στους γονείς της, έκείνοι έμειναν ένδοξασμένοι από αυτόν. Κι' όταν ο Ραϊμόνδος έτοιμαζόταν να φύγει, του ήλθε μια έμπνευση.

— Είπε δυνατόν, ρώτησε τους γονείς της άγαπημένης του, να πάμε άπόψε με την Πιερέττα σε κανένα θέατρο, για να πανηγυρίσουμε την έντυχημένη αυτή ήμερα;

'Η Πιερέττα δεν ήξερε τί να άπαντήσει...

— Έπρεπε να άγορασθ' το βράδυ στο Σάν - Κάρολο. Δεν μπορούσε ν' άπουσιάζει απ' εκεί... Εύτυχώς η μητέρα της την έβγαλε από την δύσκολη αυτή θέση.

— Αυτοίμα πολύ, άπάντησε, μά η κόρη μου δεν βγαίνει ποτέ το βράδυ έξω...

'Η άπάντησή αυτή, μολονότι έλύπησε τον Ραϊμόνδο, τον έκανε και να χαρή συγχρόνως επειδή διέπιστωση για μια ακόμα φορά, ότι η μνηστή του, ήταν νέα άμέμπτου ήθους.

— 'Υστερ' από λίγο, τους καληνύχτισε...

'Αλλ' ήταν τόσο εδιδάχτος εκείνο το βράδυ, ώστε άποφάσισε να πάει μόνος του σ' ένα θέατρο. Και έπαιγε στο Σάν - Κάρολο, το οποίο βρισκόταν κοντά στη γειτονιά του.

Στο θέατρο...

...Ο Ραϊμόνδος έτριψε καλά τα μάτια του, κούταξε καλύτερα και δεν του έμεινε πια καμιά αμφιβολία, ότι η χαριτωμένη εκείνη μπαλαρίνα, της οποίας το λεπτό και καλλιτεχνικό γραμμές του σώματος της, ήταν η Πιερέττα, η μνηστή του. 'Η αποκάλυψη αυτή τον έβριζε απότομα από τα σύννεφα στην πενή πραγματικότητα. 'Ενα μικρό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη του.

Αυτή λοιπόν, ήταν η Πιερέττα του; Μια θεατοίνα, μια μπαλαρίνα; Θεέ μου, τι άπορίτιες που έή η γυναίκες!... Τι άφελής που ήσθε να πιστέμει στα λόγια αυτής της κοπέλλας; Πόσο αίσχρα τον κορόιδεψαν; 'Εβήθησε να τον πείσει στα δίχτυα της, να τον κάνει

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

να την στεφανωθεί, για να κρύψει πίσω από τον γάμο την άνομη ζωή της. Και θα το επέτιγγαν αυτό αν δεν τον βοηθούσε η τύχη...

Κι' από τη στιγμή εκείνη, που ο Ραϊμόνδος ένοιωσε να εξατμίζεται η έκτίμησή του και η λατρεία του για την Πιερέττα, ένα άλλο αίσθημα γεννήθηκε μέσα του: 'Ενα αίσθημα πόθου για την ώραία αυτή νέα, η οποία εξέθετε τώρα το άρμονικό της σώμα στα βλέμματα έκατοντάδων άνδρων... 'Ενας σοβαρός νέος δεν μπορεί να στεφανωθεί μια μπαλαρίνα. Μπορεί όμως άξιόλογα να διασκεδάσει μαζί της...

Με την σκέψη αυτή ο Ραϊμόνδος ξαναμμένος από το θέαμα τούσων ωραίων γυναικών, έπεριμενε την Πιερέττα, κατά την έξοδό της από το θέατρο. Μόλις έκείνη τον είδε, κατάλαβε ότι τα ήξερε όλα και ταράχτηκε. 'Η συγκίνησή της την έμπόδιζε ν' αντιληφθ' ότι ο Ραϊμόνδος την έκρίταζε με άκλόιστο και ελεονικό μείδιγμα. Του έπε με χαμυλωμένα μάτια, όλη την αλήθεια. Του έξήγησε γιατί εργαζόταν στο θέατρο. Τον διεδείκναισε για μια ακόμα φορά περί της άγάπης της. 'Ο Ραϊμόνδος κοινοίσε το κεφάλι του με ύψος άδιαφορίας.

Ένώ έπείσθησαν μαζί στο σπίτι, την άρπαξε ξαφνικά από την μέση, σ' ένα σκοτεινό δρόμο, και την έφίλησε άόχονα στα χείλη. 'Εκείνη παραξενεύτηκε, γιατί το φίλημά του έκείνο ήταν φίλημα πόθου κι' όχι φίλημα έρωτικό. Μά δεν ύποπτιζε τίποτε από τη μεταστροφή των αισθημάτων του Ραϊμόνδου. Είχε απόλυτη έμπιστοσύνη στον άκέραιο χαρακτήρα του.

Ένα άπόνεμα, ενώ σιχνητούσε, κι' ένα φίλο του γατρά, που εργαζόταν στο Δημοτικό νοσοκομείο, για τη διαφθορά των ήδων, έκείνος του έλεγε, ότι το βράδυ της προηγουμένης, πέθανε σ' ένα δάλαμο τού νοσοκομείου μια νέα, πρώην μπαλαρίνα, έξαντλημένη από την άκατάστατη ζωή που έκανε!...

— Πώς την έλεγαν; ρώτησε ο Ραϊμόνδος άδιόφρα.

— Πιερέττα!... άπάντησε ο γατρός.

«Πιερέττα!... σκέφθηκε ο Ραϊμόνδος. Θα έινε ΕΚΕΙΝΗ που έγνώριζα εγώ!...»

Άφησε απότομα τον φίλο του και πήγε και κλείστηκε στο δωμάτιό του. Άνυπόφορη άγωνία έσφαγγε την ψυχή του. Τώρα τα καταλάβαινε όλα. Τώρα μόνον καταλάβαινε πόσο τον άγαπούσε η Πιερέττα και πόσο της έστοίχιζε η έγκλειψή της... Κι' αυτός ύπηρεζε ο αίσιος της καταπτώσεώς της, του θανάτου της... Είχε διαπράξει ένα έγκλημα, για το οποίο δεν θα μπορούσε ποτέ να συγχωρήσει τον έαυτόν του...

Έπρεσε σε μια πολυθρόνα κι' έσκέπασε το πρόσωπό του με τα χείλια του. Και την ίδια στιγμή του φάνηκε ότι ένοιωσε τη σιά της παρρηχημένης Πιερέττας να γέμει άταπώνον τον και να του ψιθυρίζει: «Σ' άγαπούσε, Ραϊμόνδε!»

— Έξωρόχησε, Πιερέττα!... τραυλίζει ο Ραϊμόνδος, κλαίνοντας με δυνατό άναφιλητά...

FERNANDO RUGIERI

νοίγη έξαφνα η πόρτα και να παρουσιάζεται ο σύζυγος.

Μά η σύζυγος διώχθηκε τα πράγματα, λέγοντας στον άνδρα της, με τον οποίο ήταν συννενομένη από πριν, ότι ο κύριος δεν ήταν έραστής της, αλλά πελάτης, που ήθελε να δώσει τρία δόντια!

— Θέλοντας και μη ο νεαρός δεν Ζουάν, κούνησε καταρατικά το κεφάλι του και μη μπορούντας να κάνει διαφερετικά, κάθισε στην όδο-τοιατρική πολυθρόνα και άφησε τον όδοντοίατρο να του δώσει τρία γερά δόντια. Έννοείται ότι ο σύζυγος φρόντισε να κάνει τις εξαγωγές αυτές έξαφνικά όδυνηρες.

Ένα από τα πολιτισμότερα γραμματόσημα του κόσμου — μια προσωρινή έκδοση της Νέας Γουίνιας του 1856 — άσφαλίστηκε από τον κάτοχό του αντί 10.000 λίρες. Φανταστείτε εύκολα απ' αυτό πόση ήταν η αξία.

Και όμως το γραμματόσημο αυτό το 1873 είχε αξία μόνον πέντε σελίνια.

Επειδή είχε παρατηρηθ', ότι σε κάθε γαμήλιο τελετή που γινόταν στην γερμανική πόλη Χάλμπερστατ ο γαμπρός ή η νύφη δεν έφθαναν ποτέ με άκρίβεια στον τόπο του...

Με τις δημοτικές άρχες του τόπου έφίλησαν ένα μέτρο για να εξαλείψουν το άστοχο αυτό.

Για κάθε καθυστέρηση ενός λεπτού, ο γαμπρός και η νύφη θα πληρώνουν 10 πένιες στον παπά!

Κάθε πρωί, η Λουκία Ζαράτε, ένα κοριτσάκι όχτώ χρόνων, κόρη ενός γαιοκτήμονος από την Πομερανία, γεμιαρίζει, έχοντας να συντροφέει δύο έξιχρονα αδελφάκια...

Τα χαριτωμένα αυτά τρακακά καθόνται κοντά στη φίλη τους, μπρός σ' ένα κομψότατο τραπέζι, έπάνω σε δυο μικροσκοπικές καρέκλες, και πίνουν γάλα σε μικροσκοπικά κύπελα!

Οι σπόροι του καρπού είχε τόσο μικροί, ώστε 257.000 απ' αυτούς ζυγίζουν μόνον μια δα.

Το χρυσάφι μπορεί να μεταβληθ' σε τόσο λεπτά φύλλα, ώστε μια

σφγγία χρυσού φτάνει ν' άπλωθ' και να καλύψει μια έκταση 44 τετραγωνικών μέτρων!

Τον περασμένο χρόνο, στο Λονδρνο, ένας φυσιοδίφης, ο οποίος άγόρασε από ένα ένεχυροδανειστήριο έναν θαλασσομένο παπαγάλο, άνακάληψε, έπειτα από λίγον καιρό, με άφάνταστη χαρά, ότι μέσα στην κοιλιά του ύπηρχαν χαρτονομίσματα αξίας 750 λιρών!

Το μεγαλύτερο ρολόι του κόσμου βρίσκεται στο Μοντεαλ. Το ρολόι αυτό έχει τρεις προσώψεις, διαμέτρου 60 ποδών, ζυγίζει έξη τόννους και το μήκος του λεπτοδείκτη του έινε έννην μέτρα. Έχει ύπολογιστή ότι σ' ένα χρόνο ο λεπτοδείκτης αυτός διανύει μια φανταστική άπόσταση 312 μιλίων.

Σύμφωνα με μια άνακοίνωση του γενικού διευθυντού της τηλεγραφικής 'Εταιρείας 'Ηστερν, σ' όλο τον κόσμο ύπάρχουν 3.500 ύποδοχια καλώδια, όλικού μήκους 300.000 μιλίων.

Για την συντήρηση αυτών των κα-

φρων στη Νότιο 'Αφρική, χρησιμοποιούν ως νόμισμα για τις συναλλαγές τους... μικρά γουρουνάκια. 'Ετσι για να μπορεί κάθε ιδάγνης των εν λόγω φυλών, να τα εφένη δόλτα, πρέπει τουλάχιστον να έχη 100 — 200 γουρουνάκια.

'Η έκκλησία της 'Αγίας Θηρεσίας στην πόλη Λυμπέκ του Βελγίου έχει το άρχαιότερο άρόνιο. Το άρόνιο αυτό κατασκευάστηκε το 1504 και το χρησιμοποιούν, ως σήμερα στις έπίσημες λειτουργίες.

Έπί επιφανείας πάγου πάχους 10 εκατοστών μπορεί τελείως άκίνδυνα να βαδίσει... Ισπανό. Σε πάγο πάχους 13 εκατοστών μπορεί να περάσει και πυροβολικό.

Τον χειμώνα του 1788, όταν πάγωνε ο Τάμεσις, πλήθη κόσμου έκαναν τον περίπατό τους έπάνω στον πάγο τελείως δέσαιο, ότι δεν κινδύνωναν, τις ήμερες δε των Χριστουγέννων έβγαν πάνω σ' αυτόν και ίσποδρομίες!

Οι πρώτοι σπόροι του καουτσούκ που μετεφερόθηκαν λαθρεμπορικά από τη Χαΐφ στην Εδωάτη ήταν έφτα εν δόλω.

Οι σπόροι αυτοί μεταφευρόθηκαν στη Δυτική 'Αφρική και στην Μαλαισία και σήμερα η φύτευση του καουτσούκ στα μέρη εκείνα καλύπτουν 3.000.000 στρέμματα!

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΗΞΕΣΤΗΝ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Οι έπιθυμούντες να συμβουλευθούν τον Ιατρόν της «Οικογενείας», πρέπει να γράφουν στον φακέλλο των έπιστολών την φράση: «Ελά τον 'Ιατρόν», και να υπογράφουν με ψευδώνυμο.

Γ. Τ. — Προ του ύπνου να μεταχειρίζεστε τους lotions vinaigres. Απλάδι εις ένα δάκτυλον ήγχετε ένα ποτήρι νερό, χυμό και ένα ποτήρι ξίδι διητυρό. Με αυτό το ξίδιόνο να μουκέετε καλά με ένα πετσέτα ή σφονδυλάρι όλο το σώμα σας, από τον λαιμό έως τα πόδια και από τον στήνα έως τα χέρια, άκριτες φορές. Αφού άρχητε καλά, να τυλίξετε με μια μάλλινη κουβέрта επί ένα τέταρτο της ώρας, ύστερα να νηστεύετε και να καταλήξετε, αφού πάρετε μια κουτάλια άνθρακο γνήσιον. Αυτά τα έπαναλαμβάνετε κάθε βράδυ, προ του ύπνου επί δέκα ήμερας, να έσθε δε δάσαιο! ότι θα έλθη ο ύπνος! 'Υστερος δέχον και θα κοιμηθήτε καλά!...

Στην 'Αλεξάνδρεια, ένας άεινομαιικός της Διώσεως Λαθρεμπορίας συνέλαβε έναν περιόδο Αιγύπτου λαθρεμπορο, ο οποίος είχε άποκρύψει μέσα στα στόματα 150 πονηρών τριών διάδες άπιο!

Σε μια έπαρχιακή πόλη της 'Αγγλίας, όλοι οι σύζυγοι συμφώνησαν να προσφέρουν μια κοιμητότητα γυνούργια ταναλάτα στη γυναίκα έκείνη η οποία, θα νυπόταν και θα κοιμαζόταν σε πέντε λεπτά. Περνούντα να προσέδωσαν ότι και μάλ δεν καταρτίσσε ν' άποκτήη το έαθλο και τούτο γιατί η ταχυτέρα απ' αυτές για να νυυθί και να μαζυγαρισθ' χρειάστηκε ένα τέταρτο!

Μετάξυ των άλλων περιόργων άπαγορευτικών νόμων που ίσχύουν στην 'Αγγλία, έινε και ο νόμος ο οποίος άπαγορεύει άποφύματα να παίζουν ως ήθοισι στα θέατρα και τους κινηματογράφους παιδιά μικρότερα των 15 χρόνων.

Πολλές φυλές Ζουλού και Κά- ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. Α.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η Τζούλια χαμήλωσε το κεφάλι της. Αυτό που άκουσε, ήταν γι' αυτήν σαν μιά καταδικαστική απόφασις.

«Ποτέ... σκέφτηκε. Ο γάμος της Κλάρας με τον Ριέ δεν θα γίνη ποτέ... Τότε ποιόν θα παντρευτή;»

Δεν τόλμησε να ομολογήσει το όνομα που ήταν μέσα στο μυαλό της, καθώς και στο μυαλό του Έσκιε. «Όχι! Όχι!... θέλησε να φωνάξει. Δεν θέλω!... Δεν θέλω!...» Και συγκέντρωσε όση ενεργητικότητα της άπονε για ν' αμυνθώ... «Θα παλέψω... Θέλω να τον κρατήσω... Θέλω να γίνη ευτυχισμένος μονάχα από μένα...»

Ο Έσκιε σώπαινε, κρατώντας σκυφτό το ψηλό του ανάστημα μέσα στο αμάξι. Η Τζούλια αισθανόταν ότι μ' αυτή τη σιωπή, ένα χάσμα άνοιγόταν μεταξύ αυτής και του παλιού της φίλου.

Τέλος, το άμαξι στάθηκε μπροστά στην πόρτα του μεγάρου, ή Τόνια, ή γρηά παραμάνου της Τζούλιας, περιμένει...

—Ποιό είναι λοιπόν η Κλάρα; ρώτησε η Τζούλια.

—Δεν ξέρω, Γιού μου, απάντησε η Τόνια. Χωρίς άλλο, στο γαλάζιο σαλόνι. Έκανες τουλάχιστον έσθ καλό ταξίδι;

Η Τζούλια δεν απάντησε. Πέρασε μπροστά στη γρηά κι ανέθηκε γρήγορα τη σκάλα. «Ήθελε να δη γρήγορα την Κλάρα»

Μέσα στο μισοσκόταδο του γαλάζιου σαλονιού, τη διέκρινε τέλος εξαλωμένη σε μιά σαλιζόγκ. Είχε αποκοιμηθεί τάχα πραγματικά ή προσποιόταν πως ξυπνούσε; Η Τζούλια την είδε τόσο χλωμή, τόσο αδυνατισμένη, ώστε ξανάγινε αμέσως γι' αυτήν η στοργική και πονετική μητέρα που ήταν πάντοτε.

—Μοι έπιαν πώς είσαι άρρωστη, αγαπημένη μου... της είπε. Και άνοιξε προς αυτήν την

αγκαλιά της... Η Κλάρα δίστασε για μιά στιγμή, μιά έπειτα την άφησε να την αγκαλιάσει και να τη φιλήσει, χωρίς όμως καμιά διάχυσιν. Η Τζούλια

αισθάνθηκε το κορμί της νέας κόρης να τεντώνεται στο αγκαλιάσμα της και το μέτωπό της να τραβιέται στο φίλημα της.

Ο Έσκιε μπήκε τη στιγμή εκείνη και, άφηρημένος, άρχισε να ξεφυλλίζει ένα μουσικό κομμάτι, που ήταν επάνω στο πιάτο.

—Εσείς είστε καλά στην υγεία σας; ρώτησε η Κλάρα.

—Ναί, έγω είμαι καλά, απάντησε η Τζούλια, στενοχωρημένη από τα μαύρα μάτια της νέας, που ήταν καρφωμένα επίμονα επάνω της. Μά εσύ, μικρούλα μου, υποφέρετε, καθώς μοι έπιαν.

—Ω, όχι... Είμαι καλά, δεν έχω τίποτε... Δεν έχω τίποτε, σας βεβαιώνω.

Και η Κλάρα είχε στρέψει ελαφρά το κεφάλι της κι είχε απλώσει τα χέρια της μπροστά, σαν να θέλε να απομακρύνει την περιέργεια και τη συμπόνια. Η Τζούλια κατάλαβε ότι δεν είχε κανένα δικαίωμα να πολεμήσει, να παρηγορήσει αυτό τον άθωο πόνο, το οποίο η ίδια ήταν ή αιτία. Και συναισθάνθηκε ότι ή μέρες της παθητικής άσπασίας είχαν περάσει κι ότι έμπαινε

σε μιά κρίσιμη περίοδο, έπειτα από μερικές στιγμές είμαι δική σας... Πόση ώρα θα κρατήσει το συμβούλιο; Ο Έσκιε συμβουλευτηκε τους δυο δόκτορες με το βλέμμα.

—Ω! Έκανε ο Ροντέν. Ένα τέταρτο... μια ώρα το πολύ, αν ή παρατηρήσεις έγιναν ποσοστιακά... Ο συνάδελφός μας είν' εδώ;

—Ο δόκτωρ Ντωμιέ; Ναί, έχει έγκαστα στα θ' στο γραφείο, που μετέβαλε σε μικρό εργαστήριο.

—Τότε, κυρία, είναι τέταρτο της ώρας πιά. Χαϊρέτσαν η Τζούλια αν η κατέβηκε και άκολου-

Τζούλια, θέλω πρώτα να περάσω από την κάμαρή μου και ν' αλλάξω. Είμαι φοιχτά κουρασμένη. Μόλις θα έτοιμασώ, θάρθω να σε συναντήσω. Θ' άρχισή να γίνη το Ιατρικό συμβούλιο;

—Θά γίνη μόλις φθάσουν οι καθηγητάι Ροντέν και Φραντς. Νά κιόλας ο ένας απ' αυτούς.

Πράγματι, βήματα ακούστηκαν κι έπειτα από μιά στιγμή φάνηκε το λευκό κεφάλι του Φραντς στο στρώσιμο της σκάλας. Ο Ροντέν τον άκολουθε. Είχαν συναντηθ' μπροστά στην πόρτα του μεγάρου, άκριβεις κι οι δυο στην ώρα τους.

Δεν τόλμησε να τελειώσει τη σκέψη της. Η Κλάρα, βλέποντάς την, άνωσε προς αυτήν το πρόσωπό της, που φαινόταν σαν να το σκέπαζε ένας πέπλος.

—Κλάρα, μικρούλα μου, γιατί δεν θέλεις να μου πής τί έχεις;

Η Τζούλια, κάνοντας την έρώτη αυτή, λήθαυσε την έμπιστοσύνη και τις έκμυστη- ρεύσεις της μικρούλας, μιά ελκρινή εξέγησι μιά έπικρινή να δακρύων. Παρ' όλη την μνησικακία της, ή Κλάρα ένοιωσε πώς αυτή ή ψυχή της ήταν άνοι- χτή. Και άπάντησε γλυκά:

—Σας βεβαιώνω ότι δεν έχω τίποτε, κυρία... Η μάλλον δεν θα μπορούσα να σας πω τί έχω... Είμαι μ' άδιαθεσία, μιά μελαγχολία... Πρέπει να έγερτηρώ και να περιμένω... Θά περάσω...

—Δεν είδες τον κ. ντε Ριέ, σήμερα; ρώτησε η Τζούλια. Μά άκούγοντας αυτό το όνομα, που ήταν όλη ή άφορμή του πόνου της, το πρόσωπο της Κλάρας πήρε πάλι μ' άδιάφορη έκφρασι.

—Όχι! είπε. Και γύρισε άλλοι τα μάτια της.

Η Τζούλια, βλέποντάς την να γίνεταν πάλι έχθρική, υποχώρησε. Άργα, γεμάτη θλίψη και τ' άφει, άφησε τα δαμάτια. Δεν έλκείωσε, σκέφτηκε. Με μπορού να κάνω πεία τίποτε. Μά' όλες τις τύψεις της και της έναντίον της άδικης μνησικακίας της Κλάρας, «Δεν τό- χει το δικαίωμα να με μισή λοι- πο» Ο Μωρίς της άνέγει. Μά πόν; Τόν άγαπάει. Έστω... σ' ποιός τόν άγαπάει πιο πολύ, σ' ή έγώ;» Και στην έρώτη της αυτή, άπαντούσε με μιά θρησ- αμβετική βεβαιότητα: «Έγώ».

ΤΟΥ MARCEL PRÉVOST

Στην κάμαρή της, την περίμενε ή κάμαριέρα της ή Μαίρη. Η Τζούλια φρεσκαρίστηκε λίγο βιαστικά. Έβγαλε τα κατασκευασμένα ταξιδιωτικά της ρούχα. Καθώς ή Μαίρη την ξανάβινε, ή Τζούλια κυττάχτηκε στον τριπλό καθρέφτη του ντουλαπιού της: Καί ή εικόνα της που είδε σ' αυτόν, της θύμιζε μιά βραδυά που είχε κυττάχ' πάλι έτσι στον ίδιο καθρέφτη, μιά από τις πρώτες ίσως φορές που είχε γνωρίσει την άμορφιά της και την έπιθυμία να είνε ώ- ραία... Ήταν τότε ένα βράδυ του Νοεμβρίου... κι' είχε ξανα- γυρίσει από την άριστοκρατική έκκλησία της οδού Τουρνίου...

Ο Μωρίς ήταν κάτω, μέσα στο μικρό σαλόνι, στο οποίο σήμε- ρα έκλεινε ή Κλάρα. Ήταν ά- κόμα ή έποχή του άγαπημένου της μαρτυρίου, που τόσο τη ζή- λεινε τώρα! Υπέφερε, πάλευε έναντίον της έπιθυμίας της να ύ- ποκύψει στο Μωρίς... Μά τί ή- σαν αυτοί οι πόνοι κι' αυτοί οι άγώνες μπροστά στις σημερινές άγώνες;...

«Τότε, σκέφτηκε ή Τζούλια, μπορούσα να καταφύγω στο Θεό... Μά σήμερα όλα μ' έγκα- τέλειψαν... Ο Θεός... Η ντρο- πή!...» Ω! Άν ήξερα τότε, τί μου έπεφύλασσε το μέλλον... Μά και να το ήξερα, τά ίδια θα έκανα... Ο,τι υπέφερα κι' ό,τι ύποφερε, δεν ήλθωνέ την ευ- τυχία που μουδωσε το άμαρτή- μά μου... Ω! Θεέ μου, μη με καταδικάζεις!»

Κάποιοι χτύπησε εκείνη τη στιγμή την πόρτα του άντιθαλά- μου του δωματίου της. Η Μαί- ρη πήγε ν' άνοίξη και ξαναγύ- ρισε λέγοντας:

—Ο κ. Έσκιε έστειλε να εί- δοποιήση την κυρία ότι το συμ- βούλιο τελείωσε. Πρέπει ή κυ- ρία να κατέβη κάτω, αν θέλη να δη τους γιαιτρούς πρό της άνα- χωρήσεώς τους.

Η Τζούλια βιάστηκε, μιά ή κοινωνική κομωδία την όποία έπρόκειτο να παίξη τώρα, την άηδίαζε... Η ύπόχεσι του Μω- ρίς, άπασχολούσε και γόητευε όλη της τη σκέψη... «Άν χηρέ- ψης, θα σε παντρευτώ», της εί- χε πη. Κι' έπρεπε όμως να προ- σπαθήται τώρα την άνήσυχη, τη θλιμμένη. «Ω! Με ποιά φοιχτό διχτυ από τέτοιες άπάτες είνε πλεγμένη ή ζωή μας;»

Φτάνοντας μπρός στο γραφείο που είχε μεταβλήθ' έπίστη- μονικό εργαστήριο, άκουσε ψι- θυρίσματα πίσω απ' την πόρτα... Μπαίνοντας μέσα, είδε καθισ- νο μπρός στο τραπέζι το Φραν- τς και κρατά μιά πένα στα χέρια του κι' έτοιμο να γράφη σε μιά λευκή κόλλα χαρτί. Ο Έσκιε, ο Ροντέν, ο βαρώνος ντε Ριέ κι' ο Ντωμιέ πτεκόντου- σαν όρθιοι γύρω απ' το τζάκι. Καθώς την είδαν να μπαίνει μέ- σα, σώπασαν όλοι και ο Έσκιε σηκώθηκε.

—Σας παρακαλώ, τους είπε ή Τζούλια με σιγανή φωνή, μην έ- νοχλήσετε...

Εσφίξε το χέρι του Ντωμιέ και το Ριέ και, μαζί με τον πρώτο, άποτραβήχτηκαν και κάθισαν σ' ένα καναπέ.

—Τί λένε οι γιαιτροί; τον ρώ- τησε.

—Λοιπόν, δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να τόν σώσετε;

—Λοιπόν, δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να τόν σώσετε;

—Λοιπόν, δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να τόν σώσετε;

—Λοιπόν, δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να τόν σώσετε;

—Λοιπόν, δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να τόν σώσετε;

—Λοιπόν, δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να τόν σώσετε;

—Λοιπόν, δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να τόν σώσετε;

—Λοιπόν, δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να τόν σώσετε;

—Λοιπόν, δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να τόν σώσετε;

—Λοιπόν, δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να τόν σώσετε;

—Λοιπόν, δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να τόν σώσετε;

—Λοιπόν, δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να τόν σώσετε;

—Λοιπόν, δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να τόν σώσετε;

—Λοιπόν, δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να τόν σώσετε;

—Λοιπόν, δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να τόν σώσετε;

—Λοιπόν, δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να τόν σώσετε;

—Λοιπόν, δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να τόν σώσετε;

—Λοιπόν, δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να τόν σώσετε;

—Λοιπόν, δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να τόν σώσετε;

—Λοιπόν, δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να τόν σώσετε;

—Λοιπόν, δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να τόν σώσετε;

—Λοιπόν, δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να τόν σώσετε;

—Λοιπόν, δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να τόν σώσετε;

—Λοιπόν, δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να τόν σώσετε;

—Λοιπόν, δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να τόν σώσετε;

—Λοιπόν, δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να τόν σώσετε;

Ο Ντωμιέ της εξέγησε με λίγα λόγια την πρόοδο της άσθενείας. Η παράλυσιν προχω- ρούσε κι' είχε προσβάλει τους άριστερούς λωθούς του έγκε- φάλου.

—Νομίσαμε πρό όλίγου ότι θα μιλούσε, έπρόσθεσε. Πάν- τως, το τέλος, είνε ζήτημα με- ρικών έβδομάδων.

Ο θάνατος!... Η άπολύτρω- σις... Η Τζούλια τότε θάρρευε για το έξωτερικό με το Μωρίς και θά ξανάρχιζαν πάλι ή φω- τινές μέρες, όπως ή πρώτες μέ- ρες της παραμονής των δυο έ- ραστων στο Κρόμπεργκ. Συγ- χρόνως ή Κλάρα θά γινόταν βαρώνη ντε Ριέ και θάρπαιζε στο μέγαρο των δυο τραπέζιτων το ρόλο της νεαρής και ώραιας κοσμικής ολιγοεστίνης, που ή- ταν άπαραίτητος, όπως νόμι- ζαν, για την εύημερία του τρα- πεζιτικού οίκου... Κι' όλη αυτή ή εύτυχία θ' άγοραζόταν μ' αυ- τό το θάνατο, που έρχόταν άρ- γα και γρήγορα με βήμα τιμω- ρίας...

Εκείνη τη στιγμή, ο δόκτωρ

Αδμή ή καθαρή έρώτησι, έ- κανε το γέρο έπιστήμονα να τ' άχσχη. Κι' άπάντησε μερδε- μένα:

—Θεέ μου! Η έπιστήμη... είνε άνίσχυρη... —Δεν είν' αυτή ή γνώμη σας, δόκτωρ Ροντέν.

Ο Ροντέν ύποκλήθηκε κι' ά- πάντησε: —Η έπιστήμη μας είνε πρα- γματικά άνίσχυρη εδώ, τουλάχιστον για να θεραπεύσει... Η δουλειά της στο προσκέφαλο του κυρίου Συρζέρ είνε μονά- χα να παρατηρή και να διδά- σκεται... Γι' αυτό μάλιστα θά σάς παρακαλώ να μου έπι- τρέψετε να ξαναάρθω...

Η Τζούλια χαίρετσε με μιά ελαφρύα κλίσι του κεφαλιού τους δυο γιαιτρούς και διευ- θύνθηκε προς την κάμαρη του άρρώστου. Ο Έσκιε την άκο- λούθησε...

Ενοιώθε τον έαυτό της πιο δυνατό, σίγουρη τώρα ότι θά βρισκόταν μπροστά σ' έναν άν- θρωπο που άνηκε πεία στο θά- νατο.

—Δεν θά τόν δώσης το χέρι, είπε ο Έσκιε στη Τζούλια.

Εκείνη πλησίασε στο κρεβ- βάτι και πήρε στο χέρι της το χέρι του άρρώστου. Μά, καθώς το έσφίξε, το ένοιωσε μαλακό, σαν να ήταν χωρίς κόκκαλα... Έμοιαζε μ' ένα γάντι γεμάτο βαμπακί, που ύποχωρούσε στην πίεσι των δαχτύλων.

Η Τζούλια άφησε να της ξε- φύγη μιά κραυγή κι' έγειρε προς τα πίσω. Μά ο Έσκιε πρότρεψε και τη συγκράτησε.

—Άς φύγουμε, τού είπε. Δεν μπορού πεία να μείνω εδώ.

Πιασμένη από το μπράτσο του τραπέζιτου, ξαναγύρισε στο γραφείο. Ο Ροντέν κι' ο Φραν- τς είχαν φύγει. Ο Ντωμιέ κι' ο ντε Ριέ κουβέντιαζαν όρθιοι.

Η Τζούλια κάθισε σε μιά πα- λυθόνα και είπε στον Έσκιε:

—Κουβεντιάστε μαζί τους... Μη δίνετε προσοχή σε μένα... Είμαι καλύτερα...

Ο Έσκιε πλησίασε τους δυο άλλους κυρίους κι' άρχισε να κουβεντιάη μαζί τους. Άνά- μεσα απ' την όμιχλη της ζά- λης, στην όποια την είχε ρίξει ή αδυναμία της, άκουσε το Ντωμιέ, ο όποιος δεν μιλούσε πεία για τόν Συρζέρ, αλλά για την Κλάρα. «Έλεγε στον Έσκιε:

—Δεν θέλω να σ' άνηψή- σω, αγαπητέ μου φίλε, μά σ' αλήθεια πρέπει να προσέξης. Χρησιμοποίησε την έξουσία σου στην κόρη σου για να την κά- νης ν' άφήση το Παρίσι; Βρέε της μιά συντροφιά της ηλικίας της και σπείλτε την στην Με- σσηβρία. Τέλος, διασκέδασε την κι' έμπόδισε την να μείνη μόνη και να σκέφτεται... Άλλοιώς, δεν άναλαφάνα καμιά εύθυ- νη...»

Επει' από μιά στιγμή σιω- πής, ο Έσκιε ρώτησε:

—Αναμεσα απ' το μισοσκότα- δο, ή Τζούλια ξεχώριζε το κρεβάτι, κι' έναν άόριστο όγ- κο που φαινόταν άποθιμένος, κι' όχι πλαγιασμένος, σ' αυτό. Αυτός ο όγκος ήταν άκίνητος.

Σιγασίγα, τα μάτια της Τζούλιας, συνθίζοντας στο σκο- τάδι, διέκριναν ένα σώμα, καθι- σμένο στο ύψος του μαξιλαριού. Διέκρινε τα μαζεμένα του μέ-

—Αναμεσα απ' το μισοσκότα- δο, ή Τζούλια ξεχώριζε το κρεβάτι, κι' έναν άόριστο όγ- κο που φαινόταν άποθιμένος, κι' όχι πλαγιασμένος, σ' αυτό. Αυτός ο όγκος ήταν άκίνητος.

Σιγασίγα, τα μάτια της Τζούλιας, συνθίζοντας στο σκο- τάδι, διέκριναν ένα σώμα, καθι- σμένο στο ύψος του μαξιλαριού. Διέκρινε τα μαζεμένα του μέ-

—Αναμεσα απ' το μισοσκότα- δο, ή Τζούλια ξεχώριζε το κρεβάτι, κι' έναν άόριστο όγ- κο που φαινόταν άποθιμένος, κι' όχι πλαγιασμένος, σ' αυτό. Αυτός ο όγκος ήταν άκίνητος.

Σιγασίγα, τα μάτια της Τζούλιας, συνθίζοντας στο σκο- τάδι, διέκριναν ένα σώμα, καθι- σμένο στο ύψος του μαξιλαριού. Διέκρινε τα μαζεμένα του μέ-

—Αναμεσα απ' το μισοσκότα- δο, ή Τζούλια ξεχώριζε το κρεβάτι, κι' έναν άόριστο όγ- κο που φαινόταν άποθιμένος, κι' όχι πλαγιασμένος, σ' αυτό. Αυτός ο όγκος ήταν άκίνητος.

—Θά μείνεις να φάμε μαζί, Ντωμιέ; Κι' εσύ, 'Εσικιέ;
—'Ο Ντωμιέ δέχτηκε. 'Ο Ριέ άρνήθηκε στην άρχη, μά στο τέλος υποχώρησε.

—'Εκείνη τη στιγμή, ένας άνηγ-
ρέτης παρουσιάστηκε κι' άνηγ-
γυειλε ότι τ'ο τραπέζι ήταν έ-
τοιμο. Καθώς οι τρεις κύριοι
κι' η Τζούλια κατέβαιναν τη
σκάλα για να πάνε στην τραπέ-
ζαρία, η τελευταία, που τ'α λό-
για του Ντωμιέ την είχαν άνη-
συχήσει, τόν κράτησε και του
είπε:

—Πραγματικά, τόν ρώτησε, η
Κλάρα σ'ας άνησυχεί;

—Ναι, πολύ, πολύ!

Και της έξηγησε ότι τ'ο με-
ρικόν μινών τ'ο είχε παρουσι-
αστή-μι' άνάλογη περίπτωση με
της Κλάρας. Μία νέα κόρη, μία
μεροκάματο στα σπύτια, χωρίς
να έχη καμία όργανική πάθη-
ση, έπεσε σε μία τέτοια κατά-
σταση μαρasmus κι' έξασθενή-
σεως, ώστε άναγκάστηκε να δι-
ακόμηση την έργασία της.

—Τότε, αντί να της δώσω
φάρμακα, έξακολούθησε ο δό-
κτωρ, ζήτησε πληροφορίες για
την άρρωστη και την έβαλα να
μου διηγηθή τούς καύμούς της.
—'Ετσι έμαθα ότι, σ' ένα άπ' τ'α
σπύτια που έργαζόταν, είχε έ-
ρωτευθή τ'ο παιδί τ'ο σπιτιού,
ένα νεαρό άξιωματικό, που μό-
λις είχε βγί άπ' τη Στρατιωτι-
κή Σχολή... Μά δεν τολμούσε
να τ'ο φανερώσει τόν έρωτά
της αυτό κι' έσβηνε σιγά-σιγά.

—Και τί κάνατε τότε; ρώτη-
σε η Τζούλια.

—Μά την τίσι μου, πήγα και
βρήκα τόν άξιωματικό και τ'ο
τά διηγήθηκα όλα... 'Η νέα κό-
ρη δεν ήταν ούτε ώραία, ούτε
άσχημη. Μά ήταν είκοσι χρόνων
κι' έξ άλλου οι στρατιωτικοί
δεν είνε και τόσο άπαιτητικοί...
—'Ετσι, έπειτ' άπό όχτώ μέρες,
ή άρρωστη μου ήταν περίφημα
στην ύγεια της.

Στο τραπέζι, η Κλάρα κα-
θόταν στη συνηθισμένη της θέ-
ση, μεταξύ τ'ο ντε Ριέ και τ'ο
πατέρα της.

—'Ο! η χλωμή της σιλουέττα,
ή τόσο έκλεπτυσμένη, ή σχε-
δόν διαφανής. Τι ζωντανή τύψη
για τ'ο δυστυχισμένη τη Τζού-
λια!

Πρίν άπ' τ'ο τέλος τ'ο φαγη-
τού, ή νέα κόρη άνέθηκε στην
κάμαρή της.

—'Επειτ' άπό λίγες στιγμές, ή
Τζούλια, που την έτρωγε ή ά-
νησυχία, σηκώθηκε κι' αυτή ά-
πό τ'ο τραπέζι με τη σειρά της.
Δεν μπορούσε πειά να σταθή
έκει, —'Ενοιθε την άνάγκη να
έπιχειρήσει για μία φορά άκό-
μα να λυγίση την Κλάρα, να
έπιτύχη την έμπιστοσύνη της,
τ'ο δικαίωμα να της μιλήσει μ'
ελιγρύνεια...

—'Ενοιθε τόν έαυτό της τάρ-
α ικανό για κάθε άυτοθυσία,
για να έπανορθώσει τ'ο κακό
που είχε κάνει.

—'Η κάμαρη της νέας κόρης
φατιζόταν μονάχα άπό ένα κε-
ρι άκούμπισμένο στο τζάκι...
—'Η Τζούλια μπήκε μέσα, πλη-
σίασε σ'όν κρεβάτι κι' έσκυψε
άπό πάνω...

—'Η Κλάρα τότε γύρισε άπό-
τομα πρὸς τ'ο μέρος της, δεί-

χνοντας ένα πρόσωπο ροδι-
σμένο, γεμάτο δάκρυα, τ'ο ό-
ποιο σκέπασε άμέσως με τ'α
χέρια της, καθώς έλδε άπό πά-
νω της τ'ο πρόσωπο της Τζού-
λιας.

—Κλάρα, άγαπημένη μου,
τραύλισε εκείνη. Κλάρα, όπο-
ν φέρεις... Γιατί δεν θέλεις να
μού πής τίποτε; Δεν έχεις
λοιπόν πειά έμπιστοσύνη στη
μεγάλη σου φίλη;

—'Η Κλάρα σκούπισε τ'α μά-
τια της με μία άπότομη κι-
νηση.

—'Οχι... είπε. Δεν έχω τίπο-
τε, τίποτε...

—'Οχι, υποφέρεις, έκανε ή
Τζούλια, πιάνοντας τ'α δυό χέ-
ρια της νέας, που ήθελαν να
της ξεφύγουν. —'Α! δεν κάνεις
καλά να μίν έχης έμπιστοσύνη
σε μένα, κακό παιδί! —'Ο,τι θά
μπορούσα να κάνω για να σε
παρηγορήσω, θά τ'ο έκανα!

—'Αν, εκείνη τη στιγμή, ή
Κλάρα της τ'α άμολογούσε ό-
λα άν ριχνόταν μέσα στην άγ-
καλιά της, που την είχε άντί-
ξει μητρικά ή Τζούλια, ή τ'
σο πληγωμένη, ή τόσο άφαν-
σμένη άπό την πάλη, θά έγκα-
τέλειπε ίσως με μιάς κάθε άν-
τίστασι. —'Ισως, σε μία άπό τις
κρίσεις αυτές της άφοσιώσε-
ως, που μόνο ή μεγάλες καρ-
διές τις νοιώθουν, να φώναζε:
«'Ε, λοιπόν, άγάπησέ τον...
—'Ας σ' άγαπήσει κι' αυτός...
Γίνου γυναίκα του!... Μά μίν
κλαίς... μίν υποφέρεις... ζή-
σε!...»

—'Αλλοίμονο όμως!... Σ' αυ-
τό τ'ο έξεγελισμό της άυτοθυ-
σίας, ή νέα κόρη έκλεινε άπο-
φασιστικά την καρδιά της, έ-
νώ τ'α χέρια της προσπαθούσαν
να ξεφύγουν άπό τ'α χέρια της
Τζούλιας...

—'Η Τζούλια, σκυμμένη πάντα
πάνω άπ' τ'ο κρεβάτι της μι-
κρούλας, της ξαναείπε:

—Κλάρα, σε παρακαλώ, μί-
λησέ μου... Θά κάνω ό,τι θε-
λήσης... 'Ακούς; —'Ο,τι θελή-
σης...

—'Ενοιθε τώρα ότι έχανα
την ίσορροπία της, ότι θά κα-
ταποντισόταν μέσα στην άβυσ-
σο της ίδιας της της ευσπλα-
χνίας... —'Αδιάφορο... —'Ο δι-
γος της θυσίας της συνέπαιρνε...
—'Ο,τι θελήσης, άκούς; — της
είχε πη. Ναι, θά τ'α έδινα όλα
σ' εκείνη τη στιγμή για να νοι-
ώση τ'α μπράτσα της Κλάρας
να τυλιγώνται γύρω στο λαιμό
της, για ν' άκούση άπό τ'ο στό-
μα της ένα «'Ευχαριστώ», που
θά γαλήνευε τις τύψεις της...

Μά, καθώς εκείνη άποζητού-
σε αυτό τ'ο άγκάλιασμα, ή νέα
κόρη τραβήχτηκε άπότομα ά-
πό κοντά της, λέγοντάς της:
—'Αφήστε με!

—'Ο! Αυτό ήταν πολύ πειά!
—'Ο! ή περιφρόνηση που ό έρω-
ς είχε βάλει μέσα στην ψυχή της
Τζούλιας, έξεγέρθηκε.

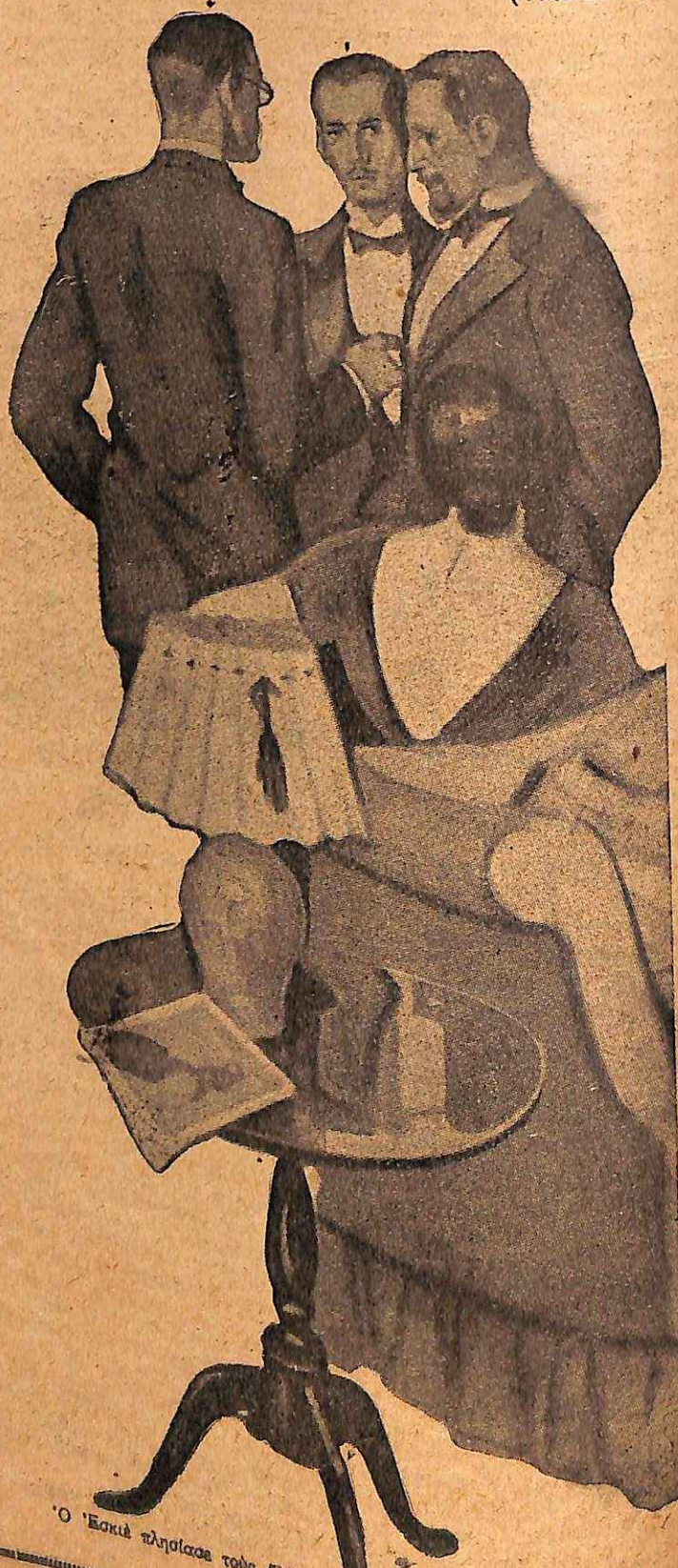
—'Εστω, είπε. Φεύγω.

—'Αφ'ος τ'ο δωμάτιο της Κλά-
ρας, πήγε στο δικό της και
κλείστηκε σ' αυτό. Διωγμένη
άπ' τη θυσία και την άφοσίω-
ση, ή φτώχη της καρδιάς, ή πλη-
γωμένη άπ' τις τύψεις και την
περιφρόνηση, βρήκε καταφύγιο
στον έρωτα, στην άνάμνηση
τόν ήμερών τ'ο Κρόμπεργκ,

τόν τόσο πονεμένων κι' άγα-
πημένων... Μέσα στην άνάμνη-
ση αυτή, ή Τζούλια τ'α ληρομό-
νησε όλα και βρήκε μάλιστα
ώραία και έξεχωριστή την τύχη
της... Δυνατά, μέσα στην κά-
μαρή της, στην όποια βρισκό-
τανε μόνη της, άρχισε να μι-
λάη σ'όν ξενητεμένο της, να
του λέη πόσο τόν αγαπούσε
κι' ότι δεν αγαπούσε τίποτε
έλλο σ'όν κόσμο άπ' αυτόν...

Τού ζήτησε, όπως μία εύσεθής
γυναίκα άπό τόν προστάτη της
άγιο, να τη συχωρήσει, γιατί
είχε νοιώσει κατά τη διάρκεια
της ήμέρας εκείνη, την καρδιά
της να λυγίση κάτω άπό άλλα
αίσθηματα, έκτος άπό την ά-
γάπη του. Τού ώρκίστηκε κι'

(Άκολουθεί)

—'Ο 'Εσικιέ πλησίασε τούς άλλους κι' άρχισε νακούβεντιάξη μαζί τους

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΕΝΑ ΤΑΞΕΙΔΙ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ ΚΟΛΑΣΙ

Πώς έκμεταλλεύονται οι Εύρωπαίοι άποικιο δεκατρία εκατομ-
μύρια μαύρους! 'Η έπίσκεψίς μου στην «πόλι τ'ο χρυσού». Τό
δύρε τ'ο άρχηγού τ'ον Μπούσαν. Ένα ταξίδιο άρκαπόευλα. Πώς πληρώνεται ένα παλιό ρούχο στη Νότιο 'Αφρική. Τά λα-
μπέρ κουνιά και μπιχλιμπιδία. 'Ο παράξενος έμπερος «μίστ ερ» Τούνυ. Τι μου είπε για τ'ο άπαισιο έμπέριο τ'ο 'Η νέα μερ-
φή τ'ο άποτρόπαιον έμπορίου τ'ον μαύρων σκλάβων, κλπ.

—'Από τις
πύλ τ'οιμής
έξερε ν' ή-
ριες τ' ή σ
Μαίρης 'Η-
πείρ ο ν, ή
Κόλιν Ρός,
σ' ένα άρρο-
της που δη-
μοσιεύ ή κ ε
στά «Χρονι-
κά» τ'ο Π α-
ρισσιού, άπο-
καλύπτει τ'α
έξως παράξ-
να πράγματα
για τ'ο ζωή
των μ α ύ-
ρων:

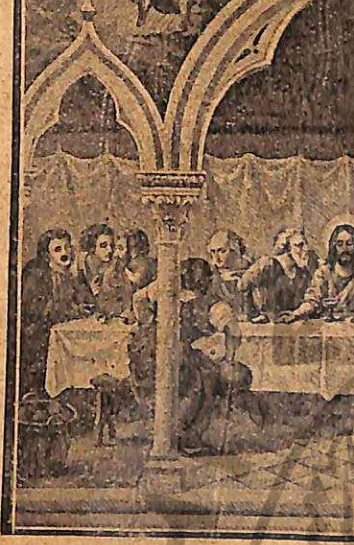
—'Από την
Κάτω Γουί-
νέα, γράφει
ή Κόλιν Ρός, και την λίμνη Ταγ-
γανία μέχρι τ'ον άποικίων τ'ον
—'Ολλανδών Μπόρες και τ'ο άνω-
τήριό της Καλές 'Ελπίδες έκτείνε-
ται ή Νότιος 'Αφρική. Έχει περί
τά δεκαπέντε εκατομμύρια κατοί-
κους και γενικώς είνε ένα άρροπείο,
ήθους χιλίων ως χιλίων πεντακοσ-
ίων μετρων. Άπό τ'ο μέρος της θα-
λάσσης περιβάλλεται άπό ύψηλές
όροσειρές, άπόκρημες με βάθειες
χωράδες, τ'α τρομαχτικά τ'οι τ'ο
Δράκοντες, ενώ στο εσωτερικό της,
πρός νότον άπλώνεται ή άτελείωτη
έρημος Καλαχάρι. Σ' αυτήν ίσά-
χουν πολλές βορρές στις όποιες
τρέφονται μεγάλα κοπάδια προβά-
των, ιδιαιτησία τ'ον ξένων άποί-
κων. 'Η 'Αγγλία κατέχει, φυσικά,
όλες τις χώρες της Ν. 'Αφρικής:
όλην τ'ο 'Αζωρική, τη Νάταλ,
την 'Ουάγγα και τ'ο Τράνσβαλ,
τ'α όποια άποτελούν, ως γνωστόν,
την νοτιοαφρικανική ήμοσπονδία.
'Η Πορτογαλία έπίσης κατέχει
την 'Αγκόλα σ'όν 'Ατλαντικό και
τη Μοζαμβίκη σ'όν 'Ινδικό 'Ωκε-
νό. Σ' αυτό λοιπόν τ'ο τμήμα της
Μαίρης 'Ηπειρώ μαζί μ' έναίμιον
εκατομμύριο Μπόρες και 'Αγγλους
έοιτε άκατορίαίμιον εκατομμύρια
ίθαγενών, πολλοί άπό τούς όποιους
εργάζονται στο Κιμπερλέν, στα με-
ταλλεία τ'ο άδάμιντος, ή στα με-
γάλα χρυσωρυχεία τ'ο Τράνσβαλ.

Έλθα την ύπομνη να δασχίσω τη
Νότιο 'Αφρική και να ζήσω τρεις
μήνες στο Γιοχάνεσμπουργκ, την πό-
λη τ'ο χρυσού και να μελετήσω τις
παράξενες συνήθειες τ'ον μαύρων
εργατών και τις άφάνταστες άδυ-
ναμίες τους. Έτσι σήμερα μπορώ
να γράφω άνετα τ'ο άρρο μου.
Μά δεν πρόκειται να σ'ας κουράσω
με τις έπιστημονικές παρατηρήσεις
μου. Όέλω μονάχα να σ'ας δώσω
μία εικόνα της ζωής τ'ον Μπούσαν
και τ'ον 'Οντιντόν, που έχουν
έγκαταλείψει τη φυλή τους κι' έ-
χουν έρθει στο Γιοχάνεσμπουργκ ή
στο Κιμπερλέν για να ζήσουν σαν
πολιτισμένοι άνθρωποι. Σ'ας δ-
ωάω όστίς, ότι δεν καταφέρνουν ν'
άλλέξουν και πολύ. Διατηρούν α-
νθρωπότητα τους, την ήλιθιότητά
τους και τη λαμαργία τους. 'Αγα-

πών δ,τι λάμπει και πουλιούνται για
να τ' άποκτήσουν. Θά σ'ας άναφέ-
ρω μία τέτοια περιπέτεια που μου
συνέβη στο Τράνσβαλ. Την πρω-
τη μέρα που έφθασα στο Γιοχάνε-
σμπουργκ για ν' άποκτήσω τη συμ-
πάθεια τ'ον εργατών, μόκρσα σε
μερικούς λίγες γαλάζιες χάντρες.
Τις δέχτηκαν μ' εύχαρίστηση, τις
βάλαν πάνω στο κεφάλι τους για
να δείξουν πόσο τούς τιμούσε τ'ο
δώρο μου και έφυγαν διαστικά. Νό-
μισα, ότι ή ύπόθεσις αυτή είχε τε-
λειώσει. Και όμως δεν πέρασε οί-
τε μία ώρα και οι μαύροι πάλι έα-
ναγνώρισαν. Συνωδονότουσαν άπό
καμιά δεκαριά παιδιά γυναιά και
θρόνικα που φώναζαν όλα μαζί και
μιλούσαν. Δεν μπορούσα να κατα-
λάβω τί μου ζήτησαν. Ένας γέρος
ίθαγενής μου έξηγησε τότε ότι δ

—'Απ' την
Κάτω Γουί-
νέα, γράφει

ή Κόλιν Ρός, και την λίμνη Ταγ-
γανία μέχρι τ'ον άποικίων τ'ον
—'Ολλανδών Μπόρες και τ'ο άνω-
τήριό της Καλές 'Ελπίδες έκτείνε-
ται ή Νότιος 'Αφρική. Έχει περί
τά δεκαπέντε εκατομμύρια κατοί-
κους και γενικώς είνε ένα άρροπείο,
ήθους χιλίων ως χιλίων πεντακοσ-
ίων μετρων. Άπό τ'ο μέρος της θα-
λάσσης περιβάλλεται άπό ύψηλές
όροσειρές, άπόκρημες με βάθειες
χωράδες, τ'α τρομαχτικά τ'οι τ'ο
Δράκοντες, ενώ στο εσωτερικό της,
πρός νότον άπλώνεται ή άτελείωτη
έρημος Καλαχάρι. Σ' αυτήν ίσά-
χουν πολλές βορρές στις όποιες
τρέφονται μεγάλα κοπάδια προβά-
των, ιδιαιτησία τ'ον ξένων άποί-
κων. 'Η 'Αγγλία κατέχει, φυσικά,
όλες τις χώρες της Ν. 'Αφρικής:
όλην τ'ο 'Αζωρική, τη Νάταλ,
την 'Ουάγγα και τ'ο Τράνσβαλ,
τ'α όποια άποτελούν, ως γνωστόν,
την νοτιοαφρικανική ήμοσπονδία.
'Η Πορτογαλία έπίσης κατέχει
την 'Αγκόλα σ'όν 'Ατλαντικό και
τη Μοζαμβίκη σ'όν 'Ινδικό 'Ωκε-
νό. Σ' αυτό λοιπόν τ'ο τμήμα της
Μαίρης 'Ηπειρώ μαζί μ' έναίμιον
εκατομμύριο Μπόρες και 'Αγγλους
έοιτε άκατορίαίμιον εκατομμύρια
ίθαγενών, πολλοί άπό τούς όποιους
εργάζονται στο Κιμπερλέν, στα με-
ταλλεία τ'ο άδάμιντος, ή στα με-
γάλα χρυσωρυχεία τ'ο Τράνσβαλ.

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ

άρχηγός τους, ό παντοδύναμος
Μόι - Μόι, μου έστειλε ως δώρο
αυτά τ'α παιδιά άν ήθελα να τ'ο
χαρίσω κι' έκείνους δέκα γαλάζιες
χάντρες. Έπειδή ήξερα καλά τούς
άγγλικούς νόμους τ'ο δήλωσα ότι
εύχαριστώ θά τ'ο έδινα τις χάν-
τρες, αλλά δεν θά κρατούσα αυτά
τ'α παιδιά, για να μη παλέσω με
την άγγλική δικαιοσύνη που απαγί-
ρευε τ'ο έμπόριο τ'ον μαύρων. Είδα
 όμως ότι δεν μπορούσε να με κα-
ταλάβει.

—'Η κυρία μ' άπάντησε, δεν
παρέει να είνε κακή μαζί μας. 'Ο
Μόι-Μόι, άγαπάει τούς 'Αγγλους.
Έτσι πληρώνει ό,τι άγοράσει άπό
αυτούς. Κι' εγώ έδωσα τ'ο παιδί
τ'ο γιοιό μου για ν' άγοράσω άπό
τ' άμωρο ρούχο.

Και μου έδειξε ένα γαλάζιο στρα-
πωτικό χιτόνιο ξεθωριασμένο και

—'Απ' την
Κάτω Γουί-
νέα, γράφει

ή Κόλιν Ρός, και την λίμνη Ταγ-
γανία μέχρι τ'ον άποικίων τ'ον
—'Ολλανδών Μπόρες και τ'ο άνω-
τήριό της Καλές 'Ελπίδες έκτείνε-
ται ή Νότιος 'Αφρική. Έχει περί
τά δεκαπέντε εκατομμύρια κατοί-
κους και γενικώς είνε ένα άρροπείο,
ήθους χιλίων ως χιλίων πεντακοσ-
ίων μετρων. Άπό τ'ο μέρος της θα-
λάσσης περιβάλλεται άπό ύψηλές
όροσειρές, άπόκρημες με βάθειες
χωράδες, τ'α τρομαχτικά τ'οι τ'ο
Δράκοντες, ενώ στο εσωτερικό της,
πρός νότον άπλώνεται ή άτελείωτη
έρημος Καλαχάρι. Σ' αυτήν ίσά-
χουν πολλές βορρές στις όποιες
τρέφονται μεγάλα κοπάδια προβά-
των, ιδιαιτησία τ'ον ξένων άποί-
κων. 'Η 'Αγγλία κατέχει, φυσικά,
όλες τις χώρες της Ν. 'Αφρικής:
όλην τ'ο 'Αζωρική, τη Νάταλ,
την 'Ουάγγα και τ'ο Τράνσβαλ,
τ'α όποια άποτελούν, ως γνωστόν,
την νοτιοαφρικανική ήμοσπονδία.
'Η Πορτογαλία έπίσης κατέχει
την 'Αγκόλα σ'όν 'Ατλαντικό και
τη Μοζαμβίκη σ'όν 'Ινδικό 'Ωκε-
νό. Σ' αυτό λοιπόν τ'ο τμήμα της
Μαίρης 'Ηπειρώ μαζί μ' έναίμιον
εκατομμύριο Μπόρες και 'Αγγλους
έοιτε άκατορίαίμιον εκατομμύρια
ίθαγενών, πολλοί άπό τούς όποιους
εργάζονται στο Κιμπερλέν, στα με-
ταλλεία τ'ο άδάμιντος, ή στα με-
γάλα χρυσωρυχεία τ'ο Τράνσβαλ.

—'Απ' την
Κάτω Γουί-
νέα, γράφει

ή Κόλιν Ρός, και την λίμνη Ταγ-
γανία μέχρι τ'ον άποικίων τ'ον
—'Ολλανδών Μπόρες και τ'ο άνω-
τήριό της Καλές 'Ελπίδες έκτείνε-
ται ή Νότιος 'Αφρική. Έχει περί
τά δεκαπέντε εκατομμύρια κατοί-
κους και γενικώς είνε ένα άρροπείο,
ήθους χιλίων ως χιλίων πεντακοσ-
ίων μετρων. Άπό τ'ο μέρος της θα-
λάσσης περιβάλλεται άπό ύψηλές
όροσειρές, άπόκρημες με βάθειες
χωράδες, τ'α τρομαχτικά τ'οι τ'ο
Δράκοντες, ενώ στο εσωτερικό της,
πρός νότον άπλώνεται ή άτελείωτη
έρημος Καλαχάρι. Σ' αυτήν ίσά-
χουν πολλές βορρές στις όποιες
τρέφονται μεγάλα κοπάδια προβά-
των, ιδιαιτησία τ'ον ξένων άποί-
κων. 'Η 'Αγγλία κατέχει, φυσικά,
όλες τις χώρες της Ν. 'Αφρικής:
όλην τ'ο 'Αζωρική, τη Νάταλ,
την 'Ουάγγα και τ'ο Τράνσβαλ,
τ'α όποια άποτελούν, ως γνωστόν,
την νοτιοαφρικανική ήμοσπονδία.
'Η Πορτογαλία έπίσης κατέχει
την 'Αγκόλα σ'όν 'Ατλαντικό και
τη Μοζαμβίκη σ'όν 'Ινδικό 'Ωκε-
νό. Σ' αυτό λοιπόν τ'ο τμήμα της
Μαίρης 'Ηπειρώ μαζί μ' έναίμιον
εκατομμύριο Μπόρες και 'Αγγλους
έοιτε άκατορίαίμιον εκατομμύρια
ίθαγενών, πολλοί άπό τούς όποιους
εργάζονται στο Κιμπερλέν, στα με-
ταλλεία τ'ο άδάμιντος, ή στα με-
γάλα χρυσωρυχεία τ'ο Τράνσβαλ.

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ

άρχηγός τους, ό παντοδύναμος
Μόι - Μόι, μου έστειλε ως δώρο
αυτά τ'α παιδιά άν ήθελα να τ'ο
χαρίσω κι' έκείνους δέκα γαλάζιες
χάντρες. Έπειδή ήξερα καλά τούς
άγγλικούς νόμους τ'ο δήλωσα ότι
εύχαριστώ θά τ'ο έδινα τις χάν-
τρες, αλλά δεν θά κρατούσα αυτά
τ'α παιδιά, για να μη παλέσω με
την άγγλική δικαιοσύνη που απαγί-
ρευε τ'ο έμπόριο τ'ον μαύρων. Είδα
 όμως ότι δεν μπορούσε να με κα-
ταλάβει.

—'Η κυρία μ' άπάντησε, δεν
παρέει να είνε κακή μαζί μας. 'Ο
Μόι-Μόι, άγαπάει τούς 'Αγγλους.
Έτσι πληρώνει ό,τι άγοράσει άπό
αυτούς. Κι' εγώ έδωσα τ'ο παιδί
τ'ο γιοιό μου για ν' άγοράσω άπό
τ' άμωρο ρούχο.

Και μου έδειξε ένα γαλάζιο στρα-
πωτικό χιτόνιο ξεθωριασμένο και

στο ταξίδι μου. Γι' αυτό ρώτησα
τ'ο γέρο μαύρο μ' ενδιαφέρον που
μπορούσα να συναντήσω αυτόν τόν
σπουδαίο «μίστ ερ» Τούνυ.

—Κάβεται στην άκρη τ'ο Γιο-
χάν-σμπουργκ. —'Οποιον να ρωτή-
σετε θά σ'ας δείξει τ'ο σπίτι τ'ο
«λευκού άρχηγού», μ' άποκρίθηκε.
—'Εδωσα σ'όν γέρο μαύρο δέκα
άμωρες χάντρες για τόν ύψηλό-
τατο Μόι-Μόι, τού είπα να ξανα-
γυρίση στα σπύτια τους τ'α παιδιά
και τ'ο χάρισα και την πλάνη μου
που την είχα βρεθεί. Έτσι μου
έπισχέθηκε ότι την άλλη μέρα θά
έρχοταν για να μ' όδηγήσει μονος
του σ'όν «μίστ ερ» Τούνυ.

Και πράγματι, την όρισμένη ώ-
ρα, ό γέρο ίθαγενής ήρθε να με
είσει. Ήταν ντυμένος με μεγάλη
έπισημότητα: Φορούσε έναν στρα-
τιωτικό μανδύα, μία ξεθωριασμένη
ροζομπλάκα και ένα μαύρο παντα-
λόνι. Έτσι έμοιαζε σαν σκλάβο,
άπ' αυτά που βάδουν στα χτήματα
για να τρώμαζον τα πουλιά. Πεο-
πατούσε δίπλα μου αλυσιστος και
δεν καταδεχόταν να ρέξη ούτε ένα
βλέμμα σ'ούς γυμνούς μαύρους,
που συναντούσε στο δρόμο και οι
όποιοι σταματούσαν τ'ο βημα τους
και τόν κοιτούσαν με θαυμασμό.

Τέλος φτάσαμε στο σπίτι τ'ο πα-
ραδόξου «μίστ ερ» Τούνυ. Άφ'ος
τόν γέρο ίθαγενή να με περιμένη
στην είσοδο και εγώ τράβηξα με
σταθερό βήμα πρὸς την πόρτα. Ή-
ταν κλειδωμένη μ' άμπαλωμένη
στερεά. Αναγκάστηκα να σπάσω
τ'ο χέρι μου άπό τ'α κτυπήματα για
ν' άπορασίουν να μ' άνοίξουν.
Μπροστά μου στεκόταν τώρα ένας
άνθρωπος άδύνατος, με έγκληματι-
κό βλέμμα. Φαίνεται ότι δεν ε-
υχαριστήθηκε καθόλου άπό την έπί-
σκεψί μου, γιατί σ' όλη τη διά-
ρκεια της συνομιλίας μας δεν μου
είσε ούτε μία κολακευτική λέξη.

—'Ηρθε, τού έξηγησε, για να
μου πείτε με τί τρόπο κόνετε αυτό
τ'ο άξιοθαύμαστο έμπόριο σας.

—'Αγοράζω πάντα ρούχα άπό
τούς Εύρωπαίους και τ'α πουλάω
σ'ούς μαύρους, η άπάντησε. Αυτό
είνε τ'ο σπουδαίο έμπόριό μου. Τώ-
ρα θά βωα κερδίζω άπό τ'α. Μά ένας
έμπορος που γυρίζει άπό χωριά σε
χωριά μέσα στην έρημο Κλαχάρι,
είνε άξιολύπητος. Οι όποιοι τ'ο
πουλάει τις γυναίκες τους και τ'α
παιδιά τους για ένα παλιό ρούχο.
Έτσι, όταν αυτός έκκινήσει για
να γυρίση στις παρακείμενες πύλεις,
έχει μαζί του ένα σάκο γυναικό-
παιδα. Πρέπει λοιπόν να είνε πολύ
έυτυχος για να υποβίη να τ'α νοικιά-
ση σ'ούς έθροισμούς κτηματίας χω-
ρίς ή άγγλικές άρχες να πάρουν
χρέια της άστρινόμησης σ'όν
έψαρμο μ'α διασπορευτική μέθοδο,
στέλνόν τούς ίδιους τούς μαύρους
να δουλεύουν για λογαριασμό μου
ένα χρονικό διάστημα στα χρυσω-
ρυχεία τ'ο Γιοχάνεσμπουργκ ή στα
μεταλλεία τ'ο άδάμιντος στο Κιμ-
περλέν. Έπειτα τ'ους δίνω τ'ο φο-
ρεσιά που συμφωνήσαμε και πάλι

(Η συνέχεια εις την σελ. 846)

Συνομιλία Ρενέ Ραμπώ

ΕΠΑΝΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Η περίφημη Σιμόν Σιμόν, η πρωταγωνίστρια του «Λάκ-ω-Ντάμ». — ΜΕΣΩΝ και ΚΑΤΩ : Τρία νέα χτενίσματα, όποια εκτελεί η...

...ρισε για την άνοιξη ή διάσημη Παριινή κομμώτρια Ρενέ Ραμπώ. — ΔΕΞΙΑ ΕΠΑΝΩ : Μία περίφημη χορεύτρια του Μπροντγουάϊ, η «Άλις» Άλτσον, η...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟ'Υ'Α

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Επί μερικές στιγμές, στηρήχτηκε στον τοίχο, έπειτα ανωρθώθηκε, και, πηδώντας με τα δεμένα του πόδια, πλησίασε στην πόρτα. Στερεώθηκε στα δύο του πόδια, όσο πιο σταθερά μπορούσε κι' ύψωσε απ' αυτήν του χέρια που τά συγκρατούσαν ή χειροπέδες. "Αν είχε την τύχη να χτυπήσει μ' αυτά τα σίδερα το κεφάλι εκείνου που θα έμπαινε μέσα, θα ξεδιέκλειτο τουλάχιστον πριν πεθάνει.

Γιατί δεν υπήρχε καμμία αμφιβολία ότι μονάχα ο Σάμ Στόν ή ο Λουσίνο, ή και οι δύο μαζί, θα μπορούσαν σ' αυτήν την περασμένη ώρα, να μπουν στο σπίτι, για να πάρουν χωρίς άλλο κάποιο σοβαρό ντοκουμέντο που είχαν αφήσει εκεί.

—Θα χτυπήσω, σκέφτηκε ο Σάμ, τόν πρώτο απ' αυτούς τους κυρίου, που θα μπη μέσα!...

Μα άμέσως κλονίστηκε από την έκπληξή του...

Ποιές ήταν λοιπόν αυτές ή φωνές που άκουγε;

Ποιοί ήταν λοιπόν εκείνοι που χτυπούσαν την πόρτα του αντιθαλάμου τόσο δυνατά, σαν να ήθελαν να τη σπασούν;

Συγκρατώντας την αναπνοή του, άφογκράστηκε.

Και τότε ξεχώρισε τις γνώριμες φωνές των βοηθών του!

—Αμέσως, με όλη του τη δύναμη, ούρλιαξε κι' αυτός:

—Παριζέ! 'Ηρακλή! Είμ' εδώ! Σπάστε την πόρτα...

Και πράγματι, έπειτα από μια στιγμή, το σπίτι τραντάχτηκε ολόκληρο, ή πόρτα σωριάστηκε κάτω κι' ο 'Ηρακλής θριαμβεύτης μπήκε μέσα για να δεχτεί στην αγκαλιά του το Σάμ, ο οποίος έχασε για μια στιγμή τις αισθήσεις του από την εξάντληση και τις συγκινήσεις...

Συγχρόνως ο Παριζέ του έσπασε τις χειροπέδες.

Οι δύο αστυνομικοί τραύλιζαν απ' τη χαρά τους:

—Α! 'Αρχηγέ! Έλεγε ο 'Ηρακλής "Αν δεν ήταν ο Παριζέ που σκέφτηκε ν' αρθρούμε εδώ..."

—Ω! Έκανε ο Παριζέ. "Αν δεν ήταν ο 'Ηρακλής που θυμήθηκε ότι θα οργώσατε να φάτε εδώ..."

Ριγώντας ο Σάμ, τους είπε:

—Ευχαριστώ, παιδιά μου!.. 'Αργότερα θα σας πω τί συνέβη...

Επί του παρόντος, δεν πρέπει να κάνουμε ούτε στιγμή... Τί ώρα είναι;...

—Έντεκα και δεκαεφτά, αρχηγέ!..

—Ας κάνουμε γρήγορα! 'Ισως να μη χάθηκε τίποτε ακόμα...

—Κι' οι δύο άλλοι αστυνομ-

κοί που μας περιμένουν; —Θα κάνουμε και χωρίς αυτούς.

Οι αστυνομικοί βγήκαν έξω κι' ο Σάμ κάθισε πλάι στο σωφέρ που ταξί, για να του δείξει τον πιο σύντομο δρόμο.

Μέσα στο αυτοκίνητο, ο Παριζέ κι' ο 'Ηρακλής έσφιγγαν ο ένας το χέρι του άλλου, τρελλοί από χαρά...

Μπήκαν στον «Πόλο», το αυτοκίνητο σταμάτησε. Ο Σάμ κατέλαβε τότε ότι, μέσα στη βία του, είχε διαπράξει μια σοβαρή άπρονοησία.

Δεν έπρεπε να σταθή εκεί, γιατί ο θόρυβος του μοτέρ του αυτοκινήτου θα ειδοποιούσε τα μέλη της σπείρας.

Με φωνή σιγανή, μπροστά στην πόρτα του ιντάνιγκ, άρχισε να συνηνοήται με τους δυο βοηθούς του: "Αμέσως κι' οι τρεις είχαν αντιληφθεί ότι ή πόρτα δεν ήταν κλεισμένη. "Επρεπε τάχα να όρμήσουν μέσα ξαφνικά ή να ένεργήσουν με πονηρία;...

Είχαν αποφασίσει να δράσουν σύμφωνα με τον τελευταίο τρόπο, όταν ξαφνα ο πυροβολισμός που έριξε χωρίς να θέλει ο Μάριος αντήχησε...

Χωρίς να διστάσουν τότε, ώρμησαν μέσα.

Τώρα, οι τρεις αστυνομικοί, σημαδεύοντάς τους με τα περιστροφά τους, κρατούσαν στη διάθεσή τους τον 'Ιθάν, το Ζοζέ, το Μάριο, τους τρεις στυλοβάτες της τραγικής σπείρας και προπάντων, τον αρχηγό τους, τη γυναίκα με τα γκριζά...

Ο Σάμ ο ίδιος είχε φωνά-

ξει το συνηθισμένο, όσο και μοιραίο πρόσταγμα:

—Ψηλά τα χέρια!

Δεξιά του ο Περιζέ κι' αριστερά του ο 'Ηρακλής και λίγο προς τα πίσω, λόγω της στενότητας της σκάλας τόν πλαϊνών. Με τα αριστερά τους χέρια κρατούσαν τα ηλεκτρικά τους φανάρια, τών οποίων τ' όφως είχε τυφλώσει τους κακούργους.

—Ενας-ένας, οι τρεις λησταί ύψωσαν τα χέρια τους...

—"Αφισε πειά τις πονηρίες, Λουσίνο! φώναξε ο Σάμ στη γυναίκα με τα γκριζά, ή οποία φάνηκε να κλονίζεται.

"Ακουσα ότι είπες για τη μυστηριώδη πόρτα: Μην άγγιξης τόν τοίχο, γιατί αλλιώς σου τινάξω τα μυαλά στον αέρα!

Η γυναίκα με τα γκριζά χαμήλωσε το κεφάλι της και προσποιήθηκε ότι υπακούει στον αστυνομικό. "Εξαφνα όμως, με μια κίνηση τόσο απότομη, ώστε καμμία σφαίρα δεν θα μπορούσε να έμποδισή, έφερε το ένα χέρι της στο στόμα, έσπασε με τα δόντια της την πέτρα ενός δαχτυλιδιού και κατάπιε μερικους γκριζους κρυστάλλους.

Ο Σάμ δεν έπυροβόλησε. Είχε καταλάβει. "Εκανε μερικά βήματα προς τη γυναίκα με τα γκριζά και τη δέχτηκε στα χέρια του, καθώς σωριάζονταν κάτω.

—Αυτό ήταν σωστό! είπε. Πεθαίνεις με το ίδιο δηλητήριο, με το οποίο σκότωσες το Ρατιέρ...

Ο αστυνομικός δεν έξακολούθησε Νευρικά, απέσπασε τον πέπλο και το καπέλλο της γυναίκας με τα γκριζά.

—Ανέβηκε η πόρτα και μπήκε μέσα. Χαμογέλασε θλιβερά, αντικρύζοντας αυτή την κάμαρη που είχε γνωρίσει όλα τα δεινά της ευτυχίας της, από τότε που ο έρωας του Πιέρ είχε φωνάξει στην καρδιά της.

Μ' ένα στεναγμό, ξανάκλεισε την πόρτα και διευθύνθηκε προς το γραφείο του Λουσίνο.

Αναψε μόνο τη φουσητή λάμπα, που φώτιζε το τραπέζι και, χωρίς να βγάλη ούτε πέλλο της, κάθισε μπρος στο τραπέζι. Ο σκύλλος πήγε και δια της.

Παίρνοντας ένα φύλλο χαρτί, βούτηξε την πένα στο μελάνι. Μα πριν γράψη, βυθίστηκε σε σκέψεις πολλή ώρα.

Από τότε που είχε δώσει την επιστολή που είδαμε να έγχειριζή τον Πιέρ Ριβά ο δικηγόρος, ή φτωχή νέα είχε έκμηδενιστή. Δεν υπάρχει τίποτε πιο σκληρό από το να είνε κανείς ο ίδιος ο δημιουργός της δυστυχίας του. "Απαρνούχε άπαρνηθή συγχρόνως και την άγάπη της. Και τώρα θεω-

—Δεν είνε ο Λουσίνο... είπε κατάπληκτος, μόλις αντίκρουσε το πρόσωπό της. Είνε ή Κάρμεν 'Αλθαρέζ.

—"Η γυναίκα με τα γκριζά τι ναζόταν με το πρόσωπο συσπασμένο από τη φριχτή αγωνία του θανάτου. Και τραύλιζε:

—Ναί... Είμαι ή Κάρμεν 'Αλθαρέζ... "Ικέτευσα το Λουσίνο... να τόν άνικαταστήσω... όπως έκανα τόσες φορές... Δεν θα τόν πιάσετε... Κλάρα... κόρη μου... συγγνώμη...

Ενας ρόγχος τελευταίος έπακολούθησε... Κι' έπειτα αυτό που ο Σάμ κρατούσε στα χέρια του ήταν πειά το πτώμα της Κάρμεν 'Αλθαρέζ.

VI
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΖΩΟ

Η Κλάρα έμοιαζε περισσότερο με σκιά, παρά με άνθρωπο ζωντανό, όταν χτύπησε εκείνο το βράδυ στο 'Αστυνομικό Πρακτορείο του καθηγητού Λουσίνο.

Όταν ο θυρωρός άνοιξε, ή νέα ανέθηκε τη σκάλα, άνοιξε την πόρτα και άναψε το φως.

Ο σκύλλος του Πάτρικ Μπον-νάρ τη συνόδευε. Η πληγή του πλευρού του κόντευε πειά να έπουλωθή. Το λαμπρό τρίγωνά του φανέρωνε τις περιποιήσεις που του έκανε ή Κλάρα.

Ακολουθούσε τη νέα κόρη, κυττάζοντάς την με βλέμματα, που έλαμπαν από ευγνωμοσύνη και τρυφερότητα.

Η Κλάρα άνοιξε την πόρτα του δωματίου της και μπήκε μέσα. Χαμογέλασε θλιβερά, αντικρύζοντας αυτή την κάμαρη που είχε γνωρίσει όλα τα δεινά της ευτυχίας της, από τότε που ο έρωας του Πιέρ είχε φωνάξει στην καρδιά της.

Μ' ένα στεναγμό, ξανάκλεισε την πόρτα και διευθύνθηκε προς το γραφείο του Λουσίνο.

Αναψε μόνο τη φουσητή λάμπα, που φώτιζε το τραπέζι και, χωρίς να βγάλη ούτε πέλλο της, κάθισε μπρος στο τραπέζι. Ο σκύλλος πήγε και δια της.

Παίρνοντας ένα φύλλο χαρτί, βούτηξε την πένα στο μελάνι. Μα πριν γράψη, βυθίστηκε σε σκέψεις πολλή ώρα.

Από τότε που είχε δώσει την επιστολή που είδαμε να έγχειριζή τον Πιέρ Ριβά ο δικηγόρος, ή φτωχή νέα είχε έκμηδενιστή. Δεν υπάρχει τίποτε πιο σκληρό από το να είνε κανείς ο ίδιος ο δημιουργός της δυστυχίας του. "Απαρνούχε άπαρνηθή συγχρόνως και την άγάπη της. Και τώρα θεω-

—Δεν είνε ο Λουσίνο... είπε κατάπληκτος, μόλις αντίκρουσε το πρόσωπό της. Είνε ή Κάρμεν 'Αλθαρέζ.

—"Η γυναίκα με τα γκριζά τι ναζόταν με το πρόσωπο συσπασμένο από τη φριχτή αγωνία του θανάτου. Και τραύλιζε:

—Ναί... Είμαι ή Κάρμεν 'Αλθαρέζ... "Ικέτευσα το Λουσίνο... να τόν άνικαταστήσω... όπως έκανα τόσες φορές... Δεν θα τόν πιάσετε... Κλάρα... κόρη μου... συγγνώμη...

Ενας ρόγχος τελευταίος έπακολούθησε... Κι' έπειτα αυτό που ο Σάμ κρατούσε στα χέρια του ήταν πειά το πτώμα της Κάρμεν 'Αλθαρέζ.

VI
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΖΩΟ

Η Κλάρα έμοιαζε περισσότερο με σκιά, παρά με άνθρωπο ζωντανό, όταν χτύπησε εκείνο το βράδυ στο 'Αστυνομικό Πρακτορείο του καθηγητού Λουσίνο.

Όταν ο θυρωρός άνοιξε, ή νέα ανέθηκε τη σκάλα, άνοιξε την πόρτα και άναψε το φως.

Ο σκύλλος του Πάτρικ Μπον-νάρ τη συνόδευε. Η πληγή του πλευρού του κόντευε πειά να έπουλωθή. Το λαμπρό τρίγωνά του φανέρωνε τις περιποιήσεις που του έκανε ή Κλάρα.

Ακολουθούσε τη νέα κόρη, κυττάζοντάς την με βλέμματα, που έλαμπαν από ευγνωμοσύνη και τρυφερότητα.

Η Κλάρα άνοιξε την πόρτα του δωματίου της και μπήκε μέσα. Χαμογέλασε θλιβερά, αντικρύζοντας αυτή την κάμαρη που είχε γνωρίσει όλα τα δεινά της ευτυχίας της, από τότε που ο έρωας του Πιέρ είχε φωνάξει στην καρδιά της.

Μ' ένα στεναγμό, ξανάκλεισε την πόρτα και διευθύνθηκε προς το γραφείο του Λουσίνο.

Αναψε μόνο τη φουσητή λάμπα, που φώτιζε το τραπέζι και, χωρίς να βγάλη ούτε πέλλο της, κάθισε μπρος στο τραπέζι. Ο σκύλλος πήγε και δια της.

Παίρνοντας ένα φύλλο χαρτί, βούτηξε την πένα στο μελάνι. Μα πριν γράψη, βυθίστηκε σε σκέψεις πολλή ώρα.

Από τότε που είχε δώσει την επιστολή που είδαμε να έγχειριζή τον Πιέρ Ριβά ο δικηγόρος, ή φτωχή νέα είχε έκμηδενιστή. Δεν υπάρχει τίποτε πιο σκληρό από το να είνε κανείς ο ίδιος ο δημιουργός της δυστυχίας του. "Απαρνούχε άπαρνηθή συγχρόνως και την άγάπη της. Και τώρα θεω-

—Δεν είνε ο Λουσίνο... είπε κατάπληκτος, μόλις αντίκρουσε το πρόσωπό της. Είνε ή Κάρμεν 'Αλθαρέζ.

—"Η γυναίκα με τα γκριζά τι ναζόταν με το πρόσωπο συσπασμένο από τη φριχτή αγωνία του θανάτου. Και τραύλιζε:

—Ναί... Είμαι ή Κάρμεν 'Αλθαρέζ... "Ικέτευσα το Λουσίνο... να τόν άνικαταστήσω... όπως έκανα τόσες φορές... Δεν θα τόν πιάσετε... Κλάρα... κόρη μου... συγγνώμη...

Ενας ρόγχος τελευταίος έπακολούθησε... Κι' έπειτα αυτό που ο Σάμ κρατούσε στα χέρια του ήταν πειά το πτώμα της Κάρμεν 'Αλθαρέζ.

VI
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΖΩΟ

Η Κλάρα έμοιαζε περισσότερο με σκιά, παρά με άνθρωπο ζωντανό, όταν χτύπησε εκείνο το βράδυ στο 'Αστυνομικό Πρακτορείο του καθηγητού Λουσίνο.

Όταν ο θυρωρός άνοιξε, ή νέα ανέθηκε τη σκάλα, άνοιξε την πόρτα και άναψε το φως.

ρούσε τη ζωή της σαν ένα περιττό βάρος.

Δεν της έμενε πειά, παρά ν' αποδείξη την αθωότητα του Πιέρ, πράγμα που δεν της ήταν καθόλου δύσκολο. Κι' ακριβώς, για να το κάνει αυτό, είνε πειά στο γραφείο του καθηγητού Λουσίνο...

—Επειτα, με φωνή σιωπής, "Επειτα, με φωνή σιωπής, ο τερατώδης νάνος είπε:

—Ξέρεις λοιπόν ότι...; —Τά ξέρω όλα, τόν διέκοψε ή Κλάρα. Τώρα φύγε!

Ο Σάμ έσκυψε το πλάτυ μέτωπό του, βυθισμένος σε σκέψεις.

—Εστω! είπε. "Αφσέ με, ή κάψω μερικά χαρτιά που δεν πρέπει να πέσουν στα χέρια της αστυνομίας και θα φύγω.

—Αν δεν έπρόκειτο για τη φήμη της μητέρας μου, θα σ' έμπόδιζα να το κάνης αυτό... "Εμπρός, βιάσου!

Ο πρώτος βοηθός του καθηγητού Λουσίνο, άδειασε μερικά συρτάρια, μάζεψε ένα σωρό χαρτιά, τά έριξε μέσα στο τζάκι και τούς έθαβε φωτιά.

Φούντωνσαν άμέσως και δεν άργησαν να μετασληθούν σε στάχτη.

—Τελειώσες; ρώτησε τότε ή Κλάρα τόν νάνο.

—Σχεδόν.

—Τί άλλο θέλεις ακόμα;

—Νά σου πω μια λέξη.

Η Κλάρα έκανε μια άρνητική κίνηση και άπάντησε:

—Δεν θέλω ν' άκούσω τίποτε... Φύγε!

—Κλάρα!

—Πώς τολμάς να μ' άποκαλῃς με το μικρό μου όνομα;

Ο νάνος άπλωσε προς αυτήν τα χέρια του και πέφτοντας γονατιστός της άπάντησε:

—Ναί, τολμώ...

»Πρέπει να μ' άκούσης... Σ'.

Τό στρεβλό, τό τερατώδες ΓΑΛΛΟΙ ΦΙΛΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

εξ! Ο βοηθός του θείου μου δεν μπορεί, παρά να είνε ένας ληστής σαν αυτόν!

Επακολούθησαν βαριές σιγμές σιωπής. "Επειτα, με φωνή σιωπής, ο τερατώδης νάνος είπε:

—Ξέρεις λοιπόν ότι...; —Τά ξέρω όλα, τόν διέκοψε ή Κλάρα. Τώρα φύγε!

Ο Σάμ έσκυψε το πλάτυ μέτωπό του, βυθισμένος σε σκέψεις.

—Εστω! είπε. "Αφσέ με, ή κάψω μερικά χαρτιά που δεν πρέπει να πέσουν στα χέρια της αστυνομίας και θα φύγω.

—Αν δεν έπρόκειτο για τη φήμη της μητέρας μου, θα σ' έμπόδιζα να το κάνης αυτό... "Εμπρός, βιάσου!

Ο πρώτος βοηθός του καθηγητού Λουσίνο, άδειασε μερικά συρτάρια, μάζεψε ένα σωρό χαρτιά, τά έριξε μέσα στο τζάκι και τούς έθαβε φωτιά.

Φούντωνσαν άμέσως και δεν άργησαν να μετασληθούν σε στάχτη.

—Τελειώσες; ρώτησε τότε ή Κλάρα τόν νάνο.

—Σχεδόν.

—Τί άλλο θέλεις ακόμα;

—Νά σου πω μια λέξη.

Η Κλάρα έκανε μια άρνητική κίνηση και άπάντησε:

—Δεν θέλω ν' άκούσω τίποτε... Φύγε!

—Κλάρα!

—Πώς τολμάς να μ' άποκαλῃς με το μικρό μου όνομα;

Ο νάνος άπλωσε προς αυτήν τα χέρια του και πέφτοντας γονατιστός της άπάντησε:

—Ναί, τολμώ...

»Πρέπει να μ' άκούσης... Σ'.

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

Τό στρεβλό, τό τερατώδες

αγαπώ, Κλάρα!... "Εχω όρκηστή στον εαυτό μου πως θα σε κάνω δική μου... Ξέχασε το παραμορφωμένο μου κορμί. Θα γίνω σκύλλος σου... Θα σε κάνω πιο δυνατή από τις βασίλισσες του κόσμου.

Η σκηνή αυτή είχε κάτι το τραγικό και τ' γελοίο συγχρόνως.

Η Κλάρα, μη μπορώντας να την υποφέρει περισσότερο, έέσπασε σ' ένα νευρικό και στριγγιό γέλιο.

—Είσαι τρελλός! φώναξε στο νάνο.

Ενας φριχτός μορφασμός ζωγραφίστηκε τότε στο πρόσωπο του Στόν, ο όπο'ος έκανε ένα άγριο πήδημα κι' άρπαξε τη νέα από το λαιμό ούρλιαζόντας:

—Α! Με κοροϊδεύεις! Με βρίσκεις γελοίο!... Γι' αυτό κι' εγώ θα σε σκοτώσω!... "Ετσι δεν θα σε χαρή κανένας άλλος, μια και δεν θέλεις να γίνης δική μου.

Μά, έξα

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ

ΤΟ "ΚΑΡΑΒΙ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ"

Τὸ ἀνεξιχνίαστο μυστήριον τοῦ «Μαίρου Σελέστ». Μία παράξενη συνάντησις τοῦ καπετάνιου Μόρχου. Ἡ περιπέτεια ἐνὸς ἀμερικανικοῦ φορτηγού. Συμπλοκαὶ καὶ αἱματοκυλίσματα. Τὸ δράμα τῆς κυρίας Μπρίγκς. Πῶς τρελλάθηκε ὁ καπετάνιος τοῦ «Μαίρου - Σελέστ». Ἡ ἐξαφάνισις τοῦ δολοφονητοῦ Χόουλλοκ στὴς Ἀζόρες. Τὸ σατανικὸ σχέδιον τοῦ καπετάνιου Μόρχου. Ὁ ἐτοιμθάνατος ἐμίλει. Ἡ διαφώτισις τοῦ μυστηρίου.

Τὸν ἱστορικὸ γρίφο, ὁ ὁποῖος ἔμεινε στὰ ναυτικά χρονικά ὡς «τὸ μεγαλύτερον μυστήριον τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ»!

Καὶ ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκει-ται ἀκριβῶς:

Τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1872, ὁ καπετάνιος ἐνὸς ἱστιοφόρου, τοῦ Ντέϊ Γκράτσιε, συνάντησε μίαν μέραν, τετρακόσια μίλια μακριὰ ἀπὸ τῆς Λισαβώνας ἕνα «καράβι-φάντασμα». Ἦταν ἕνα μεγάλο μπρίκι, ποὺ ἔπλεε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, χωρὶς κανέναν ἄνθρω-πο στὸ τιμόνι. Κανεὶς ἐπίσης δὲν φαινόταν ἐπάνω στὸ κατὰ-στρωμα. Τί εἶχε ἀπογίνει λοι-πὸν τὸ πλήρωμά του;

Ὁ καπετάνιος τοῦ «Ντέϊ Γκράτσιε» — ὅπως ἐδήλωσε κα-τόπιν — ἔστειλε ἀμέσως τρεῖς ναυτεὺς τοῦ μὲ μίαν βάρκα γιὰ νὰ ἐξετάσουν τί εἶχε συμβῆ σ' ἐκεῖνο τὸ «καράβι-φάντασμα», ποὺ λεγόταν «Μαίρου-Σελέστ».

Οἱ ναυτεὺς, φοβισμένοι ἀνέ-θηκαν ἀπάνω στὸ ἔρρημον μπρί-κι καὶ διεπίστωσαν ὅτι δὲν ἦν ἄλλο μὴ μόνον ὁ φανταστικός, ἀλλὰ καὶ ὁ φανταστικὸς βρῆκαν στὴν πλώρη ὡστόσο βρῆκαν τρία ναυτικά μαπούλα, δύο σάκους, τρία ποικίλα, διά-φορες πίτες, καπνὸ καὶ σαπουνί-λες, καὶ τέλος μίαν κατασκόλα μ' ἕνα ψημμένο κοτόπουλο.

Ἐπειτα, στὴν πρύμνη, βρῆκαν ἕνα ἄλλο μαπούλο, ποὺ εἶχε μέ-σα ἕνα γυναικεῖο φόρεμα. Στὴν καμπίνα τοῦ καπετάνιου ὑπῆρ-χε ἕνα γυναικεῖο καπέλλο καὶ στὴν τραπεζαρία, τρία φλυτζά-νια γεμάτα τσάι. Τί μυστήριον ἄραγε ἦταν αὐτό; Πῶς τὸ πλήρωμα εἶχε παρατήσει τὸ «Μαίρου-Σελέστ», ἀφοῦ ἡ δυὸ βάρκες τοῦ βρισκόντουσαν στὴ θέσι τους; Ἐπὶ πλέον τὸ μπρί-κι ἦταν φορτωμένο κι' εἶχε ἀν-κετὰ τρόφιμα. Πουθενὰ δὲν βρέθηκαν αἵματα ποὺ θὰ δικαι-ολογοῦσαν τὴν ὑπόθεσιν ἐνὸς ἐγγλήματος, μὴς ἀποκρυφῆς θαλασσινῆς τραγωδίας.

Ὁ δεύτερος καπετάνιος τοῦ «Ντέϊ Γκράτσιε» μὲ τρεῖς ναυ-τεὺς, ἀδύνηστον τὸ μυστηριώδες μπρίκι στὸ Γιβραλτάρ. Ἐκεῖ ἡ λιμενικὴ ἀρχὴ ἀνέστησε ἐν-δεκα Δεκεμβρίου τὴν πρῶτην ἐρευ-νὴν καὶ ἀνεκάλυψαν γρήγορα ὅ-τι ὁ ἱδιοκτήτης τοῦ στοιχειω-μένου καραβίου ἦταν ἕνας Ἀ-

μερικανός, ὁ μίστερ Τζάιμς Τζὼν Πένμπερτον ἀπὸ τὸ Λί-βερπουλ. Δυὸ ἀκόμη ναυτεὺς: Ὁ Πετὲρ Σανσὸν καὶ ὁ Κάρλ Βένολτ, ἕνας κακοποιός, ποὺ μεθοῦσε ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ. Δεύτερος καπετάνιος ἦταν ὁ Τόμας Χούλλοκ ἀπὸ τὴ Βολτιμόρη. Ὁ καπετάνιος Μπρίγκς, ἀδύνατον χαρακτήρος καὶ φιλάσθενος πρὶν ἐκκινήσει γιὰ τὴν Εὐρώπην, πῆρε μίαν πα-ράξενη ἀπόφασιν: Νὰ παντρευ-τῇ, γιὰ νὰ ἔχη μίαν γυναῖκα νὰ τὴν περιποιήται. Μία ὁμορφὴ φίλη τοῦ δέχτηκε πρόθυμα νὰ γίνῃ σύζυγός του καὶ ὁ καπετάν-ιος Μπρίγκς τὴν παντρεύτηκε, λίγη ὥρα πρὶν σηκώσει τὴν ἀγ-κυρά. Ἡ νύμφη, ἕνα δευτὸν ἀπὸ τρυφερό κορίτσι, ὄρσαν ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα, δίστασε πρὶν τελευταῖα στιγμή ν' ἀνεβῇ στὸ καράβι. Ἐνα κακὸ προαι-σθημα τῆς ἔλεγε πῶς θὰ εἶχε ἄσχημο τέλος αὐτὸς ὁ τόσο πα-ράξενος γά-μος τῆς. Μὰ δὲν πείσθησαν ὅτι οὐκ ἔστι καὶ ἡ ὁμορφὴ Μάμπλ, πα-ρασύρθη καὶ ἐπὶ τὴν περιπέ-τειαν καὶ συνά-δρα τῆς στὸ ταξίδι.

Τὸ «Μαίρου-Σελέστ» ἦταν ἕ-να ἀσήμαντο φορτηγὸ καράβι. Ναυπηγήθηκε τὸ 1861 στὸ Πάρ-σιμον, τῆς Νέας Σκωτίας καὶ τὸν Σε-πτέμβριον τοῦ 1872 ἔφτασε ἀδελὸς ἐπὶ τὴν Νέα Ὑόρκη, ἀπὸ τῆς Φιλαδέλ-φειας. Τὸν ὁ-κτώβριον εἶχε βρῆ καὶ ἕνα με-γάλο φορτίον γιὰ τὴν Γένοβαν. Μὰ ὁ πλοίαρχος, ἕ-νας ἄλλος καραβιοῦ, ποὺ ἦταν δίπλα στὸ «Μαίρου Σελέστ», ζήτη-σε ἐπιμόνα κα-πέτυχε νὰ με-ταφέρῃ καὶ αὐτὸς ἕνα μέρος τοῦ φορτίου τῆς «Μαίρου Σελέστ».

Αὐτὸ τὸ δεύτερον καράβι ἦταν ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ «ζητιάνευαν» στὰ λιμάνια, γιὰτί τότε, μὲ τὸν πόλεμον ποὺ εἶχε ἀναίρει στὴν Ἀμερικὴ, ἡ ἐμπορικὴ ναυτιλία περνοῦσε μεγάλῃ κρίσει. Μία ἄλλη πάλι συνέπεια τοῦ ἐμφυ-λίου αὐτοῦ πολέμου ἦταν καὶ ἡ ἄλλειψις ναυτῶν. Κι' ἔτσι, ὅταν ἕνα καράβι εὕρισκε φορτίον, εἶ-χε νὰ λύσῃ κι' ἕνα ἄλλο δύ-σκολο πρόβλημα: Νὰ βοηθῇ τὸ «σπύρισμα» του. Ὑστερα λοιπὸν ἀπὸ πολλὰς διαπραγματεύσεις καὶ ἀναζητήσεις, ὁ καπετάνιος τοῦ καραβιοῦ ποὺ ζητιάνευε φορτίον, παραχώρησε ποτὶν κα-πετάνιου τοῦ «Μαίρου Σελέστ» Μπρίγκς τρεῖς ναυτεὺς: Τὸν Τόμ Μόφας, τὸν Τσάρλι Μά-νουγκ καὶ τὸν Μπίλλυ Χόλλεϋ, τρία ἐπικινδύνα καὶ ὑποπτα ὁ-ποῖα καὶ ποκεῖμενα.

Ἐπειτα, τὸ ὁλόκλιον πλήρω-μα ἀπετελέσθη ὡς ἑξῆς: Ὁ Λο-στρόμος καὶ μαραγκός ἦταν ὁ Τζάκ Ντόσσελ. Μάγειρος ὁ

ας μέσας ἔλαθε χάρων ἕνα δρα-ματικὸ ἐπεισόδιον. Ὁ μέθυσος ναυτὴς Κάρλ Βένολτ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ πῶς ἤθελε μύρα καὶ ὁ-τὴν ἔπρεπε νὰ γυρίσουν πίσω, νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὴν στεριά. Ὁ δεύτερος καπετάνιος Χούλλοκ, ὁ-μῶς, χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις, τοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα μὲ μίαν γε-ριάζα. Ὁ Κάρλ Βένολτ, μὲ μίαν γε-ριάζα, πῆρε τὸν καπετάνιον καὶ τὸν πλοίαρχον καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ τὸ καράβι. Ὁ Κάρλ Βένολτ, μὲ μίαν γε-ριάζα, πῆρε τὸν καπετάνιον καὶ τὸν πλοίαρχον καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ τὸ καράβι. Ὁ Κάρλ Βένολτ, μὲ μίαν γε-ριάζα, πῆρε τὸν καπετάνιον καὶ τὸν πλοίαρχον καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ τὸ καράβι.

Τὸν ἄλλο μέρα, τὸ «Μαίρου Σελέστ» ἔφτασε στὴ Σάντα Μαρία, ὅπου ἕνα νηοὺ καὶ ἕνα ἄλλο καράβι, ὁ Κάρλ Βένολτ, μὲ μίαν γε-ριάζα, πῆρε τὸν καπετάνιον καὶ τὸν πλοίαρχον καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ τὸ καράβι. Ὁ Κάρλ Βένολτ, μὲ μίαν γε-ριάζα, πῆρε τὸν καπετάνιον καὶ τὸν πλοίαρχον καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ τὸ καράβι.

Οἱ ἄλλοι ναυτεὺς, σήκωσαν τὴν ἀγκυρά καὶ ἐκκίνησαν πάλι γιὰ τὴν Γένοβαν. Μὰ δὲν ἤξε-ραν καλὰ ποῖα διέβθυνον ἔξω-τε νὰ ἀκολουθήσουν κι' ἔτσι ἔπλεαν στὴν τύχη, ἐδῶ κι' ἐ-κεῖ. Τέλος στὴς 4 Δεκεμβρίου συνάντησαν τὸ «Ντέϊ Γκρά-τσιε», τὸ καράβι δηλαδὴ ποὺ «ζητιάνευε» φορτίον καὶ τὸ ὁ-ποῖον εἶχε δώσει δανεικὸν τρεῖς ναυτεὺς στὸ «Μαίρου Σελέστ». Τὸ καράβι αὐτὸ μετέφερε τὸ φορτίον ποὺ ζητιάνευε ἀπὸ τὸ «Μαίρου Σελέστ» στὴν Γένοβαν.

Τὸ «Ντέϊ Γκράτσιε» συνεπὶς (Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 846)

Τὸν εὐεξαπτο Χούλλοκ. Στὴς 24 Νοεμβρίου, ὅτε ἀπὸ ἕνα ἔρημο ταξίδι, ἔξω-πα-σε μίαν ἀγρία τρικυμία. Ὅλοι οἱ ναυτεὺς τὰ ἔχασαν καὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ κάνουν. Ὁ καπε-τάνιος Μπρίγκς ἦταν ἄρρω-στος κι' ἔμενε κλεισμένος στὴν καμπίνα του. Ἡ γυναῖκα τοῦ τρομοκρατημένη, ἄρχισε πάλι νὰ παίζει θρησκευτικὸς ὕμνος στὸ πιάνο. Ὁ Χούλλοκ, φύ-χραμος, κατάφερε νὰ δώσῃ θάρρος στοὺς ναυτεὺς καὶ νὰ μαζέξῃ τὰ πανιά. Μὰ τὸ πι-άνο τῆς κυρίας Μπρίγκς δὲν ἦταν δεμένο καλὰ στὸ σανιδέ-νιο τοῖχο τῆς καμπίνας καὶ σ' ἕνα ἀπότομον κούνημα τοῦ κα-ραβιοῦ ἔπεσε ἀπάνω τῆς καὶ τῆς ἔριψε τὸ στήθος. Ἡ δύστυχη γ-καῖα, ἐξυψώθη ὅτε ἀπὸ λίγες ὥρες στὴν ἀγκυρά τοῦ ἀρρωστοῦ ἀνδρός τῆς, ὁ ὁπο-ίος ἐθεώρησε ὑπεύθυνον τοῦ θα-νάτου τῆς τὸν Χούλλοκ, γιὰτί αὐτὸς εἶχε ἐπιβλέψῃ στὸ δέσ-μο τοῦ πιάνου στὸν τοῖχο τῆς καμπίνας.

Ὁ Χούλλοκ, ἔξω φρενῶν, μόλις ἔμαθε τὰ παράπανα τοῦ καπετάνιου, ἄρπαξε τὸ πτώμα τῆς κυρίας Μπρίγκς καὶ τὸ πέταξε στὴ θάλασσα. Κατόπιν κλείδωσε τὸν καπετάνιον μέσα στὴν καμπίνα του. Ὁ δυστυχὴς Μπρίγκς τρελλάθηκε ἐξαφνικὰ ἐκεῖ μέσα, ὅτε ἀπὸ ἕνα τρα-γικὸ παραλήρημα καὶ πέθανε τὰ ἐξημεράματα ἀπὸ συγκοπή τῆς καρδιάς.

Μέσα στὴ φασαρία αὐτῇ, ὁ μόνος ποὺ θέλησε νὰ σηκώσῃ κεφάλι στὸ Χούλλοκ, ἦταν ὁ ναυτὴς Βένολτ, ὁ ἀπονηδὸς ἐ-χθρὸς του. Ὁ δεύτερος ὁμῶς καπετάνιος, μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν «θρασύτητα», κάρφωσε μίαν μέραν τὸ μαχαίρι του στὸ στή-θος τοῦ Βένολτ καὶ οὐρλιά-ζοντας σὰν δαιμονοπληκτός, τὸν πέταξε μισοπεθαμμένο εἰς τὴν θάλασσα.

Τὴν ἄλλη μέραν, τὸ «Μαίρου Σελέστ» ἔφτασε στὴ Σάντα Μαρία, ὅπου ἕνα νηοὺ καὶ ἕνα ἄλλο καράβι, ὁ Κάρλ Βένολτ, μὲ μίαν γε-ριάζα, πῆρε τὸν καπετάνιον καὶ τὸν πλοίαρχον καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ τὸ καράβι. Ὁ Κάρλ Βένολτ, μὲ μίαν γε-ριάζα, πῆρε τὸν καπετάνιον καὶ τὸν πλοίαρχον καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ τὸ καράβι.

Οἱ ἄλλοι ναυτεὺς, σήκωσαν τὴν ἀγκυρά καὶ ἐκκίνησαν πάλι γιὰ τὴν Γένοβαν. Μὰ δὲν ἤξε-ραν καλὰ ποῖα διέβθυνον ἔξω-τε νὰ ἀκολουθήσουν κι' ἔτσι ἔπλεαν στὴν τύχη, ἐδῶ κι' ἐ-κεῖ. Τέλος στὴς 4 Δεκεμβρίου συνάντησαν τὸ «Ντέϊ Γκρά-τσιε», τὸ καράβι δηλαδὴ ποὺ «ζητιάνευε» φορτίον καὶ τὸ ὁ-ποῖον εἶχε δώσει δανεικὸν τρεῖς ναυτεὺς στὸ «Μαίρου Σελέστ». Τὸ καράβι αὐτὸ μετέφερε τὸ φορτίον ποὺ ζητιάνευε ἀπὸ τὸ «Μαίρου Σελέστ» στὴν Γένοβαν.

Τὸ «Ντέϊ Γκράτσιε» συνεπὶς (Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 846)

Τὸν εὐεξαπτο Χούλλοκ. Στὴς 24 Νοεμβρίου, ὅτε ἀπὸ ἕνα ἔρημο ταξίδι, ἔξω-πα-σε μίαν ἀγρία τρικυμία. Ὅλοι οἱ ναυτεὺς τὰ ἔχασαν καὶ δὲν ἤξε-ραν τί νὰ κάνουν. Ὁ καπε-τάνιος Μπρίγκς ἦταν ἄρρω-στος κι' ἔμενε κλεισμένος στὴν καμπίνα του. Ἡ γυναῖκα τοῦ τρομοκρατημένη, ἄρχισε πάλι νὰ παίζει θρησκευτικὸς ὕμνος στὸ πιάνο. Ὁ Χούλλοκ, φύ-χραμος, κατάφερε νὰ δώσῃ θάρρος στοὺς ναυτεὺς καὶ νὰ μαζέξῃ τὰ πανιά. Μὰ τὸ πι-άνο τῆς κυρίας Μπρίγκς δὲν ἦταν δεμένο καλὰ στὸ σανιδέ-νιο τοῖχο τῆς καμπίνας καὶ σ' ἕνα ἀπότομον κούνημα τοῦ κα-ραβιοῦ ἔπεσε ἀπάνω τῆς καὶ τῆς ἔριψε τὸ στήθος. Ἡ δύστυχη γ-καῖα, ἐξυψώθη ὅτε ἀπὸ λίγες ὥρες στὴν ἀγκυρά τοῦ ἀρρωστοῦ ἀνδρός τῆς, ὁ ὁπο-ίος ἐθεώρησε ὑπεύθυνον τοῦ θα-νάτου τῆς τὸν Χούλλοκ, γιὰτί αὐτὸς εἶχε ἐπιβλέψῃ στὸ δέσ-μο τοῦ πιάνου στὸν τοῖχο τῆς καμπίνας.

Ὁ Χούλλοκ, ἔξω φρενῶν, μόλις ἔμαθε τὰ παράπανα τοῦ καπετάνιου, ἄρπαξε τὸ πτώμα τῆς κυρίας Μπρίγκς καὶ τὸ πέταξε στὴ θάλασσα. Κατόπιν κλείδωσε τὸν καπετάνιον μέσα στὴν καμπίνα του. Ὁ δυστυχὴς Μπρίγκς τρελλάθηκε ἐξαφνικὰ ἐκεῖ μέσα, ὅτε ἀπὸ ἕνα τρα-γικὸ παραλήρημα καὶ πέθανε τὰ ἐξημεράματα ἀπὸ συγκοπή τῆς καρδιάς.

Μέσα στὴ φασαρία αὐτῇ, ὁ μόνος ποὺ θέλησε νὰ σηκώσῃ κεφάλι στὸ Χούλλοκ, ἦταν ὁ ναυτὴς Βένολτ, ὁ ἀπονηδὸς ἐ-χθρὸς του. Ὁ δεύτερος ὁμῶς καπετάνιος, μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν «θρασύτητα», κάρφωσε μίαν μέραν τὸ μαχαίρι του στὸ στή-θος τοῦ Βένολτ καὶ οὐρλιά-ζοντας σὰν δαιμονοπληκτός, τὸν πέταξε μισοπεθαμμένο εἰς τὴν θάλασσα.

Τὴν ἄλλη μέραν, τὸ «Μαίρου Σελέστ» ἔφτασε στὴ Σάντα Μαρία, ὅπου ἕνα νηοὺ καὶ ἕνα ἄλλο καράβι, ὁ Κάρλ Βένολτ, μὲ μίαν γε-ριάζα, πῆρε τὸν καπετάνιον καὶ τὸν πλοίαρχον καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ τὸ καράβι. Ὁ Κάρλ Βένολτ, μὲ μίαν γε-ριάζα, πῆρε τὸν καπετάνιον καὶ τὸν πλοίαρχον καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ τὸ καράβι.

Οἱ ἄλλοι ναυτεὺς, σήκωσαν τὴν ἀγκυρά καὶ ἐκκίνησαν πάλι γιὰ τὴν Γένοβαν. Μὰ δὲν ἤξε-ραν καλὰ ποῖα διέβθυνον ἔξω-τε νὰ ἀκολουθήσουν κι' ἔτσι ἔπλεαν στὴν τύχη, ἐδῶ κι' ἐ-κεῖ. Τέλος στὴς 4 Δεκεμβρίου συνάντησαν τὸ «Ντέϊ Γκρά-τσιε», τὸ καράβι δηλαδὴ ποὺ «ζητιάνευε» φορτίον καὶ τὸ ὁ-ποῖον εἶχε δώσει δανεικὸν τρεῖς ναυτεὺς στὸ «Μαίρου Σελέστ». Τὸ καράβι αὐτὸ μετέφερε τὸ φορτίον ποὺ ζητιάνευε ἀπὸ τὸ «Μαίρου Σελέστ» στὴν Γένοβαν.

Τὸ «Ντέϊ Γκράτσιε» συνεπὶς (Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 846)

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο "ΕΡΩΣ ΕΙΝΕ ΠΟΛΕΜΟΣ,"

Εἶσα ὁ ἕνα παλαιὸς σε-παρὲ τοῦ «Α-πολλό», ἐκεῖ-νι τὴ νύχτα, εἶχε γίνῃ μὴ δολοφονία :

Μία ὁμορφὴ σενορίτα, ὁ-μορφὴ σάν τὴ Σάντα Μα-ρία, εἶχε καρ-φώσει τὸ χου-σὺ στήλη τοῦ κα-ρδίου τοῦ τρυ-φεροῦ φίλου τῆς. Ἐπειτα ἔφυγε καὶ χά-θηκε, μέσα στὰ φωτισμέ-να ράμπλα, μὲ τὸν κόκκινον τριαντάφυλλον σ' ἄριστον τῆς αὐ-τῆς καὶ μ' ὑπερήφανο τὸ βλέμμα. Ἡ ἐγγληματίας ἦταν μὴ Σπανιόλα. Εἶ-χε πληρώσει μὲ μίαν μαχαίρα τὸν ἀν-θρώπον ποὺ τὴν εἶχε ξεγελήσει, ποὺ ἔχε παῖξει μαζί της, ἀντὶ γιὰ αἰσθηματικὸ ρωμάντσο, μὴ καμω-δία ἔρωτος.

Ὁ ἀνθρώπος αὐτός, ὁ Δὸν Ἀν-τόνιο ὁ Πάμπλο, βρισκόταν τώρα ἔξω-πλευρὸς κατὰ γὰρ, μέσα σ' αὐτὸ τὸ σεπαρὲ, ποὺ μύριζε ἀκόμη ἀπὸ τ' ἄ-ρωμά της. Τὸ βάδισέ μὲ τὰ λουλούδια εἶχε κλιθεῖ κοντὰ τοῦ καὶ εἶχε σπά-σει. Καὶ τὰ κρύα τοῦς μουσκεῖαν τώρα στὸ αἷμα του. Στὸ αἷμα ἐνὸς Δὸν Ζουάν, ἐνὸς καρδιοκατέκτη. Κά-τω, στὸ μῦθρον τοῦ «Απολλό», κανεὶς ἀκόμη δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὸ δρά-μα. Ἡ ἄλμα Χάνα, ἡ λευκὴ ταγ-γύνα μὲ τὰ μεγάλα ἐκφραστικὰ μάτια, τὰ γυνὰ μπράτσα καὶ τὸ τεράστιον στήθος, πηγαίνοντο ἀπὸ πᾶν στὴ σκηνή, χόρευε μ' ἕνα-ζε διαπεραστικὰ «Οἶέ»! σὰν νὰ εἶχε τραλλῇ ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ ἔ-ρωτος.

Ἐξω ἡ νύχτα ἦταν γλυκερὴ, ἀ-νοϊξιατικὴ, καὶ τ' ἄρωμα τῶν ἀν-θῶν ἀνακατεβόταν μὲ τὴν σκόνην τοῦ δρόμου καὶ ἔδινε. Ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο, ἡ σενορίτα Μαρία δὲλ Χουένος σκέπασε μὲ τὴν μαντίαν τῆς τὸ δαιμονομένο μάτια της. Τὸ θάρος τῆς εἶχε ἀρτίον νὰ τὴν ἐγκα-ταλείπει. Ἦθελε κάποιον νὰ τὴν βοηθήσῃ. Ἐνοῶσε τὰ πόδια της νὰ τρέχουν, τὸ βλέμμα της νὰ στήνῃ καὶ ἑαυρικὰ ἔχασε τὴν ἰσορροπία της καὶ ἔπεσε κάτω, πᾶν σὲν ἄ-σφαλτο τῆς Γραν Βία.

—Πορ Ντίες! Τί ἔλαθε ἡ σενο-ρίτα!... φώναξαν μερικοὶ δαβάτες καὶ ἔτρεξαν νὰ τὴν βοηθήσουν καὶ νὰ τὴν στηρίξουν πάλι στὰ πόδια της.

—Εὐχαριστῶ, ψιθύρισε ἐκεῖνη, ἀνατριχάζοντας. Εἶμαι κουρασμέ-νη. Μὲ ζάλισε ἡ κίνησις τοῦ δρόμου, τ' ἀποκίνητα... Ὑποφύω ἀπὸ τὴν καρδιά μου.

—Ἐλάτε, ἔλατε, σενορίτα, λέστε μου ποῦ θέλετε νὰ σᾶς ὁδηγήσω, τῆς εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς δαβάτες, ποὺ τὴν κρατοῦσε μὲ τὸ δυνατὸν χέ-ρι του, κλονώντας νόημα σ' ἕνα ταξί-δι με σωματίστη.

Ἡ σενορίτα Μαρία δὲλ Χουένος ἄφησε τὸν ἀνθρώπον νὰ τὴν παρα-σῇ ὡς τ' ἀποκίνητο, νὰ καθίσῃ ἐν-δὲκα της καὶ νὰ τὴν τῶλξῃ μὲ τὸ

μαντῶ της. Τὸ τριαντάφυλλον ἔπεσε ἀπὸ τὰ μαλλιά της στὰ χεῖρα του καὶ ἄφησε μίαν κόκκινον κηλὶδα!...

—Σάντα Μαρία! ἔκανε μ' ἔκ-πληξι ὁ ἀνθρώπος. Εἰσαπτε πληγω-μένη!...

Ἀλήθεια, λίγο πρὶν πᾶν ἀπὸ τὸν κρόταφο, ἡ Μαρία δὲλ Χουένος εἶ-χε μίαν μικρὴ πληγὴ. Πέφτοντας κάτω, εἶχε τραυματισθῇ. Τὸ αἷμα τῆς χάραξε τώρα μίαν λεπτὴν κόκκι-νη γραμμὴ πρὸς τ' αὐτὴ της. Ὁ συ-νόδος της, ἀνήσυχος, ἔδωσε μίαν διευθύνσιν, στὸ σεπαρὲ καὶ τοῦ εἶπε ν' ἀνοίξῃ διὰ τὴν ταχύτητα τῆς μη-χανῆς του.

Ὑστερ' ἀπὸ λίγο, τ' αὐτοκίνητο σταμάτησε. Ὁ ἀνθρώπος πῆρε ἀπὸ τὸ χεῖρ τὴν πληγωμένην σενορίτα, τὴν βοήθησε νὰ κατεβῇ καὶ ἔπειτα χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ μεγάρου. Ἡ Μαρία δὲλ Χουένος ἦταν χλωμὴ, σὰν πεθαμένη. Τὰ χεῖρα της ἦσαν κρύα σὰν μαρμαρο καὶ τὰ δόντια της χτυποῦσαν. Ὅταν βρέθηκεν στὸ σαλόνι, ὁ ἀνθρώπος τῆς ζήτησε συ-γκώμην καὶ ἔξαφνιστικῶς. Ἡ ὁμορ-φη Σπανιόλα ἔπεσε σὲ μίαν πλιν-θρόνα καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Πόσο εἶχε ταπεινωθῇ!... Πόσο εἶχε ἔξου-

—Εἶμαι ὁ γιατρός Χοσέ Μάνολο Μονταλιάν, τῆς ψιθύρισε τρανιζόν-τας. Εἶχα ὑποσχεθῆναι νὰ κάνω τὸ καθήκον μου.

—Εὐχαριστῶ, τοῦ ἀπάντησε, καὶ ἔλκεος τὰ μάτια της.

—ὦ! πόσο θὰ ἤθελε νὰ κοιμηθῇ. Νὰ ξεχάσῃ! Κι' ὁμῶς ἦταν ἑσπερὰ χαλασμένη στὴ νύχτα της ἡ ἀγρία σκηνὴ τῆς δολοφονίας.

—Πρέπει νὰ γυρίσω σπίτι μου, εἶπε σὲ λίγο στὸν γιατρό, καὶ σηκώ-θηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα ἀνίσχυρη.

Ὁ Μονταλιάν τῆς ἔστρεψε τὸ χέ-ρι καὶ τὴ συνάδενε ὡς τὴν ἐξώ-θησαν, σταμάτησε ἐν' αὐτοκίνητο καὶ τὴν ἀποκατέστη, χωρὶς νὰ θε-λήσῃ νὰ μᾶθῃ τ' ὄνομα της, χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ τὴν συνοδεύσῃ.

Ἡ σενορίτα δὲλ Χουένος εἶχε ἐν-τομεταξὺ ἀναστήσει πάλι τὴν ψυ-χραιμία της. Ταχτοποίησε τὴν τουα-λέτταν της, πούδραρε τὸ πρόσωπό της, μακιγιάρε: τὰ χεῖρα της καὶ συνήλθε. Εἶχε γίνῃ πάλι γοητευ-τική. Μὲ σταθερὸ βῆμα ἀνέβηκε τὴ σκάλα τοῦ μεγάρου της, διηγήθηκε στοὺς γονεῖς της τὸ ἀτύχημα ποὺ εἶχε πάθει στὴν Γραν Βία, ἀνέφε-ρε τ' ὄνομα τοῦ γιατροῦ ποὺ τὴν

περιποιήθηκε καὶ ἔπειτα πῆγε νὰ ξε-κουρασθῇ στὸ διαμέρισμά της.

Τὸ καράβι της πῆγαινε νὰ σπά-σῃ ἀπὸ τὸν πονοκέφαλον καὶ νόμιζε ὅτι τὰ χεῖρα της ἦσαν βουτηγμένα στὸ αἷμα τοῦ Δὸν Ἀντόνιο ὁ Πάμπλο. Ἀπόρησε μάλιστα καὶ ἡ ἑα, πῶς εἶχε βοή τὸ θάρος νὰ σχεδιά-σῃ καὶ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἐγγλήμα-τός της. Εἶχε γνωρίσῃ μ' αὐτὸν τὸν Δὸν Ζουάν ἐδῶ καὶ ἕνα μῆνα. Ἐπειτα ἀπὸ εἰκοσι μέρες, μὲ πῆς ψευτιῆς του εἶχε κατακτεθῇ. Κι' ὅσοι τὴν εἶ-χε ξεχάσει, ἡ προσβολὴ ἦταν πολὺ βαθεῖα. Μὰ Σπανιόλα εὐκολὰ κα-νεῖς τὴν καταιγίδα, μὰ πᾶν δύσκολο τὴν ἀγκαταλείπει. Ἐπειτα νὰ πληρώσῃ ὁ Δὸν Ἀντόνιο πάλι ἐκκεῖ καὶ τὴν προσβολή. Κι' ἡ σενορίτα δὲλ Χουένος

Α Σ ΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΜΕ ΤΑ ΠΛΑΤΙΝΕΝΙΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

(Ένα κατόρ θωμά του γιου του περιφήμου αστυνομικού Νάτ Πίγκερτων)

Σάμ ο υ ε λ Ρόζενταλ, ο 'Αμερικανός «Βασιλεύς» της πλατίνης, έβριξε μια περίεργη ματιά στον Τζιμ Πίγκερτων, το γιο του περιφήμου αστυνομικού Νάτ Πίγκερτων κι έπειτα τηλεφώνησε στα γραφεία της Γενικής Ασφαλείας.

—Εμπρός!... Γενική Ασφάλεια; Έδω, Ρόζενταλ... Μίστερ Χάρρελ, σάς παρακαλώ, να έρθετε γρήγορα στο σπίτι μου με τέσσερες πόλιαμαν, με τόν ανακριτή που έχει αναλάβει την υπόθεσή μου και το γραμματέα του... Ναι, θα σάς περιμένω. Ευχαριστώ, μίστερ Χάρρελ...

Επειτα κρέμασε το άκουστικό και ρώτησε ανήσυχος τον ντέτεκτιβ:

—Μά έξηγήστε μου τώρα, μίστερ Πίγκερτων, γιατί ένωχλήσαμε όλους αυτούς τους κυρίους;

—Δέν μπορώ τώρα να σάς δώσω καμιά απάντηση... το ελεπε ο αστυνομικός μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο.

Ο «Βασιλεύς» της πλατίνης έκανε μια νευρική κίνηση. Αυτή η μυστηριώδης υπόθεση της Κινέζικης κασσετίνας τον είχε άναστατώσει. Όλος ο κόσμος μιλούσε για την περιπέτεια του κι' ώστόσο, παρ' όλες τις προσπάθειές της, η αστυνομία δέν είχε άνακαλύψει ακόμα τον ένοχο.

Τά περίεργα αυτά γεγονότα είχαν ως εξής:

«Η Κινέζικη κασσετίνα του Σάμουελ Ρόζενταλ είχε μέσα διάφορα κοσμήματα, που αξίζαν πέντε εκατομμύρια δολάρια. Ο «Βασιλεύς» της πλατίνης έπρεπε να τά παραδώσει στον άδικοαντοπάλη του Σικάγου. Μά όταν έφτασε στο σταθμό, η Κινέζικη κασσετίνα δέν είχε μέσα τίποτ' άλλο, παρ' άλλες τις προσπάθειές της, η αστυνομία δέν είχε άνακαλύψει ακόμα τον ένοχο.

Τά περίεργα αυτά γεγονότα είχαν ως εξής:

«Η Κινέζικη κασσετίνα του Σάμουελ Ρόζενταλ είχε μέσα διάφορα κοσμήματα, που αξίζαν πέντε εκατομμύρια δολάρια. Ο «Βασιλεύς» της πλατίνης έπρεπε να τά παραδώσει στον άδικοαντοπάλη του Σικάγου. Μά όταν έφτασε στο σταθμό, η Κινέζικη κασσετίνα δέν είχε μέσα τίποτ' άλλο, παρ' άλλες τις προσπάθειές της, η αστυνομία δέν είχε άνακαλύψει ακόμα τον ένοχο.

σταώσει μόνο τον Σάμουελ Ρόζενταλ. Η μοναχοκόρη του 'Αλίκη, ήταν τρελλά έρωτευμένη με τον νεαρό μαρκήσιο, το γραμματέα του πατέρα της.

—Είνε άθώος, μπαμπά, έλεκε η 'Αλίκη, με δάκρυα στα μάτια, όταν γύρισε ο «Βασιλεύς» της πλατίνης από το ταξίδι του. Τόν λατρεύω, γιατί περιφρόνησε την προίκα μου! Ο Ζεράρ είναι τόσο υπέρφανος! Έφυγε, πριν γυρίσεις από το Σικάγο, γιατί μ' άγαπούσε και γιατί δέν ήθελε να σου ζητήσει το χέρι μου... Η ξερε πως δέν θα πίστευσε την άγνητη του και πως θα νόμιζες ότι ήθελε να με πάρη για τά εκατομμύριά μου. Ο Ζεράρ, μπαμπά, είναι άθώος, άθώος!...

Η 'Αλίκη λοιπόν τον είχε κλονίσει. Μπορεί, σ' αλήθεια, να μην ήταν ένοχος ο φτωχός γραμματέας του. Μά η αστυνομία δέν άλλαξε γνώμη. Κι ο Σάμουελ Ρόζενταλ τότε, για να διαφωτίσει αυτό το μυστήριο, ζήτησε τη συνδρομή ενός ιδιωτικού ντέτεκτιβ, του περιφήμου γιου του Νάτ Πίγκερτων.

Ο Χάρρελ έβγαλε μια άναρθρη κραυγή...

Τό αίνιγμα ώστόσο της κλοπής παρουσιάζόταν άλυτο. Άν ήταν άθώος ο Ζεράρ ντέ Λά Φέιγ, τί είχε άπογίνει ο πραγματικός κλέφτης; Ο Τζιμ Πίγκερτων μόλις ανέλαβε την υπόθεση, συμβούλεψε τον 'Αμερικανό πολυεκατομμυριούχο να καταγγείλει ως κλέφτη το γραμματέα του κι' έπειτα άρχισε τις έρευνές του για να ξεχινήσει ποιά ήταν η αλήθεια.

Πέρασαν έτσι δέκα μέρες κι' άξαφνα, ο Τζιμ Πίγκερτων γύρισε στο μέγαρο του «Βασιλέως» της πλατίνης και μόλις παρουσιάσθηκε μπροστά του, του είπε με άπάνθεια:

—Βρήκα τον κλέφτη!...

—Αλήθεια; φώναξε ο Σάμουελ Ρόζενταλ. Είναι άθώος ο μαρκήσιος; Ποιος είναι ο ένοχος; Έμπρός λοιπόν! Μιλήστε!...

Πρός το παρόν χρειάζονται έργα κι' όχι λόγια...

—Μά τί θέλετε; Λεφτά; Την άστυνομία;...

—Ναι, μου χρειάζεται η άστυνομία... έκανε ο Τζιμ Πίγκερτων.

Τηλεφωνήστε στη Γενική Ασφάλεια και καλέστε δώ πέρα τον άστυνομικό Χάρρελ, τέσσερες πόλιαμαν, τόν ανακριτή και το γραμματέα του...

Ο «Βασιλεύς» της πλατίνης, κατάπληκτος, έκανε ότι του είχε πη ο ιδιωτικός ντέτεκτιβ.

—Υστερα λοιπόν από μισή ώρα, όταν έφθασε ο Χάρρελ με τους τέσσερες άστυφύλακες και τόν ανακριτή, ο Σάμουελ Ρόζενταλ, πήρε επίσημο και θριαμβευτικό ύφος και τούς ειπε:

—Κύριοι, θέλησα κι' εγώ ν' άνακαλύψω ποιος μου έκλεψε την Κινέζικη κασσετίνα και άνέθεσα την υπόθεση στον Τζιμ Πίγκερτων. Έμπρός λοιπόν, μίστερ Πίγκερτων. Περιμένουμε τώρα τις άποκαλύψεις σας...

Ο ντέτεκτιβ κύτταξε σοβαρός τόν άνακριτή και του ειπε με τη σταθερή φωνή του:

—Κύριε άνακριτά, από τις έρευνες που έκανα, διαπίστωσα ότι η άστυνομία λησμόνησε μια μικρή λεπτομέρεια...

—Ποιά; φώναξε πειραγμένος ο Χάρρελ.

—Νά πάρη την κατάθεσή του έμπορου που πούλησε στον μισ

γοραστής ήταν μεταμφιεσμένος... Καί τώρα έρχομαι στην κατάθεσή του έμπορου... Από την κατάθεσή αυτή φαίνεται ότι ο έμπορος Κάρλ Γκόρσον, δέν είχε καμιά άλλη κασσετίνα, παρ' άνοχα αυτή που πούλησε στον μίστερ Ρόζενταλ...

Εκείνη τη στιγμή ο Χάρρελ, κατάχλημος, έβγαλε μια άναρθρη κραυγή κι' έγειρε γονατισμένος πάνω στον άνακριτή Μόργουελ. Έπειτα, με μια υπεράνθρωπη προσπάθεια, συγκρατήθηκε και γυρίζοντας προς τόν ντέτεκτιβ, του ειπε με μια βραχνή κι' αγωνιώδη φωνή:

—Τί θέλετε να πητε; Μήπως τρελλάθηκε;

—Όχι! φώναξε ο Πίγκερτων, άδυσώπητα. Κύριε άνακριτά, τρία πρόσωπα ήξεραν το ταξίδι του μίστερ Ρόζενταλ: Η κόρη του, ο γραμματέας του και ο άστυνομικός Χάρρελ, ο όποιος είχε κληθή έδώ πέρα για να φυλάξη την Κινέζικη κασσετίνα, ως τη στιγμή που θα έφτανε ο μίστερ Ρόζενταλ για το Σικάγο...

—Αρχισα λοιπόν κι' εγώ από την άρχή της έρευνής μου και η πρώτη μου δουλειά ήταν ν' άνακρίνω τόν έμπορο. Κατάπληκτος τότε διαπίστωσα ότι ο άστυνομικός Χάρρελ, είχε φτιάξει μια ψεύτικη κατάθεση...

Γιά ποιά λόγο; Καταλαβαίνετε, υποθέτω... Καί τώρα, έλπίζω πως θα έξη την καλωσύνη να σάς άποκαλύψω τόν συνένοχό του, έκείνον που έκανε την άντικατάσταση στο τράινο και πήρε την κασσετίνα με τά πλατινένια κοσμήματα, αφήνοντας στη θέση της μια άλλη παρόμοια γεμάτη πέτρες.

Κι' ο Τζιμ Πίγκερτων, έπρόσθεσε χαμογελώντας:

—Η πείρα της δουλειάς μ' έμαθε ότι όταν δέν βρίσκει κανείς τόν κλέφτη άνάμεσα στους κλέφτες, πρέπει να ψάξη να τόν βρή άνάμεσα στους άστυνομικούς! Αλλά για τήν 'Αμερική, είναι μια άλάνθαστη μέθοδος. Ο κλέφτης είναι ο άστυνομικός Χάρρελ.

—Εξηγήθηκε, παρακαλώ... το ελεπε τότε άυστηρά ο άνακριτής.

—Ακούστε... το άπάντησε ο Τζιμ Πίγκερτων. Ο έμπορος αυτός είχε στο κατάστημά του τρείς όμοιες Κινέζικες κασσετίνες από παληά λάκκα, το όστερ Ρόζενταλ. Την άλλη, ένας από το πουλημα της πρώτης, ά τρίτη κασσετίνα βρίσκεται άκόμα στο κατάστημά του. Έκεί, τερη κασσετίνα, είναι δίχως άλλο ο δράστης της κλοπής.

—Λοιπόν; έκανε περίεργος ο άνακριτής. Ο έμπορος σάς έ γνώστω;

—Μάλιστα, μά είναι τελείως άχρηστα, γιατί ο δεύτερος ά

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ από 1ης Μαΐου, δ. κ. οίκια εν Χαλανδρίφ εν 4 πόιν χρειωδών, δι' άλλόληρον την θερινήν περίοδον ή και διά τήν χειμερινήν συγχρόνως, με εγκατάστασιν καλοριφέρ κλπ. Πληροφορίες τά Γραφεία μας.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ από 1ης Μαΐου, δ. κ. οίκια εν Χαλανδρίφ εν 4 πόιν χρειωδών, δι' άλλόληρον την θερινήν περίοδον ή και διά τήν χειμερινήν συγχρόνως, με εγκατάστασιν καλοριφέρ κλπ. Πληροφορίες τά Γραφεία μας.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ από 1ης Μαΐου, δ. κ. οίκια εν Χαλανδρίφ εν 4 πόιν χρειωδών, δι' άλλόληρον την θερινήν περίοδον ή και διά τήν χειμερινήν συγχρόνως, με εγκατάστασιν καλοριφέρ κλπ. Πληροφορίες τά Γραφεία μας.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ από 1ης Μαΐου, δ. κ. οίκια εν Χαλανδρίφ εν 4 πόιν χρειωδών, δι' άλλόληρον την θερινήν περίοδον ή και διά τήν χειμερινήν συγχρόνως, με εγκατάστασιν καλοριφέρ κλπ. Πληροφορίες τά Γραφεία μας.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ από 1ης Μαΐου, δ. κ. οίκια εν Χαλανδρίφ εν 4 πόιν χρειωδών, δι' άλλόληρον την θερινήν περίοδον ή και διά τήν χειμερινήν συγχρόνως, με εγκατάστασιν καλοριφέρ κλπ. Πληροφορίες τά Γραφεία μας.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ από 1ης Μαΐου, δ. κ. οίκια εν Χαλανδρίφ εν 4 πόιν χρειωδών, δι' άλλόληρον την θερινήν περίοδον ή και διά τήν χειμερινήν συγχρόνως, με εγκατάστασιν καλοριφέρ κλπ. Πληροφορίες τά Γραφεία μας.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ από 1ης Μαΐου, δ. κ. οίκια εν Χαλανδρίφ εν 4 πόιν χρειωδών, δι' άλλόληρον την θερινήν περίοδον ή και διά τήν χειμερινήν συγχρόνως, με εγκατάστασιν καλοριφέρ κλπ. Πληροφορίες τά Γραφεία μας.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ από 1ης Μαΐου, δ. κ. οίκια εν Χαλανδρίφ εν 4 πόιν χρειωδών, δι' άλλόληρον την θερινήν περίοδον ή και διά τήν χειμερινήν συγχρόνως, με εγκατάστασιν καλοριφέρ κλπ. Πληροφορίες τά Γραφεία μας.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ από 1ης Μαΐου, δ. κ. οίκια εν Χαλανδρίφ εν 4 πόιν χρειωδών, δι' άλλόληρον την θερινήν περίοδον ή και διά τήν χειμερινήν συγχρόνως, με εγκατάστασιν καλοριφέρ κλπ. Πληροφορίες τά Γραφεία μας.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ από 1ης Μαΐου, δ. κ. οίκια εν Χαλανδρίφ εν 4 πόιν χρειωδών, δι' άλλόληρον την θερινήν περίοδον ή και διά τήν χειμερινήν συγχρόνως, με εγκατάστασιν καλοριφέρ κλπ. Πληροφορίες τά Γραφεία μας.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ από 1ης Μαΐου, δ. κ. οίκια εν Χαλανδρίφ εν 4 πόιν χρειωδών, δι' άλλόληρον την θερινήν περίοδον ή και διά τήν χειμερινήν συγχρόνως, με εγκατάστασιν καλοριφέρ κλπ. Πληροφορίες τά Γραφεία μας.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ από 1ης Μαΐου, δ. κ. οίκια εν Χαλανδρίφ εν 4 πόιν χρειωδών, δι' άλλόληρον την θερινήν περίοδον ή και διά τήν χειμερινήν συγχρόνως, με εγκατάστασιν καλοριφέρ κλπ. Πληροφορίες τά Γραφεία μας.

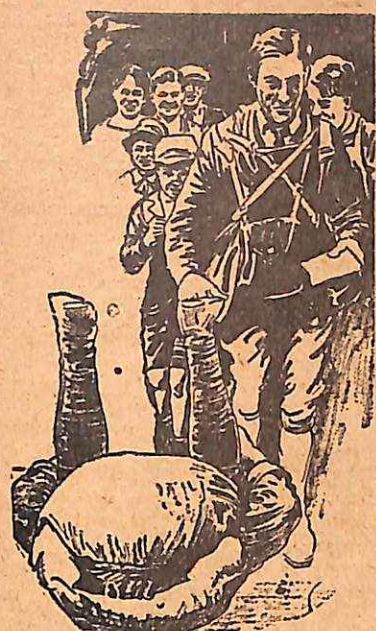
ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ από 1ης Μαΐου, δ. κ. οίκια εν Χαλανδρίφ εν 4 πόιν χρειωδών, δι' άλλόληρον την θερινήν περίοδον ή και διά τήν χειμερινήν συγχρόνως, με εγκατάστασιν καλοριφέρ κλπ. Πληροφορίες τά Γραφεία μας.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ από 1ης Μαΐου, δ. κ. οίκια εν Χαλανδρίφ εν 4 πόιν χρειωδών, δι' άλλόληρον την θερινήν περίοδον ή και διά τήν χειμερινήν συγχρόνως, με εγκατάστασιν καλοριφέρ κλπ. Πληροφορίες τά Γραφεία μας.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ από 1ης Μαΐου, δ. κ. οίκια εν Χαλανδρίφ εν 4 πόιν χρειωδών, δι' άλλόληρον την θερινήν περίοδον ή και διά τήν χειμερινήν συγχρόνως, με εγκατάστασιν καλοριφέρ κλπ. Πληροφορίες τά Γραφεία μας.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Δύο εκαινομηνία τοῦμπε...

—ΕΝΑ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Ένας 'Ολλανδός, Τάκενβεργκ, όνόματι, έβαλε τελευταία με κάποιον φίλο του ένα από τά π.ο. παραδοξα στοιχεία του κόσμου: 'Επέμεινε, ότι μπορούσε να πάη από το 'Αμστερνταμ στη Μασσαλία — μια άπόστασι χιλίων πεντακοσίων χιλιομέτρων — κάνοντας... τοῦμπε !...

Όπως ήταν επόμενο, ο φίλος του δέχθηκε το στοίχημα που του πρότανε ο Τάκενβεργκ (ένα χρηματικό ποσό αρκετά σεβαστό), βέβαιος ότι ο άδλος αυτός ήταν κάτι άκατόρθωτο. Καί ο τολμηρός 'Ολλανδός ξεκίνησε για το πρωτότυπο ταξίδι του, ακολουθούμενος από πολλούς περιέργους και δημοσιογράφους. Καί το κέρδιζε πράγματι το στοίχημα! Κατόρθωσε, με δυο άκριβώς εκατομμύρια τοῦμπε, να διασχίσει τη μεγάλη άπόστασι από το 'Αμστερνταμ στη Μασσαλία. Με μόνη τη διαφορά ότι δέν μπόρεσε να χωρή το θάλαμό του: Όταν έφτασε στο τέμα του άσυνήθιστον άυτό περπάτου, ήταν... τρελλός! Είχε πάθει κρίσεις του έγκράλλου, από το τράνταγμα τών άλλεπαλλήλων κατρακυλημάτων του !...

—Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΓΚΑΖΟΜΗΧΑΝΗ !...

Ένα από τά π.ο. πρόχειρα μέσα

Ένα θώμα του άθλητισμοῦ

αυτόκοτίας, είναι και η εισηγητή άριόφωτος. Όστόσο, ο Γερμανός 'Ομικρόν κατόρθωσε να διαφύγει τη γενική αυτή γλώμη. Ο καταπληκτικός αυτός τύπος μπορεί και άσπνεί 24 λίγες άερώφωτος, το όποιο κατόπιν εκπνέει σ.γ.ά - σ.γ.ά, μέσον δυο λαστιχένιων σωλήνων, που συγκοινωνούν με δυο λυχνίες. Κι έτσι κακοθώνει με την... άναμνη της ν' άνάθη και να κωστή η ά κάμηση ώρα τις δυο λυχνίες άριόφωτος! Το επικίνδυνο όμως αυτό πείραμα το έκτελεσε πολύ σπώνος και μονάχα άφου πληρώθη άερώφωτα. Καί έννοείται ότι ο 'Ομικρόν, άν ήτοῦσε ν' άνταποκρίθη σ' όλες τις προτάσεις που του υπέβαλαν οι δεινότεροι διαδρόμιο θιάσον ποικιλίων, δέν θα έφραπε να κινή άλλη δουλειά από το πρῶο ως το βράδυ και από το βράδυ ως το πρῶο, παρ' ά... τρέφεται με άερώφως !...

— ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ ΠΟΥΛΙΩΝ.

Στην Κεντρική 'Αφρική και στην 'Ασία ύπάρχει ένα είδος κερασφόρον πουλιών, που λέγονται περρωτοί ρινόκεροι. Τά πουλιά αυτά έχουν μερικές συνήθειες πολύ παράξενες. Όταν λόγου χάριν το θηλυκό έπωάζει, το άρσενικό άνοίγει με το ισχυρό ράμφος του μια βαθειά τρύπα στον κορμό έως δένδρου.

Ο «Βράχος του Παλληκαρίου»

—ΤΙΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΝ ΟΙ ΓΟΡΙΛΛΑΙ

Έχετε δι' οι γορίλλαι είναι τά πιο εύαίσθητα ζώα του κόσμου; Καί να πιάσει της εμμονής δέν αβάνεται τη χαρά ή τη λύπη τόσο έντατικά, όσο ο τριτάτος γορίλλας. Η εύπάθεια όμως τών... κατωτερομένων αυτών ανθρώπων έκδηλώνεται μ' έξαιρετική έντονη στο έρωτικό έπιπεδο. Ο γορίλλας έκείνος που άτίχησε στην άγάπη του ή που το πέθανε το ταῖρι του, δέν βρίσκει πια κανένα θέλητρο στη ζωή, και αυτοκτονεί! Καί ο τρόπος της αυτοκτονίας του είναι πολύ περίεργος: Στινθείει το στήθος του με δυο νύχτες γροθιές! Από τη λεπτομέρεια αυτή μπορείτε να συμπεράνετε πόση δύναμη έχουν τα χέρια του γορίλλας, άφου κατορθώνουν να σπάσουν και το δικό του στήθος !...

ΕΝΑ ΟΥΜΑ ΤΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Όλα τά σπορ δέν είναι άθλα και εύχάρστα. Μεταξύ αυτών υπάρχουν

Ο άνθρωπος... γκαζομηχανή !

περίεργα έναν θανάσιμο αντίπαλό του, που τόν είχε προαλέσει σε μονομαχία. Μά ο δειλός αυτός δέν παρουσιάζόταν και το παλληκάρι πέθανε δρόμο από την άγνῶνι του, να νά μαριμαρώση κατόπιν, σε μια στάσι άτελειτηκή, με το θείο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του. Καί η αλήθεια είναι ότι το περίγραμμα της προσέχνης αυτής δίνει πράγματι την έντύπωσι ενός άνθρωπίνου καριολιού, με άδρα και έντονα χαρακτηριστικά... Έίστε σχετικώς το σχεδιάσμα που δημοσιεύουμε.

—Ο ΔΑΝΔΗΣ ΤΗΣ ΠΑΠΟΥΑΣ

Οι 'Αγγλοι, θέλοντας να κολακίσουν τους ιδαγενείς της Παπούας — άνθρωπαράγους, ως έλι το πλείστον! — σοφίστηκαν να δέσουν σε κυκλοφορία ένα γραμματόσημο, π.ο. παριστάνει έναν Π.α.ο.υ.α.ν.ό, βίοντο και άπειλητικό, μ' ένα μακρό βέλος περασμένο από τη μύτη. Η π.ο. περίεργη όμως λεπτομέρεια, είναι ότι το γραμματόσημο αυτό φέρει την επιγραφή «Ένας δανδής της Παπούας» !... Δέν ύπάρχει καμιά άσφαλσία ότι οι... άποφραμένοι Παπούανοι άνδρες... φάγει δά είναι κατεχόμενα... νοι με την εύγνη αυτή χειρονομία της 'Αγγλικής κυβερνήσεως !...

—Η ΠΥΡΠΟΛΟΥΜΕΝΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

Από μια τελευταία στατιστική έξάγεται το συμπέρασμα ότι κάθε χρόνο σημειώνονται στην 'Αμερική πάνω από 1.600.000 πυρκαγιές, ή όποτες προξενούν συνολική ζημία ενός και μισού δισεκατομμυρίου δολαρίων. Άλλά και ο αριθμός τών άνθρωπίνων θανάτων, που δημιουργούν ή πυρκαγιές αυτές, δέν είναι λιγώτερο τρομακτικό. Υπολογίζεται ότι κάθε χρόνο έπνῶ από δυο χιλιάδες άτομα, πυρκαγιότα και σολίστι, εύροσμον ολίγο θάνατο μέσα στις φλόγες. Καί όμως, ή 'Αμερική διαθέτει μια από τις καλύτερες πυροσβεστικές υπηρεσίες του κόσμου! Άλλ' ο συνωστισμός είναι τόσο πυκνός, ώστε τίποτε δέν ήμπορεί να έμποδίσει τις πυρκαγιές.

Ένας... εύαίσθητος γορίλλας

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GARNETT RADOLIFFE

ΠΡΑΣΙΝΑ ΠΡΟΔΟΤΙΚΑ ΜΑΤΙΑ

ταματά ο χ η ε Σλαίητ έπεμπε στη γνώμη του, υποστηρίζοντας ότι μεταξύ των 'Αφρίντι των 'Ινδιάνων, οι μόνοι στοιχισμένοι δεν τρέπουν να έλθουν κανείς έμπορος στην εινε όσον έχουν πράσινα μάτια, γιατί αυτοί εινε πάντοτε προδότες.

Ο συνταγματάρχης Οϊντρουσ έμωσ δεν τδ παραδεχόταν αυτό. Κι έφερνε ως παράδειγμα τον πυροβολητή Πατού - Ντίν, ο οποίος άνήκε στη φυλή των 'Αφρίντι και είχε πράσινα μάτια. Είχε μετατεθεί τελευταία στο 41ο σύνταγμα, που διοικούσε ο ίδιος. Ο λοχαγός Φούλτον, υπό τις διαταγές του οποίου ο Πατού Ντίν, υπηρετούσε προηγούμενος τού τον είχε στείλει με τις θερμότερες εντολές.

Ο Σλαίητ άφηνε τώρα τον συνταγματάρχη του να μιλάει, χωρίς αυτός να λήη τίποτε. 'Ωστόσο, όταν την άλλη μέρα ο νέος πυροβολητής παρουσιάστηκε στο γραφείο του συνταγματάρχου, ο Σλαίητ δεν κρατήθηκε και πλησιάζοντας τον άνωθεώ του, τού ψιθύρισε:

«Ο Πατού-Ντίν έχει προσφέρει πολλές υπηρεσίες ως τώρα στο στράτευμά μας — τού είχε γράψει, μεταξύ άλλων, ο Φούλτον — και λυπούμαι ειλικρινώς, γιατί τόν χάνω».

—Μη τόν παίρνετε κοντά σας, σέο. Αυτά τα πράσινα γατίσια μάτια, εινε μάτια προδότη !

Δυσχερήςμένος για την επέμβαση του, ο συνταγματάρχης κύτταζε τδ στρατιωτικό βιβλιόριο τού 'Αφρίντι, τδ όποιο παρουσίαζε τόν έθαγενή ως πρότυπο πειθαρχικού και προθύμου στρατιώτου και κατόπιν άπάντησε κάπως άπότομα στο Σλαίητ:

— Άνοήσιες ! Τί σημασία μπορεί να έχει τδ χρώμα των ματιών του, στη στιγμή που τδ βιβλιόριο του εινε τόσο άμεμπτο ;

Κατόπιν άποτεινόμενος προς τόν 'Ινδό, πρόσθεσε:

— Καλά, Πατού - Ντίν, πήγαινε τώρα !...

Θαυμάσιος άνδρικός τύπος αυτός ο Πατού - Ντίν, έξοικολογήθηκε ο άξιωματικός, όταν βγήκε ο πυροβολητής από τδ δωμάτιο, άν φίλης μάστιγα, στοιχηματίζοντας μαζί σου, Σλαίητ πενήντα ρούπες, ότι σ' αυτή την περίπτωση ενώ έγω ήμουν δίκαιο !

—Δεν έπαυμαι να πάω τα χόμμάτα σας, σέο. 'Ωστόσο, άφού τδ θέλετε, δέχομαι τδ στοιχημ. Φυσικά, πρέπει να μού δώσετε λίγον καιρό για ν' αποδείχθώ ή δοθώ της θεωρίας μου. Μού δίνετε προθεσμία έως χρόνου ;

—Ναι ! Κι άν μετά ένα χρόνο από σήμερα, ο 'Αφρίντι αυτός δεν προδίδωσθί, τότε θα πη πως δεν έγω τί μού γίνεται.

Δέκα μήνες είχαν περάσει, χωρίς να συμβή τίποτε τδ έξαιρετικό και ο συνταγματάρχης συμπρόσθεσε κάθε μέρα περισσότερο τόν προσνομιά Πατού - Ντίν, όταν ο πυρο-

βολητής αυτός σκόρπισε με τδ πο-άσχημο παιχνίδι. 'Ωστόσο, προτιμώ να χάσω τδ στοιχημ. μου παρά να ρεζιλευτώμε.

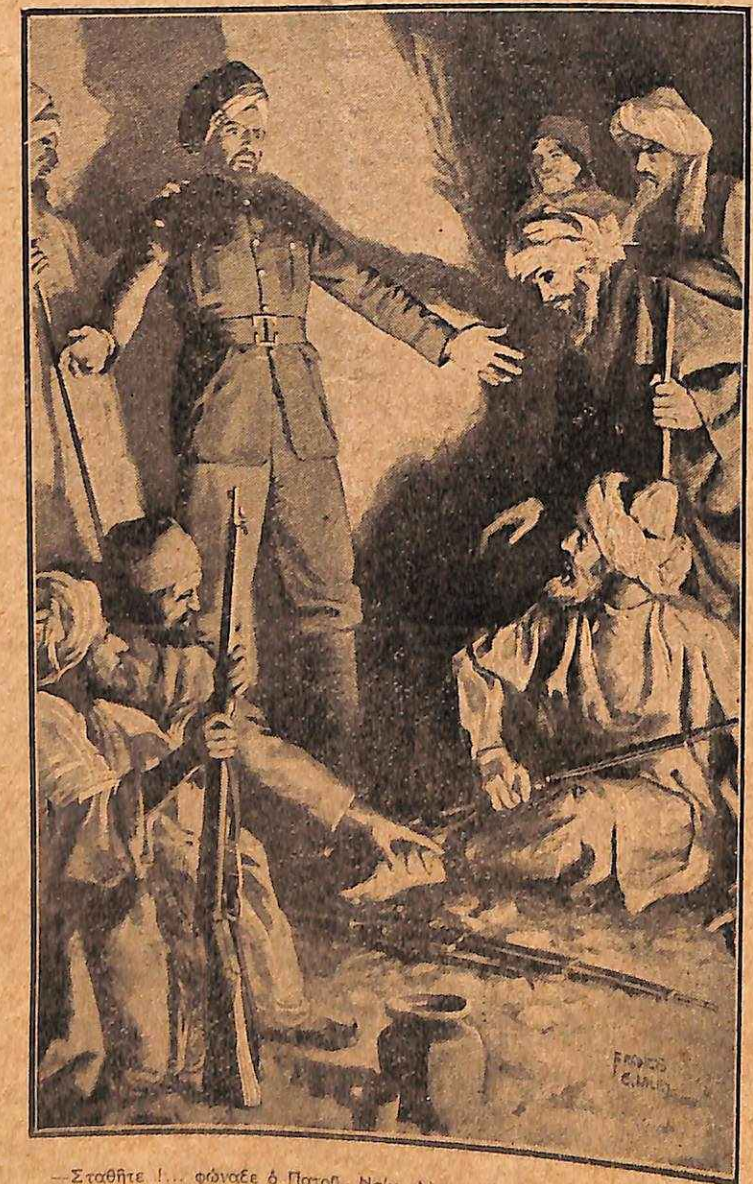
Μά κι' αυτή τη φορά, ο Σλαίητ έπεσε έξω, γιατί ο Πατού-Ντίν, όπως πάντοτε, έξετέλεσε πιστά τδ καθήκον του. Με ειρωνικό ύφος, ο συνταγματάρχης εινε έκείνο τδ βράδυ στον Σλαίητ:

— Έ, τί γίνεται τώρα ή θεωρία σου για τδ πράσινα μάτια των 'Αφρίντι ; Έτοιμάσου να πληρώσεις τις πενήντα ρούπες κι' άς μη μιλούμε πιά κι' αυτό τδ ζήτημα.

— Άκόμα δεν πέρασε ο χρόνος, εινε ο Σλαίητ μ' άπάθεια και ούτε γλυτώσαμε άκόμα από τούς κατοίκους τού Μάλα. Τά πράσινα μάτια του εινε...

— 'Ω! μά φθάνει πιά... Σού κατήντησε μονομανία αυτό, Σλαίητ, φώναζε ο συνταγματάρχης. Πώς θέλεις να λάβω ύπ' ύψη μου τδ λόγια σου στη στιγμή που ξέρω πως ο Πατού - Ντίν εινε ο καλύτερος πυροβολητής μας και δεν μπορώ να κάνω χωρίς αυτόν ;

— Έγώ όμως, φοβόμην μήπως όταν φθάσουν στο Μάλα, ο 'Αφρίντι αυτός μάζ σκαρώσει κανένα

—Σταθήτε !... φώναζε ο Πατού - Ντίν, δεν πρόδωσα τδ άλάτι που έφαγα...

έπρεπε στο έξης να θεωρώνται ως ύποπτοι της 'Αγγλικής Διοικήσεως.

Ο Πατού - Ντίν κύτταζε τώρα με νοσταλγία τούς λόφους της ιδιαίτερης πατρίδος του. Κανείς από τούς άξιωματικούς δεν ύποπτευόταν πως τδ χωριό του βρισκόταν κάπου εκεί ψηλά σάν άετοφωλιά, άπάνω στην άπόκρημη πλαγιά των σιενών τού Σίκα. Έκει είχε γεννηθί και είχε μεγαλώσει. Είχε φύγει από τδ χωριό του λίγα χρόνια αργότερα, διωγμένος από τούς δικούς του, ντροπισμένους για μιά άτιμη πράξη του. Θύλησε να κλέψη την γυναίκα ενός αδελφού του. Τά δυο άδελφια είχαν μαλώσει και ο Πατού - Ντίν είχε μαχαιρώσει τόν αδελφό του. Και έτσι, όταν οι συγχωριανοί του τόν έδιωξαν σάν λυσσασμένο σκυλί, αυτός πήγε και κατέβηκε στην αγγλική στρατό.

Όσο πλησίαζε στο χωριό του, τόσο ή κομψιμένες άναμνήσεις τού Πατού - Ντίν έμπνόναν πάλι. Μιά άκράτητη έπιθυμία τόν έσπρωχνε να πάν να ίδι τούς δικούς του. 'Ο στρατός είχε κατασπινώσει στην είσοδο των στενών τού Σίκα, για να έκουνρασθούν οι άνδρες και τά ζώα, πριν από την κομιστική πορεία τους. Αυτή ή άνάπαυσις βοήθησε τδ σχέδια τού Πατού - Ντίν. Τη νύχτα ξεγύστισε άπατηρήτως, και σούρνοντας άνάλαφρος σάν σκιά, πέρασε κοντά στους σκοπούς. Άλλοιμονο, άν κανένας τόν άντιλαμβανόταν. Προτού προλάβει να φωνάξει, ο Πατού - Ντίν βε τού βύθισε ως τη λάβη τδ πελώριο μαχαίρι που κρατούσε άνάμεσα στα σφιγμένα δόντια του...

Όστόσο ο άσπρος γυιός, δεν έ-πύστερε μ' άδεια χέρια στο πατρικό του σπίτι. Είχε καταφύγει να κλέψη τρία άγγλικά ποφέκια, άρθονα φουγάρι, πού τδ κουβαλούσε τώρα στους δικούς του. Με ειρωνικό χαμόγελο ο 'Αφρίντι μονο-μύρισε:

— Από τότε που φθάσαμε στο Μάλα, εινε ή τρίτη φορά που κλέβονται όπλα από τούς 'Αγγλους στρατιώτες. Φούγκα που θα την έχω αύριο ο συνταγματάρχης μας !

Όστόσο τδ φορτίο που κουβαλούσε ο Πατού - Ντίν δεν τόν έμπόδιζε ν' άνεθί σάν κατόχη τδ δύσκολο μονοπάτι που ώδηγούσε στο χωριό του, τδ μόνο χωριό της περιφέρειας που, χωρίς στην τοποθεσία του, δεν είχε πάθει τίποτε άκόμα από τά άγγλικά στρατεύματα.

Οι 'Αφρίντι εινε νυκτόβιοι. Τδ ήξερε από ο Πατού-Ντίν και κι' αυτό τράβηξε ίσια στη σπηλιά, όπου ήξερε πως συνεδρούσε ή Δημογεοντία τού χωριού υπό την προεδρεία τού πατέρα του. 'Ο νεοφερμένος έγινε δεκτός με μιά παγεστή σιωπή. Έπειτα, ενώ όλοι οι άλλοι τραβούσαν τά μαχαίρια τους, ο πατέρας τού τού φώναξε:

— Άδελφ ! τί γυρεύεις εδώ άνάμεσά μας, έσύ που ξέρεις μονάχα να γλύφεις τά πόδια των άναθεματισμένων 'Αγγλων... Στάλε, που πρόδωσες τ' άλάτι που έφαγες κοντά μας !... Πιάστε τον,

αυτός που φθάνει στο πατρικό του σπίτι. Είχε καταφύγει να κλέψη τρία άγγλικά ποφέκια, άρθονα φουγάρι, πού τδ κουβαλούσε τώρα στους δικούς του. Με ειρωνικό χαμόγελο ο 'Αφρίντι μονομύρισε:

— Από τότε που φθάσαμε στο Μάλα, εινε ή τρίτη φορά που κλέβονται όπλα από τούς 'Αγγλους στρατιώτες. Φούγκα που θα την έχω αύριο ο συνταγματάρχης μας !

Όστόσο τδ φορτίο που κουβαλούσε ο Πατού - Ντίν δεν τόν έμπόδιζε ν' άνεθί σάν κατόχη τδ δύσκολο μονοπάτι που ώδηγούσε στο χωριό του, τδ μόνο χωριό της περιφέρειας που, χωρίς στην τοποθεσία του, δεν είχε πάθει τίποτε άκόμα από τά άγγλικά στρατεύματα.

Οι 'Αφρίντι εινε νυκτόβιοι. Τδ ήξερε από ο Πατού-Ντίν και κι' αυτό τράβηξε ίσια στη σπηλιά, όπου ήξερε πως συνεδρούσε ή Δημογεοντία τού χωριού υπό την προεδρεία τού πατέρα του. 'Ο νεοφερμένος έγινε δεκτός με μιά παγεστή σιωπή. Έπειτα, ενώ όλοι οι άλλοι τραβούσαν τά μαχαίρια τους, ο πατέρας τού τού φώναξε:

— Άδελφ ! τί γυρεύεις εδώ άνάμεσά μας, έσύ που ξέρεις μονάχα να γλύφεις τά πόδια των άναθεματισμένων 'Αγγλων... Στάλε, που πρόδωσες τ' άλάτι που έφαγες κοντά μας !... Πιάστε τον,

ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ"

ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΑΠΟΚΤΗΜΑ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΣΠΙΤΙ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ, ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ ΜΕ 60 ΣΕΛΙΔΕΣ 60 ΣΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΙΑ ΥΠΕΡΟΧΗ ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΙΤΑΛΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΜΕΛΟΤΣΟ ΝΤΑ ΦΟΡΤΙ ΠΟΛΥΧΡΩΜΗ, ΘΑΜΒΩΤΙΚΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ Η ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΣΕΛΙΔΩΝ ΕΓΧΡΩΜΕΣ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ. ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΕΘΙΜΑ - ΠΕΡΙΕΡΓΑ - ΑΣΤΕΙΑ - ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ, ΣΚΙΤΣΑ ΓΝΩΣΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΚΙΤΣΟΓΡΑΦΩΝ ΚΤΛ

Άλλή, και σ'ό, Μάλας !...

Με μιά περήφανη κίνησι, ο Πατού - Ντίν παραμέρισε τούς συμπατριώτες του και πλησιάζοντας, έφριξε μπροστά στα πόδια τού πατέρα του, τά όπλα που είχε κλέψει. — 'Ιδοι, εινε, για να σάς άποδείξω πως δεν άτιμωσα τδ άλάτι που έφαγα κοντά σας. Με κίνδυνο τής ζωής μου ήρθα κοντά σας ά-τ'ής κλέψω τρία άγγλικά ποφέκια, άρθονα φουγάρι, πού τδ κουβαλούσε τώρα στους δικούς του. Με ειρωνικό χαμόγελο ο 'Αφρίντι μονομύρισε:

— Από τότε που φθάσαμε στο Μάλα, εινε ή τρίτη φορά που κλέβονται όπλα από τούς 'Αγγλους στρατιώτες. Φούγκα που θα την έχω αύριο ο συνταγματάρχης μας !

Όστόσο τδ φορτίο που κουβαλούσε ο Πατού - Ντίν δεν τόν έμπόδιζε ν' άνεθί σάν κατόχη τδ δύσκολο μονοπάτι που ώδηγούσε στο χωριό του, τδ μόνο χωριό της περιφέρειας που, χωρίς στην τοποθεσία του, δεν είχε πάθει τίποτε άκόμα από τά άγγλικά στρατεύματα.

Οι 'Αφρίντι εινε νυκτόβιοι. Τδ ήξερε από ο Πατού-Ντίν και κι' αυτό τράβηξε ίσια στη σπηλιά, όπου ήξερε πως συνεδρούσε ή Δημογεοντία τού χωριού υπό την προεδρεία τού πατέρα του. 'Ο νεοφερμένος έγινε δεκτός με μιά παγεστή σιωπή. Έπειτα, ενώ όλοι οι άλλοι τραβούσαν τά μαχαίρια τους, ο πατέρας τού τού φώναξε:

— Άδελφ ! τί γυρεύεις εδώ άνάμεσά μας, έσύ που ξέρεις μονάχα να γλύφεις τά πόδια των άναθεματισμένων 'Αγγλων... Στάλε, που πρόδωσες τ' άλάτι που έφαγες κοντά μας !... Πιάστε τον,

αυτός που φθάνει στο πατρικό του σπίτι. Είχε καταφύγει να κλέψη τρία άγγλικά ποφέκια, άρθονα φουγάρι, πού τδ κουβαλούσε τώρα στους δικούς του. Με ειρωνικό χαμόγελο ο 'Αφρίντι μονομύρισε:

— Από τότε που φθάσαμε στο Μάλα, εινε ή τρίτη φορά που κλέβονται όπλα από τούς 'Αγγλους στρατιώτες. Φούγκα που θα την έχω αύριο ο συνταγματάρχης μας !

τόν παραξένεψε. 'Ηταν κάτι φυσικό, τδ όποιο κι' αυτό θα έκαναν εύχαριστός άν τούς παρουσιάζονταν ή εύκαιρία. Άλλά οι δημογεοντες έγιναν έξω φρενών. Στη σκέψη πως ή άπάτη αυτή θα γινόταν εις βάρος τους, και με κατάρτες και βλαστήμιες εναντίον των 'Αγγλων άκουσαν τά λόγια τού νέου.

— Δεν μάζ μένει παρά να πάρουμε τά βουνά και να κρυφτούμε! φώναζε ο άρχηγός με άπόγνωση. Πώς εινε δυνατόν να άντισταθούμε σ' όλόκληρο σύνταγμα; Άλλοι νο, θά...

Ο Πατού - Ντίν γονάτισε μπροστά στον πατέρα του και εις ένδειξιν ύποταγής άκούσθηκε τδ μέτωπό του άπάνω στα πόδια τού γέ-ρου.

— Άν τδ έπιτρέψης, θα δώσω έγώ μιά συμβουλή, εινε με ταπεινοφροσύνη.

— Μίλησε !

— Άκούστε ! Πρέπει ν' αποχωρήσετε και σεις στην άσπίτη τους με τδ ίδιο όπλο. Με την άσπίτη ! Πρέπει να στήσετε καρτέρι στο στρατό κατά τδ πέρασμά του από τά στενά. Δεν θα περιμένουν την έπιθεσί σας, και με τούς πρώτους πυροβολισμούς θα σπαστούν και θα ύποχωρήσουν με άταξία. Τότε εινε εύκολο τδ σπάζω τούς άλλους πιστούς 'Ιν-δούς τού σιλάμου μου, θα πάρουμε τά πολυβόλα και θα τά σπρώχνουμε εναντίον τους. Και επειδή είστε βαδίζουμε επί κεφαλής τού στρατού τδ πράγμα θα εινε εύκολο. Κανείς από αυτούς δεν θα γλυτώσει μ'σα στα στενά τού Σίκα, και τά όπλα τους θα μείνουν δικά μας. Τι λέτε για τδ σχέδιό μου ;

Όμοφώνως όλοι οι Δημογεοντες παραδέχθηκαν τή συμβουλή τού

νέου. Τότε έκείνος έξοικολογήθηκε:

— Δεν μένει παρά να όρίσουμε τά έπικαιρα σημεία που θα καταλάβετε. Άποφασίστε, ώστε να έξω και να τοποθετήσω τά πολυβόλα μου άναλόγως. Γρήγορα όμως γιατί πρέπει να επιστρέψω άμέσως για να μην άντιληφθούν την άπουσία μου και ύπομαστούν...

Πολύ πριν από τά ξημερώματα, ο προσνομιάς δάμονας είχε επιστρέψει, άπαρηγόρητος πάντοτε, στο στρατόπεδο. Και τδ πρωί, από τούς πρώτους άντελήφθη.. τή νέα κλιση των δυνάμεων και είδοποιήσε τούς άνωτέρους του. 'Ο συνταγματάρχης δεν παρέλειψε να έπαινεσθί τδ άγνιστό μάτι τού Πατού, Ντίν.

Το πρωί, τδ σύνταγμα ξεκίνησε για τδ δρόμο της επιστροφής. Σε λίγο μπήκαν στο στενό τού Σίκα. Και άπ'αυτή ή έλθροπραξία είχαν σταματήσει, βέβαιον πεπτιόν να στείλουν προσκόπους στα γύρω ύψώματα.

Άλλά με τούς ύδαγενείς ποτέ δεν έόρε κανείς τί τόν περιμένει

Έτσι, όταν ο στρατός έφτασε στο στενότερο σημείο της στενωπού, βρέθηκε ξαφνικά, μέσα σε ένδρα. Κι' άν τδ Τεσσαρακοστό Πόστο Σύνταγμα γλύτωσε, αυτό τδ χωριό σπύσε στην ταχεία και άποφασιστική ενεργεια ενός άνδρικού. 'Ο ήσως αυτός ήταν ο 'Ινδός 'Αφρίντι, Πατού - Ντίν, ο όποιος βρισκόταν εύτυχώς με την προφυλακή. Προτού οι άξιωματικοί άντιληφθούν καλά-καλά, ότι ο έλθρος τούς είχε βύθει καρτέρι, έκείνος είχε τοποθετήσει πύλας να πολυβόλα και σκόρπισε τά όπλα του στις πλαγιές...

— Είμαι έτοιμος να πληρώσω, άπάντησε ο ταγματάρχης. 'Ο Πατού - Ντίν εινε άπλως ή έδαφισις τού κανόνος και άποδεικνυει, ότι δεν σφάλω στη θεωρία μου, επιμένοντας πως οι 'Αφρίντι έχουν πράσινα μάτια και πως εινε προδότες.

Η ένθουσία τού 'Ινδού χαροποιήθηκε από τούς άξιωματικούς

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

Η ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ 7180

Ο θάνατος ενός καταδίκου στη Γουιάνη. Ποιός ήταν ο περίφημος βαρώνος ντ' Αρμέζ. Οι ξρωτές του με την ωμορφιά Έρρι- κέττα Ντυπρέ. Μία παράξενη περιπέτεια. Ο Όλλανδός με τα πρόσινα γυαλιά. Η δολοφονία μιας συνεργάτιδος της Μάτσα Χάρι. Μία ύποπτη και μυστηριώδης κίτρινη θαλίτσα. Η καταδίκη του βαρώνου ντ' Αρμέζ. Στο «Νησί του Διαβόλου». Η πι- στή φίλη, κτλ. κτλ.

ΙΣ ημέρες αυτές η Γαλλική εφη- μερίδα εδημο- σιεύσαν μία πε- ριέργη είδησι, που έδωκε στο πέν-θος τον Εύρωπα-ϊκό υπόκοσμο...

Ο διευθυντής των Γαλλικής Γουιάνης, στην καθή- κοντι του προς τους προϊσταμένους του, ανέφε- ρε με λίγες λέξεις ότι ο καταδίκος 7180 «έφρονε», αποπειρα- θείς να δραπέτευση από την Νήσον του Διαβόλου.

Ο κατάδικος 7180, όπως μας αποκαλύπτει σήμερα ένας άστυνομικός της Μυστικής Ασφα- λείας, ήταν ο περίφημος τυχοδι- κτής και εγκληματίας Ζάκ ντ' Αρ- μέζ, πασίγνωστος άνωστ στο Πα- ρίσι ως βαρώνος ντ' Αρμέζ.

Ο μυστηριώδης αυτός κακοποιός, έδω και δέκα χρόνια, είχε μετα- φερθή από τη Χάβρη στα κάτεργα της Γουιάνης, για να εκτίση την ποινή των Ισοβίων καταναγκαστι- κών έργων. Μα από τις πρώτες μέρες της απίστευτης του εκεί κάτω θεωρήθηκε ως ένας από τους π.δ. έπακνώνους και τους π.δ. αντίσας- τους καταδίκους, οι οποίοι δεν μπο- ρούσαν να προσκομισθούν στην έ- φιαλτική ζωή των κατέργων. Ο Ζάκ ντ' Αρμέζ απέχθαντο κάθε είδους δουλειά, και δεν μπορούσε ποτέ να καταλάβει τί θα πη πειθαρχία. Οι φύλακες λοιπόν παρακολού- θησαν άγρυπνα κάθε κίνησή του, γιατί ήξεραν πως δεν συλλογιζόταν τίποτε άλλο, παρά την απόδρασή του από τη Νήσο του Διαβόλου. Μα κάθε τέτοια απόπειρα αποτύγχανε με τον πιο οξυρό τρόπο, χωρίς όσ- τόσο ο κατάδικος 7180 να εγκαταλεί- πει τα τραβιά κα' απαρχαιωμένα σχέδιά του.

Έδω και λίγες μέρες, για τελευ- ταία φορά, ο ντ' Αρμέζ θέλησε πάλι να δοκιμάσει την τύχη του. Ένα μεσημέρι λοιπόν, κάτω από τον κα- ρφτό ήλιο, το έσκασε κρυφά από τη Νήσο του Διαβόλου, με τη βάρκα του διευθυντού των κατέργων, πέ- ρασε στην απέναντι στεριά, φορών- τας ένα τράστο ψάδινο καπέλλο, για να μη μπορούν οι σκοπέι να διακρίνουν από μακριά το πρόσω- πό του, και χάθηκε γρήγορα μέσα στο άπειρο δάσος, γεμάτο φαρ- μακωρά φείδια και σάτους βάλ- τους, που έφταναν τον κίτρινο πε- ρσέ. Μα κι αυτή τη φορά ο Ζάκ ντ' Αρμέζ στάθηκε άτυχος, γιατί οι φύλακες δεν άργησαν να ανακα- λύψουν την εξαφάνισή του, να τον κυνηγήσουν, να τον φτάσουν μέσα στο δάσος και να του κάνουν «κο- σιν» το κομμάτι από τις σφαίρες.

Το περίεργο τώρα είναι ότι ο ώ- ραιος βαρώνος ντ' Αρμέζ δεν έζ- ηγήθηκε μέσα στα χέρια των δι-

κών του, αλλά μέσα στην τουφεκή άγκαλιά μιας μαρτυρικής γυναίκας, της Έρρικέττας Ντυπρέ, της πι- στής και άφωσιμένης φιλενάδας του, η οποία τόσο τον έλάτρευε, ό- στε είχε εγκατασταθεί, ύστερ' από μία ειδική άδεια, εκεί κάτω, στη Γουιάνη, και κάθε έξη μήνες, πη- γαινε στη Νήσο του Διαβόλου, για να μιλήσει λίγα λεπτά της ώρας με τον πολυγαμπιμένο της. Έπειτα, ξαναγύριζε στην απέναντι στεριά και εξακολουθούσε να ζή μια τρα- γική ζωή, μαζί με τις οικογένειες των άλλων καταδίκων.

Η ιστορία τώρα αυτού του μαρ- τυρού έρωτος, είναι από τις πιο συγκινητικές και τις πιο παράξενες. Η ωμορφιά Έρρικέττα Ντυπρέ εί- χε γνωρίσει τον σαγηνευτικό βα- ρώνο πριν δέκα χρόνια, σ' ένα έρι- στοκρατικό εντάσιον της λεωφό- ρου των Ηλυσίων Πεδίων, στο Παρίσι. Η Έρρικέττα εργαζόταν εκεί πέρα ως ταμία και όπως ή- ταν φυσικό, δεν άργησε να προσέ-

ξι τον υπέροχο Ζάκ ντ' Αρμέζ, ο οποίος εύχθηκε σ' εκείνο το νυ- χτερινό κέντρο. Ο διευθυντής όσ- τόσο του ενάντιον δεν δίστασε να προσεποήσει την ωμορφη τα- μιά του, δι. δεν έπρεπε με κανένα τρόπο να συνάγη σχέσεις με τον Ζάκ ντ' Αρμέζ, γιατί, μολονότι ή- ταν από άριστοκρατική οικογένεια, έκανε μία ύποπτη ζωή, ξυγχτών- τας στις χαρτοπατακτικές λέσχες. Έπίσης της άναφερε ότι είχε μά-θει πως ο δικός του βαρώνος ήταν λαθρόμπορος ναρκωτικών.

Μα ο Ζάκ ντ' Αρμέζ ήταν τόσο συμπαιθητικός, είχε τόσο ευγενικούς τρόπους, ώστε η αισθηματική Έρ- ρικέττα ένοιωσε γι' αυτόν μία ακα- τάνκητη συμπάθεια, η οποία κατέ- ληξε σ' έναν τριλλό και παράφορο έρωτα. Κι' έτσι, μία μέρα, παρά- τησε τη δουλειά της κι' εγκαταστά-θηκε στο πολυτελές διαμέρισμα του βαρώνου.

Μόλις όμως πέρασαν οι πρώτοι ένθους ασμοί, η ωραία Έρρικέττα

Ο ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΣ

άρχισε να προσέχη τόσο παράξενος ήταν ο φίλος της. Της έλεγε πως ήταν Ισπανικής καταγωγής κι' ότι είχε υπηρετήσει στην περίφημη Λε- γεώνα των Ξένων. Κατά τη διά- κεια του Εύρωπαϊκού πολέμου ήταν στην Αμερική, όπου έκανε διάφο- ρες επιχειρήσεις, δι. και τόσο επι- κερδείς, γιατί δεν του είχε απο- μείνει απ' αυτές ούτε ένα δολλά- ριο. Μα παρηγοριόταν, γιατί περι- μένε να κληρονομήσει έναν βαθύ- λουτο θείο του, που ζούσε στη Μαδρίτη.

Κι' αλήθεια, ύστερ' από λίγον καιρό, ο βαρώνος ντ' Αρμέζ είχε στη διάθεσή του μία μικρή περιου- σία! Όπως δέ έξηγουσε στην ω- μορφη φιλενάδα του, αυτά τα λε- γτά ήταν ένα μέρος της κληρονο- μίας που θα έπαρνε σ' λίγο.

Έκτιν άκριβως την έποχή, ο Ζάκ ντ' Αρμέζ δέχονταν την επί- σκεψη ενός μυστηριώδους φίλου του με πρόσινα γυαλιά, με τον οποίον κλεινόταν άμέσως στο σαλόνι και μιλούσε για απόκρυφες υποθέσεις. Στην Έρρικέττα Ντυπρέ έλεγε πως ήταν ο δικηγόρος της, που φρόντι-ζε γι' αυτήν υπόθεσι της κληρονο- μίας του.

Άξαρνα ο παράξενος βαρώνος, είπε μία μέρα στη φιλενάδα του: — Άκουσε, Έρρικέττα... Βλέπω πως στενοχωριέσαι να μένεις δι- νη μέρα μονάχη εδώ στο διαμέρι- μ. Πολλές φορές μου έχεις πη ότι θα ήθελες να ξαναγυρίσεις στο «εντάσιον». Μα αυτή η νυχτερνή δουλειά δεν είναι για σένα. Θέλεις να εργασθείς ως ταμία στο «Υιέλ Σαντράβι»;

Η Έρρικέττα δέχτηκε όλοχαρη την πρότασι και την άλλη μέρα έ- πασε κόλας δουλειά στο ταμείο του ξενοδοχείου. Ο βαρώνος Ζάκ ντ' Αρμέζ είχε δώσει γι' αυτή φίλη του, στη διευθύντρια του ξενοδο- χείου και στους δυο γυνίκες της τις καλύτερες συστάσεις.

Η Έρρικέττα βρέθηκε έτσι μέσα σ' ένα φιλικό περιβάλλον. Μα ύ- στερ' από μία εβδομάδα εξαφάνισθη- κε, όταν είδε να παρουσιάζεται στο γραφείο του ξενοδοχείου ο δικηγό- ρος του φίλου της, ο οποίος δι. μό- νο δεν την χαρείσκει, αλλά κι' έ- δωσε ένα ψεύτικο Όλλανδικό όνο- μα στο γραμματέα. Ο άνθρωπος αυτός φορούσε πρόσινα γυαλιά και ήθελε ένα έσωμάτιο...

Υστερ' από λίγη ώρα, έκανε την εμφάνισή στο ξενοδοχείο και ο βαρώνος. Χαρέτησε μ' ένα νόημα τη φιλενάδα του κι' ανέθηκε άμέ- σως στο διακρίτο του «Όλλανδού». Όταν κατέβηκε, κρατούσε στο χέ- ρι του ένα πακέτο τυλιγμένο σ' ένα έφημερίδα. Πήγε λοιπόν κον-τά στο ταμείο, τη στιγμή που έλο- σζεδόν το προσωπικό του ξενοδο- χίου ήταν άπασχολημένο με την άφιξη έξι αυτοκινήτων με ταξιδι-νίστες, έδωσε το πακέτο στην Έρ- ρικέττα και της είπε:

— Κάνε μου τη χάρη, αγάπη μου, (Η συνέχεια εις την σελ. 845)

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τα καλλυντικά, ή μέδα, το σπiti, ή κουζίνα, κλπ.)

Η ΜΟΔΑ
ΛΑ τ' άνοιξά- τικα και καλοκαι- ρινά ταγiερ έ- χουν μια χαρή ά- συνήθιστη, κι' αυ- τό όφειλεται έξ- ολοκληρου στην ποικιλία που πα- ρουσιάζουν οι γι- ακάδες κι' ή τσέ- πες. Οι γακαάδες κι' ή τσέπες γαρ- νίζουν όλη την τουαλέτα, χωρίς να έχουν ανάγκη από άλλα στοιχεία, και συγχρόνως διόνουν στην όλη εμφάνισή μια κοкетταρία εντελώς ξεχωριστή. Χωρίς να ήμαστε άνωγ- κασμένες να κανουμε καινούργια τουαλέτα, αν τα μέσα μας δεν τό- επιτρέπουν, άρκουμένα σ' ένα γαρ- νιούμε μόνο ένα παλιό μας φόρε- μα ή ταγiερ με τσέπες, γακά ή βε- λονιές, γατί κι' αυτές ή τελευταί-ες είναι της μόδας.

Μία άλλη οικονομία είναι ή έξι-σι: "Αν τό μαντί σας σάς κάνει εντυ- πωσι παλιού και έχει χρώμα, άς πούμε, γατί ή μπέξ, μπορείτε να τό άνανεώσετε, προσθέτοντας του ένα γακά μπλέ-μαρν και ήμοιες τσέ- πες. Κανείς δεν θα άντιληφθή ότι πρόκειται π'όχι περνούοι μαντί.

Συνήθιζοντα πολύ για γαρνι- σμα και τα «σινέ» λαινά, που θυ- μίζουν πολύ μερικές γυνες. Παρα- δείγματος χάριν, σ' ένα μαντί μαρ- ρόν μπορούμε να βάλλουμε γακά - έ- να και τό αυτό δωμάτιο τό σαλό- νι και τ' άλλα λαινά «σινέ» και ή- μοιες τσέπες. Είναι ένα χαριτωμένο γαρνιόσμα.

Άλλο γαρνιόσμα είναι ή βελονιές από κορδονέττο, σ' λίγο σκορύτε- ρο χρώμα από τό ύφασμα που πρό-κειται να γαρνιόρ.

Γενικά ή μόδα παρουσιάζεται πολύ πρακτική έφέτος, ήμιάς δέ στην Ελλάδα, που έχουμε και ώ- ραιοτάτους αλαζίδες, δεν πρέπει να παραλείψουμε να τους χρησι- μοποιήσουμε είτε γι' αφορμάκια π'ω- νιά, είτε γι' αταράκια. Με μό έφάνισα πέτσινα και γακαάκια σ'ό- τοιο χρώμα της ζώνης, είναι χαρ- τωμένα. Με τα φορματάκια αυτά μπορούμε να φορέσουμε και άλμα κατέλλα ή λαινά μονόχρωμα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΣΑΣ

Στην έποχή μας, όσες δεν έχουν φυσικά όντοια μαλλιά, καταφεύ- γουν σ'α κομμωτήρια και κανουν όντοιαρίσματα με ψαλλίδι ή όντο- λάρισμα διαρκείας με μηχανήμα.

Γι' αυτόν τελευταίο τρόπο όντο- λάρισματος δεν έχει εξακριβωθεί ά- κόμη αν βλάπτει τα μαλλιά, αλλά αυτό δεν άποδίδει τις περισσότε- ρες κυρίες να τό χρησιμοποιούν, ά- διαφορώντας αν ή δύστυχη ή τρί- χα άντέχει σ'όση θερμοκρασία, σ'ό λεγόμενο «ψήσιμον». Όλο τό μυστικό έγκειται σ'ό να καταλάβη ο κομμωτής την άντοχή της τρίχα που θα υποβίω σ' αυτό τό μαρτι- ριο, γατί όλες ή τρίχες δεν έχουν την ίδια άντοχή. Άκολουθώσ π'ό- πει τό όγος που χρησιμοποιείται γι- την επερισκόμην να είναι άριστο ποιότητος. Δεν πρέπει να γίνεται οικονομία σ' αυτό. Γι' αυτό τό λόγο α- τό άποφεύγετε τό φτηνό κομμωτή

ρια, που δεν μπορούν να έχουν ού- τε καλά όλικά, ούτε προπάντων κα- λούς τεχνίτες. Προσέχη χρειάζεται έπίσης σ' όσες βάφουν τα μαλλιά τους. Πρέπει να έξη ή κομμωτής τό είδος της βαφής, γα να κρίνι αν πρέπει να όντοιαρισθούν τα μαλλιά με όντοιασιών διαρκείας και πόσο πρέπει να ψηθούν.

Δεν άρκει όμως να όντοιαριστού- με. Πρέπει να μάς διδάξη ή κομ- μωτής μας και πώς να χτενίζομα- στε ώστε να μη χαλούμε τα κύμα- τα, γατί αν χτενιστούμε «κότρω» δι. ή όντοιασιών χαλουν και δεν φαίνονται. Τα φτενιά χτενίσματα θέλουν καρέλια πολύ φλού.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Όσο περνούν τα χρόνια, τα πρά- γματα άπλοποιούνται ή παίρνουν άλλη έξέλιξι. Δεν είναι όμως άναγ- κη να είναι κανείς πολύ ήλικιωμένος γι'α να θυμηθεί ότι άλλοτε τό σαλό- νι ήταν ένα δωμάτιο, που άνοιγε σ'ός έπισήμιους μόνον περιστάσεις και συνήθως ή οικογένεια καθόταν στην τραπέζια κι' εκεί διχόταν τους φίλους. Σ'ε πολλές επαρχίες ά- κόμη και τώρα γίνεται αυτό, αλλά τα περισσότερα σπιτία κατήγγρσαν π'α τό περσιτό αυτό δωμάτιο, που ήταν τό κλειστό σαλόνι και χρησι- μοποιούν μονάχα δωμάτια, μέσα σ'α όποια ζουν και κάθονται. Η νέα έπίποισις έχει συνδυάσει σ'έ- να και τό αυτό δωμάτιο τό σαλό- νι και την καλή τραπέζια. Στη μία γωνία της αιδούσης γίνεται ή τρα- πέζια και στην άλλη γωνία γίνε-ται τό σαλόνι, που μπορεί να είναι

και γραφείο. Άλλαδι τό όλον δω- μάτιο περιλαμβάνει τραπέζι, καρέ- κλες, μπουφέ ή σερβάντ, και όσον έπίσης σ' όσες βάφουν τα μαλλιά τους. Πρέπει να έξη ή κομμωτής τό είδος της βαφής, γα να κρίνι αν πρέπει να όντοιαρισθούν τα μαλλιά με όντοιασιών διαρκείας και πόσο πρέπει να ψηθούν.

Δεν άρκει όμως να όντοιαριστού- με. Πρέπει να μάς διδάξη ή κομ- μωτής μας και πώς να χτενίζομα- στε ώστε να μη χαλούμε τα κύμα- τα, γατί αν χτενιστούμε «κότρω» δι. ή όντοιασιών χαλουν και δεν φαίνονται. Τα φτενιά χτενίσματα θέλουν καρέλια πολύ φλού.

Όσο περνούν τα χρόνια, τα πρά- γματα άπλοποιούνται ή παίρνουν άλλη έξέλιξι. Δεν είναι όμως άναγ- κη να είναι κανείς πολύ ήλικιωμένος γι'α να θυμηθεί ότι άλλοτε τό σαλό- νι ήταν ένα δωμάτιο, που άνοιγε σ'ός έπισήμιους μόνον περιστάσεις και συνήθως ή οικογένεια καθόταν στην τραπέζια κι' εκεί διχόταν τους φίλους. Σ'ε πολλές επαρχίες ά- κόμη και τώρα γίνεται αυτό, αλλά τα περισσότερα σπιτία κατήγγρσαν π'α τό περσιτό αυτό δωμάτιο, που ήταν τό κλειστό σαλόνι και χρησι- μοποιούν μονάχα δωμάτια, μέσα σ'α όποια ζουν και κάθονται. Η νέα έπίποισις έχει συνδυάσει σ'έ- να και τό αυτό δωμάτιο τό σαλό- νι και την καλή τραπέζια. Στη μία γωνία της αιδούσης γίνεται ή τρα- πέζια και στην άλλη γωνία γίνε-ται τό σαλόνι, που μπορεί να είναι

Η ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΠΡΟΕ- ΤΟΙΜΑΣΙΕΣ

Επεκράτησε ή συνήθεια να κά- νουμε μεγάλη καθαριότητα σ'α σπι- τια μας, προκειμένου να έτομα- σθούμε γι'α τις γιορτές του Πάσχα, αλλά αυτή ή συνήθεια όλοένα κα- ταργείται, και ο λόγος είναι γι'ατί τό ζήτημα της καθαριότητος έχει ύποστη σημαντική έξέλιξι. Δεν πε- ραιώνουμε π'α τό Πάσχα γι'α να κάνουμε γενική καθαριότητα σ'ό σπιτι μας. Η καθαριότης αυτή γί- νεται κάθε έβδομάδα. Ιλλέονται τα παράθυρα, ή πόρτες, τα παρ-

κέτα, καθαρίζεται π'α καψά ή κου-ζίνα, εξαερνίζονται τα ταβάνια κλπ. κλπ. Έτσι τό Πάσχα, ή μάλ- λον την Μεγάλη Έβδομάδα, την χρησιμοποιούμε γι'α να βάψου- με τ' αυγά, που βάφονται την Με-γάλη Περσιτη ή τό Μεγάλο Σάβ-βατο, γι'α να κάνουμε τουρέκια, κουλουράκια και άλλα γλυκά. Και έπειδι ο λόγος π'όχι αυτών, θα σάς ύποδειξουμε πώς να βάψετε αυγά, που να μοιάζουν με μαρμαρο χρω-ματιστά. Θα έφτίσετε μεταξωτά διαφόρων χρωμάτων και με αυτά, συνδυάζοντας τα με τό γούστο σας, θα τυλίξετε τό αυγό σας, πατώντας προηγουμένως άπάνω του μία μαρ-γαρίτα, ένα έλμη ή Λημόνατο. Υ-στερ'α έδενετε σφιχτά τό αυγό μέσα σ' ένα πανί, γι'α να μη φύγουν τα έφιττά, και βάψετε να βράση 10 λεπτά ως ένα τέταρτο. Όταν τό βγάλετε από τό έστύλιζε, θα ιδή-τε ένα αυγό με διάφορα χρώματα και άποτυπωμένο έπάνω του τό ά-νθος που βάλατε. Άν έχετε γούστο και διαλέξετε όμορφα χρώματα, θα έπαιχτε άριστοτεράματα, γι'α γι'α να μάθετε θα έχετε 2-3 άπο-τυχίες.

Η ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΣΑΣ
Η συμπεριφορά ενός άνθρώπου δεν φαίνεται μονάχα από τον τρό-πο που θα φάη, που θα πιή σ' ένα σαλόνι, που θα μιλήση ή θα χαρε-τήση. Φαίνεται και σ' άλλα πρά-γματα. Λόγον χάριν, αν πάη στην εκκλησία τη Μεγάλη Έβδομάδα και μη μέσα θορυβών και άρχισέ να μιλά ή δεν έχει μία στάσι που να δείχνει σεβασμό, δεν είναι ευγενής άνθρωπος. Μερκοι προσφύζονται δι. κουράζονται να στεκονται πολ-λή ώρα όρθοί, δι. τους περάζει ή μυρουδιά του λιβανού και άλλα πα-ρόμοια αλλά στην περίπτωση αυτή με προτιμότερο να μην πηγαίνουν διόλου σ'ε εκκλησία. Άν ριζούμε μία ματιά στην Καθολική εκκλησία, στη Γερμανική, στη Ρωσική, θα έδουμε με πόση κατανύξι παρανο- λουθούν τις ακολουθίες ή εκκλησια-ζόμενοι, ενώ στις δικές μας εκκλη-σίες παρατηρούνται πολλά άτοπα, που κανουν άσκή μεγαλειότης εν-τύπωσι την Μεγάλη Έβδομάδα. Μεγάλη προσέχη χρειάζεται και σ'ό ντύσιμο, που πρέπει να είναι σεμνό.

Η ΩΦΕΛΙΜΟΤΗΣ ΤΩΝ ΦΡΟΥΤΩΝ
Σ'ε πολλές χώρες της Εύρώπης προσφέρουν τό ποσι στο πρόγευμα φρούτα και ή συνήθεια αυτή είναι θαυμασία από ήγεινης άποψεις.

Μηλα, πορτοκάλια, ροδάκινα, μπανάνες, βερνίκια, σταφύλια, δια-φέλοι, άναλόγως της έποχής, αλλά απ' όλα τα φρούτα τις πε-ρισσότερες βιταμίνες έχουν ή μπα-νάνες. Έκτός αυτών άφελουν τα έν-τερα και μη διατάσσεται ποτέ να δι-δετα σ'α παιδιά σας άφθονες μπα-νάνες, γατί είναι, σ'αί τοις άλλοις, πάρα πολύ θρεπτικές.

Να μη σ'ε λείπει τό ποσι τό γά-λα σας και τό ψωμί με τό βούτυρο, αλλά να μη λείτουν και τα φρούτα, αν είναι δυνατόν.

ΔΙΣ ΔΙΑΝΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Ένα χαριτωμένο καπέλλο λινό και γραδάτα όμοια

ΕΝΑ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΧΑΛΑΣΕ ΚΟΣΜΟ

ΤΗΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΗΝ

Τὸν ἄνδρα τὸν τραβάει, τὸν γοητεύει, τὸν σαγηνεύει ἡ θερμὴ, ἡ πρόσχαρη, ἡ πρόθυμη καὶ καλόβουλη γυναῖκα. Ὑπάρχουν γυναῖκες πού ἐγύρασαν, χωρίς νὰ γνωρίσουν τίς συγκινήσεις τοῦ ἔρωτος. Καὶ ἐπιδεικνύονται γι' αὐτὸ καὶ ὑπερηφανεύονται.

Λένε: — «Ἐστάθηκα ἐντιμὸς σὴ ζωὴ μου!»

Νομίζω ὅμως, καὶ τὸ νομίζω ἀκράδαντος, ὅτι δὲν εἶνε ἀτιμία τὸ φλερτ κι' ὁ ἔρως ἀκόμη, πού δὲν φθάει φυσικὰ — σὲ ΧΥΔΑΙΟΤΗΤΕΣ καὶ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΕΙΣ.

Ἄν δὲν σκορπίσουμε γύρω μας ὀλίγη θερμότητα, οἱ ἄνδρες παγώνουν.

Ἡ διάθεσις τοῦ ἔρωτος πεθαίνει.

Ὁ ἔρως εἶνε ὅπως ὁ ἥλιος. Ὅταν χάσῃ τὴ θερμότητά του, κάθε ζωὴ γύρω του σβήνει. Καὶ ζωὴ εἶνε ὁ ἔρως. Ἡ πιὸ ἐντονὴ ἐκδήλωσις τῆς ζωῆς.

Ἀς μὴ μεμφώμεθα λοιπὸν τοὺς ἄνδρες, γιατί εἶνε κάποτε ψυχροὶ μαζί μας. Δὲν φταῖνε αὐτοὶ. Ἀλλὰ ἐμεῖς, πού προκαλοῦμε τὴν ψυχρότητά τους.

Μ' ὅλα αὐτὰ, δὲν θέλω νὰ πῶ πῶς μιὰ γυναῖκα πρέπει νὰ εἶνε ἐπιπολαία καὶ νὰ σκορπᾷ γύρω της γλυκόλογα καὶ θαυπεῖες.

Ὅχι. Ὑπεράνω ὅλων ὑπάρχει ἡ σεμνότης, ἡ καλὴ ἐννοουμένη σεμνότης, τὸ πόλισμα αὐτὸ κάθε γυναικὸς.

Ἡ ἀναίδεια εἶνε τὸ χειρότερο ἐλάττωμα γιὰ μιὰ γυναῖκα.

Ἰδοὺ σχετικῶς μετὰ τὰ παραπάνω καὶ ἕνα χαρακτηριστικὸ ἱστορικὸ γεγονός:

Ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει ἕναν λαὸ τῶν Γενθάνων, τοῦ ὁποίου ἡ γυναῖκες εἶχαν ὡς δόξα καὶ τιμὴ τους τὴν... ἀναίδεια!

Ἐγὼν ἔθιμο, δηλαδή, σὲ κάθε νέα κατάκτησι πού ἔκαναν, νὰ κρεμοῦν στοὺς τοίχους κι' ἕνα νέο κόσμημα πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ Ἐρῶτος. Ἐκεῖν ἡ γυναῖκα, πού εἶχε τὰ περισσώτερα τέτοια κοσμήματα, ἦταν ἡ... σεβασμιωτέρα!

Ἄλλοι καιροί, ἄλλα ἥθη...

Ἄν τὸ ἔθιμο αὐτὸ, λέει ἡ κυρία ντὲ Σεργίω, προσβάλλει τὴ σεμνὴ ἀντίληψί μας καὶ τὴν καλὴ ἀγωγή, δὲν ἔχει ταῦτάς τας τὴν ἀποσιμωμένην τὴν σημερινὴν ἀνδρῶν!... Τί κάνουν, οἱ σημερινοὶ

ἄνδρες;... Ἀπλούστατα, ἀφοῖς στήσουν πρῶτα τίς μεγαλειότερες παγίδες γιὰ νὰ διαφθείρουν τὴ γυναῖκα, πρὸς τὴν ὕστερα δὴν τοὺς τὴ ζωὴ, γιὰ νὰ τὴ σκορπαντοῦν.

Ἀς προσέχουν λοιπὸν ἡ γυναῖκες.

Ἡ δυσφήμισις εἶνε γι' αὐτὲς θάνατος. Θάνατος ἡθικὸς.

Καὶ τώρα ἂς ἐξετάσουμε ἕνα ἄλλο ζήτημα, μιὰ ἄλλη περίπτωση:

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἀνέραστοι; Καὶ γιατί;

Ἀσφαλῶς ὑπάρχει ἕνας ἀριθμὸς ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι ἀποφεύγουν τὸν ἔρωτα τῶν γυναικῶν.

Τοὺς μισογύνους αὐτοὺς πρέπει νὰ τοὺς χωρίσουμε σὲ κατηγορίες:

Σ' ἐκείνους, πού ἀπὸ νοσηρότητα στέκουν μακριὰ ἀπὸ τὸν Παράδεισον τοῦ ἔρωτος. Σ' ἐκείνους δηλαδή πού ἀποφεύγουν τὸ ὄρατο φύλο, γιατί εἶται τοὺς ἐδημιούργησεν ἡ φύσις, μετ' ὀρίσμενας διαστροφάς.

Αὐτοὶ εἶνε οἱ πῶς φανατικοὶ ἐχθροὶ τῶν γυναικῶν. Ἡ γυναῖκα δὲν τοὺς συγκινεῖ, οὐτε ὡς φίλη, οὐτε ὡς σύζυγος.

Οὐδέποτε ἐγνώρισαν τίς ἀπολαύσεις τοῦ ἔρωτος οὐδέποτε ἐγεύθησαν τὰς ἡδονὰς του.

Γεννιοῦνται, γίνονται ἐφηβοί, ἀνδροῦνται, γηράσκουν καὶ κατεβαίνουν στὸν τάφο, χωρὶς νὰ εἰσέλθουν ποτέ τὸ γλυκὺ μυστήριον τῆς ἀγάπης, τοῦ ἀπολαύσῃ αὐτοῦ τῶν ἀγγέλων πρὸς τὰ ἄσπρα, ὅπως ποιητικὰ γράφει ὁ Οὐγκώ.

Καὶ ἐρχόμεθα στὴν τρίτη κατηγορίαν, στὴν κατηγορίαν τῶν ἀνδρῶν πού ἀποφεύγουν — ὅχι ἀπολύτως βέβαια — τίς γυναῖκες ἀπὸ φρόνησι, ἀπὸ ψυχρὸ ὑπολογισμό.

Κανένα χτυποκάρδι...

Κανέναν στεναγμόν...

Καμμιά ἐρωτικὴ ἀγωνία...

Ἐκτός ὅμως τῶν ἀρρώστων αὐτῶν μισογύνων — γιατί ἄρρωστοι εἶνε — ὑπάρχουν καὶ ἄνδρες πού μένουν ἀγαμοί, πού ἀποφεύγουν τὸν ἔρωτα, ἀπὸ μιὰ φυσικὴ, ἀκατανίκητη δειλία, μπρὸς τίς γυναῖκες.

Εἶνε κι' αὐτοὶ ἀσθενεῖς;

Ἰσως ναί... Ἰσως ὄχι.

Πάντως οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε ἐπιφυλακτικοὶ καὶ δύσπιστοι. Ξέρουν νὰ φυλάσσονται.

Ἄν ἄλλοι νυμφεύονται ἀψεύδως, αὐτοὶ βλέπουν τὸ γάμο σὰν κόλαση.

Δοκιμάζουν... μετὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς γλώσσας, τὴν γλῶσσα τοῦ ἔρωτος καὶ οὐδὲν πέραν τούτου.

Οὐδὲν πέραν τοῦ ἔρωτος. Μένουν ἔξω τοῦ νυμφῶνος καὶ εἶνε εὐχαριστημένοι.

Διατηροῦν πεισιμῶνας τὴν ἐλευθερίαν τους. Βλέπουν δὲ μετ' οἴκτου τοὺς ἐγγάμους.

Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὴν τάξιν τῶν γεροεργέντων.

Εἶνε τὰ θαλερὰ γεροντοπαλὰ λήκαρα, πού δὲν πιάστηκαν σὲ δόκανο τοῦ γάμου.

Ἐπαίξαν μετ' ὅν ἔρωτα ἴσως κάποτε, χωρὶς νὰ πληγωθοῦν ὅμως.

Ἐδῶσαν μάχην ἐναντίον του, χωρὶς νὰ νικηθοῦν.

Γιατί, ὅπως λέει ἕνα Ἰαπωνικὸ δίστιχο:

«Ὁ ἔρως εἶνε ἀγρία μάχη, στὴν ὁποία χρειάζεται ἀναγκαστικὰ ἕνας νικητὴς κι' ἕνας νικημένος».

Ἀπέφυγαν λοιπὸν οἱ ἄνδρες αὐτοὶ τὴν ἦτταν καὶ τὴν ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑΝ συνεπῶς.

Ἀπέφυγαν — ὅπως λένε οἱ ἴδιοι — τὸν Διάβολο.

Ὁ καλὸς Μολιέρους μάλιστα τονίζει ὅτι ἡ γυναῖκες εἶνε χειρότερες κι' ἀπ' τὸν Διάβολο ἀκόμη...

Τὸ λόγιον ὅμως αὐτὸ ἔχει καὶ τὴν ἀνάποδὴν του.

Ὁ σοφὸς Σολομὼν δηλαδή εἶπε:

«Ἐκεῖνος πού βρῆκε τὴν ἀληθινὴν γυναῖκα, βρῆκε τὴν Θεῖαν Χάριν».

Ἀλλὰ τὰ γεροντοπαλὰ λήκαρα δὲν πιστεύουν σὲ τέτοια «σοφὰ δῆθεν» ρητά.

Ὁ Σολομὼν ἔκανε — λένε — φιλολογία.

Ἐχοντας ἕνα τεράστιον χάρεμι ὁ σοφὸς αὐτὸς βασιλεὺς, πολιοῦσε εὐκολὴ καὶ φθινὴ καὶ ὑποπτικὴ σοφία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέ-

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21 - 419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Όροι συνδρομῶν ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἐσωτερικὸ δι' ἑν ἔτος	Δρχ. 200	11	Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 6
Ἐξάμηνος	100	11	Ἀμερικῆς

καὶ δι' ἄλλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὴν Κογκὸ ἐπὶ αὐτῶν σελίνων 30 Ἀλ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν ἱδρυτικὴν τῆς «Οἰκογενείας» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.

Τιμὴ ἐκάστου φύλλου Δρχ. 4

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομῶν καὶ διὰ τὴν κατά φύλλον πώλησιν ἡ Ἐταιρεία New York News Agency General P.O.Box 497 New York City, ἐκπαιδευτικὴν παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλοποπούλου, καὶ ἐν Βελγίῳ Κογκὸ δὲ κ. Γεώργιος Ἀντωνιάδης, B. P. 445, Elisabethville, Congo Belge, ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Η ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ 7180

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 842)

νὰ μοὺ φυλάξῃς αὐτὸ τὸ πακέτο μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο καὶ νὰ τὸ πάρῃς μαζί σου τὸ βράδυ, πού θὰ γυρίσῃς στὸ σπίτι. Ἐγώ, ἕνα γαντιθεὶς στὴ λέσχη καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ κρατᾶω διαρκῶς στὰ χέρια μου. Εἶνε διάφορα πολὺ τιμὰ ἔγγραφα πού μοὺ τὰ ἔδωκε ὁ δικηγόρος μου. Ξέρεις, κάνει τὸν Ὀλλανδῶ, γιατί θέλει νὰ πιάσῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἕναν ἄπιστο σύζυγο...

Τὸ βράδυ, ὅταν γύρισε στὸ σπίτι τους, ἡ Ἐρικέττα εἶδε ὅτι τὸ πακέτο ἔκλεινε ἦταν μιὰ βαρεὶά κίτρινη βαλίτσα. Μὰ ἦταν κλειδωμένη κι' εἶται δὲν μπόρεσε νὰ διητὸν περὶ ἐκείνου τὸ βράδυ ὁ βαρὼνος ντ' Ἀρμὲξ δὲν γύρισε στὸ διαμέρισμά του. Ὅταν δὲ τὴν ἄλλη μέρα ἡ Ἐρικέττα πῆγε στὸ ξνοδοχεῖο, βρῆκε μισοκλειδωμένη τὴν βαλίτσα. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο.

Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο.

Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο.

Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο.

Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο.

Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο.

Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο.

Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο.

Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο.

Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο.

Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο.

Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο.

Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο.

Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο.

Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο.

Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο.

Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο.

Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο.

Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας εἶχε ἀποφύγει τὸν δικηγόρο.

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗΝ ΕΡΥΘΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 807)

στῆκε τότε μιὰ πνιγμένη φωνὴ κι' ὕστερα τὸ πάλλασμα πού κάνει ἕνα βαρὺ σῶμα, πέφτοντας στὰ κύματα. Ὁ Μπρουσά ὠπιοθοχώρησε σαστισμένος, κατακόκκινος. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε ξαφνικὰ μιὰ κραυγὴ:

— Ἀνθρωπος στὴ θάλασσα!...

Ὁ Μπρουσά, πανικόβλητος, γλίσσοντας γρήγορα μέσα στὸ σκοτάδι καὶ γύρισε στὸ σαλόνι. Μὰ ἦταν ἄδειο. Ὅλος ὁ κόσμος εἶχε ἀνεβῇ στὴς γέφυρες. Ἀνατολὶ προβολεῖς φώτῃς ἐκτυφλωτικὰ τὰ μαύρα κύματα. Ὁ Ἄνδρ Μπρουσά συνίληθε τότε, ἦρθε οὐδὲν οὐδὲν καὶ πρὸς τὴν ἀνέβη στὴν γέφυρα. Τὴν ἴδια στιγμὴ, μιὰ γυναῖκα πού ἔτρεχε, ἔπεσε ἀπάνω του.

— Ἐνας ἄνθρωπος στὴ θάλασσα!... Ὁ-έ μου!... Ποὺς εἶνε; Ποὺς εἶνε;...

Ἦταν ἡ Μαρία Λουῖζα, ἑξάλλη. Ὁ Μπρουσά τὴν ἀρπάξε ἀπὸ τὸ χέρι, μὰ ἐκεῖνη τοῦ ἔξερψε, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι. Ὁ Μπρουσά σήκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους, γελώντας σαρκαστικὰ καὶ κατέβηκε στὴν καμπίνα του. Ἡ Μαρία Λουῖζα, ἔσπευξε ἀπὸ τὸν ἔρως, ἀναίσθητα, ἔσπευξε τὸ χέρι τοῦ Γκαρνέ.

— Ὁ δυστυχισμένος!... ψιθύρισε Μόλις εἶχε βγῇ ἀπὸ τὴν καμπίνα μου... Μοὺ εἶχε φέρε ἕνα παγωμένο ἀνάσιν...

Ὁ Ἄνδρ Μπρουσά ἔκανε ἕνα βήμα, παρατάθηκε καὶ μὲ μιὰ ἀναστροφή κραυγῇ, σωριάστηκε πάνω στὴ γέφυρα.

Ὅταν ὁ γιατρὸς τὸν πλοίου ἔτρεξε κοντά του, ἡ καρδιά τοῦ δολοφόνου δὲν χτυποῦσε πιά.

Ὁ Ἄνδρ Μπρουσά ἔκανε ἕνα βήμα, παρατάθηκε καὶ μὲ μιὰ ἀναστροφή κραυγῇ, σωριάστηκε πάνω στὴ γέφυρα.

Ὅταν ὁ γιατρὸς τὸν πλοίου ἔτρεξε κοντά του, ἡ καρδιά τοῦ δολοφόνου δὲν χτυποῦσε πιά.

Ὁ Ἄνδρ Μπρουσά ἔκανε ἕνα βήμα, παρατάθηκε καὶ μὲ μιὰ ἀναστροφή κραυγῇ, σωριάστηκε πάνω στὴ γέφυρα.

Ὅταν ὁ γιατρὸς τὸν πλοίου ἔτρεξε κοντά του, ἡ καρδιά τοῦ δολοφόνου δὲν χτυποῦσε πιά.

Ὁ Ἄνδρ Μπρουσά ἔκανε ἕνα βήμα, παρατάθηκε καὶ μὲ μιὰ ἀναστροφή κραυγῇ, σωριάστηκε πάνω στὴ γέφυρα.

Ὅταν ὁ γιατρὸς τὸν πλοίου ἔτρεξε κοντά του, ἡ καρδιά τοῦ δολοφόνου δὲν χτυποῦσε πιά.

Ὁ Ἄνδρ Μπρουσά ἔκανε ἕνα βήμα, παρατάθηκε καὶ μὲ μιὰ ἀναστροφή κραυγῇ, σωριάστηκε πάνω στὴ γέφυρα.

Ὅταν ὁ γιατρὸς τὸν πλοίου ἔτρεξε κοντά του, ἡ καρδιά τοῦ δολοφόνου δὲν χτυποῦσε πιά.

Ὁ Ἄνδρ Μπρουσά ἔκανε ἕνα βήμα, παρατάθηκε καὶ μὲ μιὰ ἀναστροφή κραυγῇ, σωριάστηκε πάνω στὴ γέφυρα.

Ὅταν ὁ γιατρὸς τὸν πλοίου ἔτρεξε κοντά του, ἡ καρδιά τοῦ δολοφόνου δὲν χτυποῦσε πιά.

Ὁ Ἄνδρ Μπρουσά ἔκανε ἕνα βήμα, παρατάθηκε καὶ μὲ μιὰ ἀναστροφή κραυγῇ, σωριάστηκε πάνω στὴ γέφυρα.

Ὅταν ὁ γιατρὸς τὸν πλοίου ἔτρεξε κοντά του, ἡ καρδιά τοῦ δολοφόνου δὲν χτυποῦσε πιά.

Ὁ Ἄνδρ Μπρουσά ἔκανε ἕνα βήμα, παρατάθηκε καὶ μὲ μιὰ ἀναστροφή κραυγῇ, σωριάστηκε πάνω στὴ γέφυρα.

Ὅταν ὁ γιατρὸς τὸν πλοίου ἔτρεξε κοντά του, ἡ καρδιά τοῦ δολοφόνου δὲν χτυποῦσε πιά.

Ὁ Ἄνδρ Μπρουσά ἔκανε ἕνα βήμα, παρατάθηκε καὶ μὲ μιὰ ἀναστροφή κραυγῇ, σωριάστηκε πάνω στὴ γέφυρα.

Ὅταν ὁ γιατρὸς τὸν πλοίου ἔτρεξε κοντά του, ἡ καρδιά τοῦ δολοφόνου δὲν χτυποῦσε πιά.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΕΝΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ

(Συνέχεια έκ της σελ. 840)

την παρακολουθούσαν έχαναν τὰ ἴ-
χνη της.

Ένα βράδυ ἡ Τζένυ ἤθελε ἐν-
νευσμένη στὸ σπύτι:

— Άκουσε, Έλις, μοῦ εἶπε, δὲν
νομίζεις ὅτι πολὺ κράτησε αὐτὴ ἡ
κωμωδία ;

— Ποιὰ κωμωδία ; ἀπόρησα.

Νὰ μὲ παρακολουθῶς μὲ ἕνα
σορὸ χαρσιμέρηδες. Πρέπει ὅμως
νὰ ξέρεις ὅτι ἂν κάνω καμμιὰ τρελ-
λα εὐὸ θὰ εἶμαι ἡ αἰτία.

Καὶ πράγματι ἔκανε αὐτὴν τὴν
πρόβλεψη. Άρχισε νὰ παρουσιάζεται
σ' ὅλα τὰ κέντρα μὲ τὸ φίλο της
καὶ νὰ μὲ ἐξελίξει. Φαντασθῆτε
πὺς γελοία ἦταν ἡ θέσις μου. Έ-
γώ, ἕνας καθηγητὴς τῆς Ἠθικῆς
νὰ ἔχω ὡς σύζυγο, μιὰ τέτοια γυ-
ναῖκα ! Στὴν ἀπελπισία μου σκέ-
φθηκαν νὰ τὴν ἐκδιώξω. Σήμερα,
τὸ βράδυ, λοιπόν, ὕστερα ἀπὸ τὸν
συντηρημένο μας καυγὰ τῆς προ-
τείνω.

— Έλα, ὅσο τις γιγνόμενες καὶ
παίμε νὰ περπατήσουμε λίγο στὴν
παράλια. Θὰ συνέλθουμε καὶ ὁ
δύο.

— Μὰ, εἶνε περασμένα μεσάνυ-
χτα, παρατήρησε ἐκεῖνη.

Ὅστόσο μ' ἀκολούθησε. Προχω-
ρήσαμε ἀμύλητοι μέσα στὴ νύχτα.
Ένωσθα τὸ χέρι της νὰ τρέμει
στὸ μπράτσο μου. Καταλάβαινα ὅτι
μὲ φοβόταν. Εἶχε προσανθῆ γρά-
φει.

ΤΟ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟ ΤΩΝ ΨΥΛΛΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελ. 816)

Ύδρη, τὸ ἀπάντησα. Έπειτα, ἂν
ἡ δουλειὰ πᾶνε καλά, μπορεῖ νὰ
ταξιδέψω σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν τό-
σο ἐνθουσιαστικῶς, ὥστε μὲ ἔδωσε
ἐκατὸ δολλάρια.

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο μου κεφάλαι-
ο, μὲ τὸ ὅποιο ἀνοίξα τὸ «εἰσό-
δο» μου. Χρειάζετο ὅμως μερικὸς
ἀπαραίτητος ἐγκαταστάσεις. Καὶ
πρῶτα - πρῶτα, ἤθελα ἕνα μεγάλο
φρακὸ, γιὰ νὰ μποροῦν οἱ θεατὰ ἀ-
πὸ ἀρκετὴ ἀπόστασι νὰ παρακολου-
θοῦν τίς παραστάσεις μου. Έπειτα
ἤθελα καὶ μιὰ «παράμικρον» γιὰ
τοὺς ἰδιοκτήτες μου, γιὰ νὰ τοὺς
τρέφω μὲ τὸ αἷμα της. Ὅλ' αὐτὰ
χρεωζόντουσαν ἔξωθεν. Εἰδικῶς ὅτι
κατάφθωσα νὰ τ' ἀποχτήσω. Κι' ἔ-
τσι τὸ «εἰσόδο» μου ἄρχισε νὰ λει-
τουρῇ καὶ νὰ συγκεντρῶν ἕνα
πλήθος κόσμου.

Καὶ πράγματι, ὅλοι οἱ Ἀμερικαν-
οὶ εἶνε προθυμοὶ νὰ πληρώσουν πε-
νήντα δολλάρια, γιὰ νὰ δοῦν τὸν
«Τζωρτζ Χούγκ», τὸν καλύτερο ψύ-
λλο.

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελ. 830)

δὲν συνάντησε ἔρημο τὸ «Μαί-
ρυ Σελέστ». Ἀπάνω σ' αὐτὸ
ἦσαν οἱ τρεῖς ναῦτες του, τοὺς
ὁποίους εἶχε δανείσει στὸν κα-
πετάνιο Μπόλγικς, πρὶν ξεκινή-
σουν ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Ὅσο
γιὰ τὸ μάγειρο Πέμπερτον, αὐ-
τὸν τὸν δωροδόκησαν κι' ἔτσι
κράτησε τὸ σκάφος του κλειστό.

Ὁ καπετάνιος λοιπὸν τοῦ
«Ντέι Γκράτσι» Μόρχους, συ-
νενηγόρησε μὲ τοὺς τρεῖς ναύ-
τες του καὶ ὅταν τὴ δυὸ κα-
ράβια ἔφθασαν στὸ Γιβραλτάρ,
ἀνέφερε στὴς λιμενικὲς ἀρχές

νέται τὸ θάνατό της. Έγώ, αἰσθα-
νόμων τὴ ζήλεια νὰ μοῦ πνίγῃ τὴν
καρδιά. Σὲ μιὰ στιγμὴ, ὅταν φτά-
σαμε κοντὰ στὴν ἐρημὴ προβλήτα,
τὴν ἔπασα δυνατὰ ἀπὸ τοὺς ὤ-
μους.

— Καὶ τώρα, τῆς εἶπα, ἤθελε ἡ
σειρά μου νὰ δασκεδάσω. Λοιπὸν,
φώναξε τώρα τὸ φίλο σου νὰ σὲ
γλυτώσῃ.

Έκεῖνη ἄρχισε νὰ μὲ χτυπᾷ,
νὰ μοῦ γρατσουνίζῃ τὸ πρόσωπο μὲ
τὰ νύχια της καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ
μοῦ ξεφύγῃ, ἐνὼ καλοῦσε βοήθεια
μ' ὅλη τὴν δύναμιν της. Τότε τυ-
φλώθηκε ἀπὸ τὴ λύσσα μου, τὴν
ἀρπάξα ἀπὸ τὸ λαμὸ, τὴν στραγ-
γάλα καὶ κατόπιν τὴν πέταξα
στὴ θάλασσα. Ὑστερα, ὅταν συν-
ῆλθα σαφῶς νὰ ἔρθω διὰ πέρα
καὶ νὰ δηλώσω τὴν ἐξαφάνισί της,
γὰ νὰ μὴ ὑποπτευθῶν.

Καὶ προσδόχως μόνος σου,
τοῦ εἶπε χαμογελῶντας ὁ ἀστυνο-
μὸς. Μὰ δὲν σκέφτηκες ὅτι τὸ πρό-
σωπό σου εἶνε παρομοιωμένο καὶ
ὅτι μποροῦσες ν' ἀνακαλυφθῇς; Τί
νὰ γίνῃ, γ. καθηγητὰ τῆς Ἠθικῆς,
ἦταν μοιραῖο νὰ πληρώσεις τὸ ἐγ-
κλήμα σου.

Καὶ πράγματι, δὸ καὶ λίγες μέ-
ρες ὁ καθηγητὴς Έλις Κέντ Κάιν
καταδικάστηκε ἀπὸ τὸ Καταγο-
ρηστικὸ τοῦ Χάιμτον σὲ θάνατο,
καὶ ἐκτελέστηκε πάνω στὴν ἡλεκ-
τρικὴ καρέκλα.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΡΑΣΗΜΟ

(Συνέχεια έκ της σελ. 817)

πόψε θὰ καθήσῃς νὰ φάμε
μαζὺ... Κύριε ὑπασιστα, φροντί-
στε, σὰς παρακαλῶ νὰ περιποιηθῶν
αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο... Νὰ φάῃ, νὰ
ἐκταναθῇ κι' ὕστερα θὰ σὰς πῶ τί
θὰ κάνετε !

Ὁ ψηλὸς καὶ ξανθὸς κύριος ὑπο-
κλήθηκε καὶ ἔγενεψε στὸν μπάμπη-
Μεγκενὼ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ὁ
παλαίμαχος, φουσκωμένος ἀπὸ δι-
καιὰ ὑπερηφάνεια, χαφέτησε στρα-
τωτικὰ καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ γρα-
φεῖο.

Τὸν ὠδήγησαν στὸ σισαίτιο τῶν
ἀξιωματικῶν τῆς φρουρῆς καὶ τοῦ
εἶπαν νὰ τοὺς διηγηθῇ εἰς ἐνδοξες
ἀναινῆσεις του. Συγχρόνως τὸν
κερνοῦσαν καὶ μ' ἄφθονο ἐκλεκτὸ
κρασί «Μπορντώ».

Ὁ μπάμπη - Μεγκενὼ ἦταν σω-
στὴ ἀπάλαυνσι καὶ φλυαροῦσε ἀνα-
τάλαστα. Ἀλλὰ, ἂν καὶ κορόιδευε
τὰ κρασιά ἐκεῖνα, βεβαιῶντας τὸ
«Μπορντώ» κᾶπως ἀδύνατο, καὶ τὴ
«εἰσαγωγή» κρασί ἐντελῶς κοριτοί-
στικο, ποὺ εἰκάνε μονάχα γιὰ δε-
στοινίδες (!), ὁστόσο, δὲν ἄργησε
νὰ γίνῃ «τύφλα στὸ μεθύσι» ! ...

Ἀναγκάστηκαν λοιπὸν νὰ τὸν ση-
κώσουν στὰ χέρια, νὰ τὸν ἐπιλώ-
σουν σ' ἕνα κρεβάτι ἐκστρατεί-
ας, ὅπου τὸν ἄφησαν νὰ κοιμηθῇ
περίφημα ὡς τὸ βράδυ...

Τὴν ἐπομένη, οἱ ἀξιωματικοὶ ἐ-

κείνοι τὸν παρέδωσαν σὲ ἄλλους
συναδέλφους των, καὶ ἐκείνοι πάλι
σὲ ἄλλους, κι' οὕτω καθέξης. Έ-
τσι, ἐπὶ ὀχτὼ ἡμέρες συνέχεια, ὁ
μπάμπη - Μεγκενὼ ἔτρωγε καὶ ἔ-
πινε στὸ παλάτι, περνοῦντας ἐξωὶ
καὶ κόπτας !

Ὅλα ὅμως σ' αὐτὸν τὸν κόσμο,
ἔχουν ἕνα τέλος. Καὶ τὸ τέλος τῶν
γλεντιῶν τοῦ ἀφελοῦς χωρικοῦ,
προήλθε ἀπὸ... αὐτὸν τὸν ἴδιο :

Ναί, πόνεσε ὁ καίμμενος τὸ χω-
ριό του, καὶ ἀφοῦ πῆρε τὸ παρό-
σημό του θέλησε νὰ ξεκινήσῃ ὕστε-
ρα γιὰ ἐκεῖ !

Ὁ αὐτοκράτορ ὅμως εἶχε δια-
τάξει νὰ τὸν στείλουν μὲ τὸν σιδη-
ροδρόμο. Τὸν εἰδοποίησε λοιπὸν ὁ
ψηλὸς ἀνδρὸς ὑπασιστα, λέγοντάς
του, ὅτι ἔφτανε πειρὰ ὁ τέσος «πο-
δαρόδρομος» του, ὅτι θὰ πῆγαινε
στὸ χωριό του καβάλλα σέ... ἕνα
πόδι, καὶ οἱ τὸ εἰσαγρό του ἦ-
ταν πληρωμένο ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν
αὐτοκράτορα...

Συγχρόνως, τοῦβαλε στὴν τσέπη
καὶ ἕνα «φυσά» μὲ εἴκοσι χρυσὰ
ναπολέονεια μέσα !

Κανέναν ἄλλο γέρος δὲν θά-
νησε ἴσως πὺς ὁμορφῶν, καὶ πὺς ἔν-
δοξα, τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζω-
ῆς του, ὅπως τῆς ἔχρησε ὁ μπάμπη-
Μεγκενὼ...

ΕΝΑ ΤΑΞΕΙΔΙ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ ΚΟΛΑΣΙ

(Συνέχεια έκ της σελ. 823)

νὰ ἔχω σχέση μαζὺ τους.

— Καὶ πόσα κεράζει ἕνας πα-
λατιῆς σὺν καὶ σῶς ;

— Μὰ καὶ πεντακόσιες λίρες τὸ
χρόνο ! Έπειτα σ' ὅλα τὰ χωριά
οἱ μαῦροι ἄρχισαν νὰ... ντροπῶν-
ται γιὰ τὴ γυναῖκα τους καὶ νὰ θέ-
λουν νὰ γυθῶν. Καὶ ἐπειδὴ φυ-
τὰ δὲν ἔχουν λεφτὰ πληρώνουν σὲ
εἶδος τὸ ἀντίτιμο. Οἱ πολεμιστοὶ
παραδειγματὸς χάριν, μᾶς δίνουν
δῶματα ἀγρίων θηρίων. Κι' αὐτὰ
δίδωται πουλιόυνται πὺς ἀκριβὰ ἀπὸ
μιὰ παλὰ φορεσά...

Ὁ «εἰσπρά» Τόινυ, μοῦ ἔδωσε
νὰ καταλάβω ὅτι δὲν ἦταν διατε-
θειμένος νὰ μοῦ πῇ περισσότερα.
Ἀναγκάστηκα λοιπὸν νὰ τὸν ἀφή-
σω καὶ συνοδευσμένη ἀπὸ τὸν κο-
μικὸ ὑπασιστα μου νὰ γυρῶ στὸ
Ξενοδοχεῖο μου.

Ὅστόσο δὲν ἄργησα νὰ καταλά-
βω ὅτι οἱ Εὐρωπαῖοι ἐμεταλλεύ-
ονται σκληρὰ τοὺς μαύρους. Ξέρουν

ΚΟΛΙΝ ΡΟΣ

(Συνέχεια έκ της σελ. 802)

θῆκε μαζὺ μὲ δέκα ἄλλες στὰ σκο-
τεινὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου τοῦ Μ-
λάτσο. Ἀκούστε τὴν ἀνατριχαστι-
κὴ ἱστορία της. Ὅταν ἕνας ἐγγλη-
ματίας καταδικαζόταν σὲ θάνατο,
οἱ δεσμοφύλακες του τὸν κατέβαζαν
στὰ σκοτεινὰ ὑπόγεια αὐτοῦ τοῦ
πύργου καὶ τὸν ὠνεγοῦσαν στὴν
καίθησσα τοῦ ἐξίλασμοῦ. Έκεῖ τὸν
γίνωναν τελείως κι' ἀφοῦ τὸν μα-
στίζωναν μέχρις αἵματος, τὸν ἀνάγ-
καζαν νὰ μὴ σ' αὐτὴ τὴ σιδερένια
φυλακὴ, τὴν παναλία δηλαδὴ, ἡ ὁ-
ποία στηρίζεται στὸν ὑγρὸ τοῖχο
μὲ γερούς χαλκίδες. Έπειτα κλει-
δωναν καλὰ αὐτὴ τὴν παναλία κι'
ἔφευγαν. Ὁ κατάδρος ἔμενε ἀκί-
νητος ἐκεῖ μέσα, μέχρι τῆς ἡμέρας
ποὺ θὰ πέθανε ἀπὸ τὴν πείνα,

Φαντασθῆτε λοιπὸν τί τρομαχτι-
κὴ κόλασι ἦταν αὐτὴ ἡ καθύουσα
τοῦ ἐξίλασμοῦ, ὅταν σ' αὐτὴν βοί-
ματι καταδικαζόταν καὶ δέκα ἐγγλη-
ματίες, οὐράζων, κλαίγαν, καὶ
τρέλαινοντο στὸ τέλος, μὰ κα-
εἰς δὲν τοὺς ἄκουγε. Ἡ πόρτα τῆς
καίθησσας τοῦ ἐξίλασμοῦ ἀνῆγε
μόνο ὅταν ἕνας καινούργιος ἀνῆγε
ματίας καταδικαζόταν σὲ θάνατο !
Ἡ ἐξίστασις μου, φάτο, στὸ
μυς μ' ἔκανε νὰ καταλάβω ὅτι,
παρ' ὅλα τ' αὐτοῖς μέτρα τοῦ
κράτους καὶ τῆς δικαιοσύνης, ὁ ὁ-
ποῖος τῆς ἱερῆς Πόλεως ἔξα-
κοῦνθη τίς ἐπιχειρήσεις του καὶ
τὰ ἐγκλήματά του.

ΑΝΤΙΠΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

Σαβυριανή Σελη

ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΜΑΣ

ΜΕΛΙ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡ

Μέσ' στὸ μελίσσι τοῦ λαοῦ κηρη-

(ναργὺς κενεῖ)

Κι' εἰν' ἡ δουλειὰ του μοναχὰ τὸ

(μέλι νὰ τρυγᾷ,

Ἡ λαομέλισσα γι' αὐτὸ γοργά,

(γοργὰ δουλεύει

Κι' ἀν' ἀνθὴ σ' ὄνη τὸ γλυκὸ

(γλυκὸ τῆς κηρηγᾷ.

Ἄ, ἔρημο κηρηναργιό, ποὺ τρῶς

(τὸ θησαυρὸ της

Καὶ δειχνεῖς ἀπ' τὸ μέλι της κοι-

(λιὰ χοντρή, χοντρή

Θάρρη καρὸς κι' ἡ μέλισσα νὰ

(νοήσῃ τὸ χαμὸ της.

Κι' ἂν εἰν' τὸ μέλι της γλυκὸ, π-

(κρὸ γ' αὐτὸ κεντρί.

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΣΤΗ ΧΗΡΑ

Εἰς τὸν προθάλαμό σου περιύλτος

(ἐμβαλῶν

μὲ μάτι διακρυμένο, μὰ δὲν σὲ

(συγκινῶ !

Γιατὶ δὲν θλίβεις χήρα καὶ μὲν τὸν

(καίμμενο

Ἀφοῦ ἐσὺ σαι χήρα κι' ἐγὼ μ' αἰ...

(δωφάνω ;

ΜΩΨ

ΤΑ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ

ΠΡΩΤ'Ι ΒΡΑΒΥ

Ξημέρωσε κι' ἐγὼ ρωτῶ,

γιατὶ νὰ ξημερώσῃ,

χωρὶς ἀπόκρισι γι' αὐτὸ

κανέναν νὰ μοῦ δώσῃ.

Ἐβράδυνασε κι' ἐγὼ ρωτῶ

γιατὶ νὰ ἐρῇ βράδυ

Καὶ τὰ φανάρια μᾶς κιντᾷ

ὅπου δὲν ἔχουν λάδι.

Ἔτσι περῶ κακὴν κακῶς

τῆς ὥρας τοῦ καιροῦ μου,

Καὶ νύχτα - μέρα σκεπτιζοῦ

Πηγαῖνω... πρὸς νερό τοῦ !

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Ι' ΑΛΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

(Ἀπὸ τὰ ξένα σατυρικά περιοδικά)

Μωρὲ μπράβο ἀξίωσις !...

Μετὰ τὴν παράστασι τοῦ μελο-
δράματος, μιὰ κερὰ, πλούσια ντυ-
μένη καὶ φορτωμένη μὲ διαμαντι-
κά, πλησιάζει ἕναν παχὺ κύριο καὶ
τοῦ λέει :

— Ἄν δὲν κάνω λάθος, κύριε,
ἔχω τὴν τιμὴν νὰ μιλῶ στὸν ὄψι-
φονο, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐνθουσίασε ἀ-
πόψε μὲ τὴ φωνή του ;

Ἐκεῖνος κολακευτικῶς, ἀπαντᾷ :

— Μάλιστα, κυρία μου ! Μή-
πως μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος
σὲ τίποτε ;

— Ξέρετε, λέει ἡ κυρία, δὲν βρί-
σκω τὸ αὐτοκίνητό μου, θὰ μὲ ὑπο-
χρεώσατε λοιπὸν πολλὸ ἂν φωνάζε-
τε: «Τζέιμς ! Τζέιμς !... μ' ὅλη τὴ
δύναμι τῆς φωνῆς σὰς !...»

Παυδὶ μὲ μέλλον.

Κάποιος κτηματίας ἔπιασε ἕνα
παιδί τὸ ὁποῖο ἔλεβε: μῆλα ἀπὸ τὸ
περιβόλι του καὶ τὸ πῆγε στὸ Ἀ-
στυνομικὸ Τμήμα. Ὁ ἀστυνόμενος
μάλωσε τὸ παιδί καὶ ἐπειδὴ ἦταν ἡ
πρῶτη φορὰ ποὺ ἔκλεβε, τὸ ἄφησε
ἐλεύθερο καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἄλλη φορὰ, παιδί μου, φρόν-
τισε ν' ἀποφύγῃς τὸν Σατανά.

— Ὁ ἴησα νὰ τὸν ἀποφύγω,
κύρ' ἀστυνόμε, ἀπαντᾷ ὁ μικρὸς
δειχνόντας τὸν κτηματία, ἀλλὰ αὐ-
τὸς μὲ τῶσκασε, προτοῦ προφθάσῃ
νὰ περάσῃ τὸ φράχτη !...

Τὶ συνέβαινε.

— Ἐγὼν δόξω νὰ λένε πὺς ἡ
γῆ εἶνε πολλὴ μικρὴ, ἤλεγε κάποτε
ἕνα φλύαρο μέλος μᾶς Λέξης. Ἐ-
ξάρνα, πέρουσι ποὺ ἦμουν στὴν Ἰ-
στανία, συνάντησα τὸ ράφτι μου.

Κατέβην τὸν συνάντησα στὸ Παρί-
σι, ἔπειτα στὴν Βενετία, μετὰ στὴν
Ἀλεξάνδρεια καὶ τέλος συντάξει-
δένωμαι στὸ πέρασμα τῆς Μάγχης.

Πὺς σὰς φαίνεται αὐτὸ ;

— Γιατὶ δὲν τοῦ πληρώσεις ἔξ-

ἀρχῆς τὸ χρέος σου, χριστιαν' μου;

ῥώτηςσε βαρεσιστημένος κάποιος ἁ-
κροατῆς του.

Μεταξὺ φίλων.

— Ποτ' εἶνε ἡ γνώμη σου,
Τζωρτζ γιὰ ἕνα ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος
παντρεύεται μονάχα γιὰ τὸ χρήμα;

— Μὰ... ὅτι πληρώνεται γιὰ
τοὺς κόπους του !

Τὶ εἶδους θηρίο τὸν δάγκωσε.

— Ὁ γιαιτὸς (στὸν ὁποῖο φέ-
ρουν κάποιον τραυματία). — Δὲν
καταλαβόνω τί εἶδος ἔσο σὰς δάγ-
κωσε. Ἡ δαγκωματιὰ εἶνε πολλὴ
μεγάλη γιὰ νὰ ἔγινε ἀπὸ σκύλι καὶ
πολὺ μικρὴ ἂν ἔγινε ἀπὸ ἄλλογο. Τί
ἔσο σὰς δάγκωσε ;

— Ἡ γυναῖκα μου, γιατίε !

Γάσκα !

Ὁ ἀφηρημένος οἰκοδε-

σπο...

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΝΤΕΜΙ-ΣΑΙΖΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45 ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ

Εξαιρετική ποικιλία έμπριμέ με από κλειστικότητα σχεδίων.
Κουκουλάκια από καθαρών μετάξαν.
Σεμιζιέ υποκαμίων ολομέταξ.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΕΡΜΟΥ 3 (Πλατεία Συντάγματος)
Τηλ. 20-579.

*Κρέμα
Πούδρα
Λαπών
Ροζ
Μπερναντίνης*

Corina

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΜΕ 50 ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΧΡΥΣΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ-ΓΕΩΡΓΑΚΗ
ΑΘΗΝΑΙ-ΚΟΡΝΑΡΟΥ 4-ΤΗΛ. 21.417

ΑΡΩΜΑ ΚΑΙ ΛΟΣΙΟΝ NUIT D'ATHÈNES

ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΝ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ, ΣΤΑΣ ΚΟΣΜΙΚΑΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ, ΣΤΟΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟ
Οί έν τας έπαρχίας δύνανται νά αποστέλλωσι, εις τήν Διεύθυνσιν Κορνάρου 6, γραμματόσημα αξίας 15 δραχμών και νά λαμβάνωσι έν φυαλίδιον 3 γραμμαρίων.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ
Κορνάρου 4
Έμ. Μπενάκη 8

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
Βόλος
Θεσσαλονίκη
Πάτρα

ΚΟΛΩΝΙΑ ΑΡΩΜΑΤΑ
ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

Έτος ίδρύσεως 1864
Καταστήματα Αθηνών
Κορνάρου 4 (πάρδος Έρμου)
ΕΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 8 (πάρ. Σταδίου)
Υποκαταστήματα
Θεσσαλονίκη - Βόλος
Πάτρα - Αράμω

ΠΩΛΕΙΤΑΙ έν Γλυφάδι διώροφος
οίκια έκ 3 δαμ. κάτω και 3 άνω,
μετά λουτρών κλπ. μετά 2 ισόγει-
ων δαμ. έντός της αλλής, επί οίκου
πέδου 2200 πήχ., δύο δρόμοι. Πλη-
ροφορία Γερμανού Παλ. Πατρών
5, Κήπος Κλαυθμώνος, Γραφείον
Κτηματικών Συναλλαγών.

ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΙΧΩΝ

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

Και τιμάς Άσυναγωνίστους

Α.Χ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΡ. ΤΗΛ. 23-038

Νεωτέρα
κάθε πρωί

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ
ΣΥΝΤΑΓΗΝ ΑΠΟ ΑΠΟΨΕ

Χάρις εις αυτήν την αξιοθαύμα-
στον ανακάλυσιν, αλ ρυτίδες δύναν-
ται νά εξαλειφθούν και νά επανεύ-
ρη το δέρμα την προτέραν νεανικήν
ωραιότητά του. Η Έπιστήμη γνω-
ρίζει πρό πολλού, ότι αίτια των
ρυτίδων εινε η εξασθένησις κάποιων
ζωτικών στοιχείων του δέρματος.
Αί αξιόλογοι αὐται θλαι δύνανται
ήδη νά αποδοθῶσι διά του Bioscel,
έκπληκτικού προϊόντος του καθηγη-
τού Dr Stejskal του Πανεπιστημίου
της Βιέννης. Το Bioscel περιλαμβάνε-
ται ήδη εις την κρέμαν Τοκαλόν,
τροφή διά την επιδερμίδα χρώματος
ρόζ. Διά της χρήσεως ταύτης, έν
ρυτιδωμένον δέρμα δύνανται ταχέως
νά γίνη και πάλιν νέον, μία όφρις μα-
ραμμένη νά γίνη δροσερά και νε-
ανική.

Δοκιμάσατε από απόψε μάλιστα,
τήν κρέμα Τοκαλόν, τροφή διά την
επιδερμίδα «Bioscel». Άμέσως την
επομένη πρωίαν θα εξακριβώσετε
μίσαν έκπληκτικήν διαφοράν. Διά
τήν ήμέραν κάμετε χρήση της κρέ-
μας Τοκαλόν, τροφή διά την επιδερ-
μίδα, χρώματος λευκού, (όχι λιπα-
ρά). Μετά χρῆσιν ενός μηνός θα
φαίνεσθε τουλάχιστον κατά 10 χρό-
νια νεωτέρα.

Σας έγγυώμεθα έπιτυχή άποτε-
λέσματα, άλλως το χρήμα σας έπι-
στρέφεται. Γεν. Άντ. Α. Π. Ρεμπου-

DENTOL

ΔΡΟΥΤΑΤΕ.
Δεν υνους
όδοντας
ευοδμον
άναπνοήν
δροσερόν
στόμα

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ-ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

Χάριν ρεκλάμας, το Κατάστημα
«ΑΚΡΟΠΟΛ» πωλεί επί ένα μήνα
τά μοντέρνα μάλλινα της έποχής
με μεγάλας έκπτώσεις, ως και
Κρέπ - ντέ - σιν άσπρορούχων και
φορεμάτων από δραχμάς 45.
ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ. Κάλτσες
από καθαρών μετάξαν το ζεύγος
δρχ. 65.
ΡΕΤΑΛΙΑ εις τιμάς έκτάκτου
εύκαιρίας.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

“ΑΚΡΟΠΟΛ,”
Έρμου 18 Α’

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Από σήμερα γίνεται η ΠΕΡ-
ΜΑΝΑΝΤ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ και εις
τάς Αθήνας. Δέν έχει ανάγκην
«Μίζ - άν - πλίζ» και διαρκεί έν-
νέα μήνες.

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Χαλκοκονδυλή 11
(Έναντι θεάτρου «Αλάμπρας»)

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ

ΚΑΙ ΚΤΗΜΑΤΙΚΑΙ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΙ

Όδός Γερμανού Παλ. Πατρών 5,
κήπος Κλαυθμώνος, Άριθ. τηλεφ.
26-135.

Αγοραί, πωλήσεις, ένοικιάσεις
οίκων, καταστημάτων, δάνεια φο-
ρολογικά, άσφάλεια παντός είδους.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΧΗΜΙΚΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ

ΜΕΛΑΝΑΙ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΡΑΦΙΚΑΣ ΤΕ-
ΧΝΑΣ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΝ - ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑΝ ΚΑΙ OFFSET

Τό μόνον συστηματικόν έργοστάσιον του κλάδου του
εις τά Βαλκάνια

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΩ

Λεωφόρος Βασιλίσσης Σόφιας

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΤΗΡΙΑ : ΠΕΤΡΑΚΗ 18

Τηλέφ. 21-378

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : ΦΡΑΓΚΩΝ 37

Η μεγάλη πείρα μας έν τῷ κλάδῳ και αι σύγχρονοι
έγκαταστάσεις μας έγγυώνται διά την ποιότητα των

ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΜΑΣ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ”

ΔΕΛΤΙΟΝ Δ' ΒΙΒΛΙΟΥ
ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ
Η “ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ”

Αποκόπτετε και κρατείτε το παρόν ΔΕΛΤΙΟΝ.

‘Η “Ανοιξίς τοῦ Προσώπου σας. Τὰ Καλλυντικά GEORGE

Καμιά κυρία δὲν δικαιολογεῖται στὴ σημερινὴ ἐποχὴ νὰ μὴν ἔχῃ στυλινὴν ἐπιδερμίδα. Ἐὰν ἔχετε καλὴν ἐπιδερμίδα, διὰ νὰ τὴν διατηρήσετε, ἢ ἐὰν ἡ ἐπιδερμὶς σας εἴνε στεγνὴ, αἰτία τῆς προώρου ρυτιδώσεως, ἐπιβάλλεται ὅπως, προτοῦ κατακλιθῆτε, καθαρίσετε τὸ δέγμα σας, ἀντὶ σάπωνος, μὲ τὴν SKIN FOOD, ἀπὸ τῆς σκόνης καὶ τὰ μακιγιάζ, ἵνα δύνανται οἱ πόροι ν’ ἀναπνεύουν εὐκόλως, βασικὴ προϋπόθεσις μιᾶς ὀραίας ἐπιδερμίδος.

Ἐὰν ἔχετε λιπαρὰν ἐπιδερμίδα, πόρους μεγάλους, ἐξανθήματα ἢ ἐρυθρήματα, θὰ μεταχειρισθῆτε τὸ SKIN TONIC, τὸ ὁποῖον ἐξαλείφει τὰ στίγματα, δροσίζει καὶ τονώνει τὸ δέγμα καὶ τοῦ δίνει μιὰ βελούδινα ὄψη.

Διὰ νὰ προφυλάξετε τὴν ἐπιδερμίδα σας καὶ νὰ μὴ φαίνεσθε πονδραρισμένη, μεταχειρισθῆτε τὴν VANISHING CREAM, ὡς βάσιν τῆς πούδρας σας.

Τὰ προϊόντα μας χρησιμοποιοῦντο πρὸ πολλοῦ ἡ ἀνωτέρα κοινωνία καὶ ὅλος ὁ ἐκλεκτὸς καλλιτεχνικὸς κόσμος, μεταξὺ δὲ αὐτοῦ οἱ ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου DITTA PARLO, ESTHER KEES καὶ ἡ ἐσχάτως ἐπισκεφθεῖσα τὴν πόλιν μας BRIGITTE HELM, εὗρον δὲ αὐτὰ ἐξαιρετὰ. Βιβλίδια ὁδηγῶν καὶ δείγματα δίδονται ΔΩΡΕΑΝ τῷ αἰτούντι.

ΤΙΜΑΙ :	SKIN FOOD Βάζο	Δραχ. 50.—
	Σαλινάριο	> 25.—
	SKIN TONIC	> 50.—
	VANISHING CREAM Βάζο ..	> 50.—
	Σαλινάριο	> 25.—

Τὴν αἰσθητὴν διαφορὰν θὰ ἴδῃτε ἐντὸς 5 ἡμερῶν.

ΤΑ ΕΙΔΗ ΜΑΣ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΜΑΣ.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ, Ἀκαδημίας 5.—Τηλ. 20-918

Πλουσία συλλογὴ Ἀνοιξιάτικων
καὶ Κολοκαιρινῶν Ὑφασμάτων

Ι. ΑΗΔΟΝΟΠΟΥΛΟΣ & ΥΙΟΙ

ΑΙΟΛΟΥ 46

ΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΑ ΙΡΛΑΝΔΕΖΙΚΑ
HARRIS TWEEDS ΙΔΕΩΔΗ ΔΙΑ
ΠΑΛΤΑ ΚΥΡΙΩΝ & TAILLEURS

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

‘HEIDENIA,,

ΚΟΥΖΙΝΑΙ ΚΑΘΑΡΟΥ

ἢ

ΑΚΑΘΑΡΤΟΥ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ

Χωρὶς φυτῆλ, χωρὶς τρώματα, χωρὶς
μουντζούρες, χωρὶς ὀσμήν, χωρὶς προ-
θέρμανσιν.

FLAMME BLEUE

Μεγάλῃ οικονομίᾳ καύσεως.

Μὲ MONON ΔΡΑΧΜΑΣ 1.50 μὲν
γεφυρεῖτε ἡμερησίως.

Ἀποκλειστικῶς

Ε. ΠΟΘΗΤΟΣ

Βουλῆς καὶ Μητροπόλεως (γωνία)
(Ἐιδικὸν τμήμα ὀρεκτῶν σκευῶν)

ΜΕ ΜΙΑΝ, ΔΥΟ, ΤΡΕΙΣ
ΚΑΙ ΤΕΣΣΑΡΑΣ ΕΣΤΙΑΣ

Ὅλαι αἱ ἀπομιμήσεις τῶν καλυτέρων Εὐρωπαϊκῶν ἀρωμάτων εἰς ΧΥΜΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

Σ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ & ΣΙΑ

ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 16